Petre Crăciun

Alarmă la Peleș

Editura „Grafica Prahoveană"

PETRE CRĂCIUN

ALARMĂ LA PELEȘ

Ediția I

virtual-project.eu

Editura „Grafica Prahoveană”
1996

Mulțumesc tuturor celor care m-au sprijinit în efectuarea documentării pentru acest roman: membrilor echipei operative care a rezolvat într-un timp extrem de scurt cazul și, îndeosebi, d-lui colonel Damian Miclea, sufletul acestui colectiv inimos și profesionist.

Totodată, aduc mulțumiri directorului Muzeului Național Peleș, d-l Dan Popa, directoarei adjunct, d-na Rodica Rotărescu, dar și celorlalți lucrători ai complexului, pentru posibilitatea pe care mi-au oferit-o de a cunoaște îndeaproape acest extraordinar monument de arhitectură și artă. Toți sunt oameni minunați și iubesc muzeul, deși lefurile lor contrastează violent cu fastul pe care îl prezintă vizitatorilor. Din nefericire și împotriva voinței lor, siguranța exponatelor, a colecțiilor de mare valoare, nu se poate asigura numai prin dragostea „castelanilor” de la Peleș. Este necesar un sistem de alarmare comparabil cu cele din marile muzee ale lumii. Din acest punct de vedere, volumul nostru vrea să fie și un semnal adresat factorilor în drept.

Numele proprii din roman sunt fictive, dar personajele cât se poate de reale.

Dacă, pe alocuri, pana scriitorului a alunecat spre ficțiune, rugăm să fim iertați. Tentația a fost prea mare.

Autorul

• Cuvânt înainte •

Eu prefațator?! Mie mi s-au scris prefețe. Despre cărțile mele s-au exprimat Mircea Iorgulescu, Ion Dodu Bălan, Mircea Sântimbreanu, Ion Marin Almăjan, Mircea Ciobanu, Valeriu Râpeanu, Gheorghe Tomozei, Eugen Simion. Așadar, e firesc să mă întreb dacă-mi pot asuma, ca acești iluștri profesioniști ai literelor române, sarcina tăierii buricului unui manuscris venit pe lume.

Dar dacă autorul m-a investit cu încredere, mie nu-mi rămâne decât să nu-i înșel așteptările. Ceea ce mă și străduiesc să fac.

De fapt, e foarte simplu, fiindcă nu trebuie să caut vorbe meșteșugite, să recurg la îndulciri eufemistice, pentru a „salva” un text. Povestea (dureros de reală) este o reușită certă. Dincolo de trama polițistă, suntem purtați pe piste enciclopediste, cu dibăcie și har intelectualist, uneori liric, alteori (partea forte a cărții!) cu dialoguri (slăbiciune de anchetator?) care șerpuiesc foarte bine (pe când o piesă de teatru?) prin munții de minereu epic.

Autorul pare, mai degrabă, profesor de istorie, sociolog, estetician sau filosof, necum polițist. Dar ceea ce nu pare, ci este cu siguranță, o spune textul romanului: avem de-a face cu un scriitor cu vână, cu umor cultivat și cu talent nativ.

N-am să povestesc „Alarmă la Peleș”. Subiectul (bombă de presă) a explodat cum se cuvine, înnobilând încă o dată proverbul dureros de actual și eminamente românesc: în materie de patrimoniu național (dar parcă numai în acest domeniu!) se fură ca-n codru. Cu „sprijinul” legislației noastre neajunse la pubertate, cu „aportul” credulității sau ignoranței noastre contagioase, datorită „sporului natural” încă negativ în domeniul legislativ și din cauza unei inexplicabile nepăsări în domeniul infracționalității, România s-a racordat urgent și… eficace la structurile europene de tip mafiot.

În acest circumstanțe, scrierea romancierului prahovean capătă un plus de suspans, este de-a dreptul occidentală, se adresează unei categorii largi de preferințe.

De când l-am cunoscut (printr-o povestioară care a cucerit un premiu al revistei „Pentru Patrie”) și până în prezent, tânărul condeier a evoluat spectaculos. Este un Iov (bolnav incurabil de literatură) convins că nu se poate tămădui decât prin scris. Apariția

acestei cărți se produce la câteva săptămâni după ce o nevinovăție infantilă i-a prefăcut locuința în scrum. Ei și? L-am văzut pe autor purtând masca optimismului și jucându-și perfect rolul învingătorului. Nu rolul supraviețuitorului, pe care-l jucăm toți…

Dacă ați pierdut sezonul estival fără „Alarmă la Peleș”, cumpărați cartea pentru cele viitoare. Ale dumneavoastră și ale celor ce vă vor moșteni biblioteca. Dacă nu cumva (destinul e, uneori, ca un infractor periculos), prin cine știe ce truc (din arsenalul hoților de tablouri „nemuriți” în acest op!) se va subtiliza din rafturi exact volumul pe care vi-l recomand în această predoslovie, mai ales că – ați observat? – suma literelor titlului duce la ghinionistul 13. Care, în cazul lui Petre Crăciun și al cititorilor săi e sigur un număr norocos.

NICOLAE ROTARU

• Capitolul 1

La șase și jumătate alarma radio-ceasului așezat pe noptieră se declanșă strident.

— Deja? mormăi bărbatul care, până atunci, dormise în brațele unei femei blonde. Orbecăind leneș, apăsă pe „Snooze”, după care o trase lângă sine, copleșind-o cu căldura propriului său trup.

La 6:39 mecanismul de tortură se declanșă din nou, ca și cum și-ar fi propus cu tot dinadinsul să-i despartă pe cei doi. Hai, mă’, ce faceți, nu vă ajunge o noapte întreagă de amor? Știu că nu vă convine, dar nu m-am programat singur să sun la 6:30!

— Gata, nemernicule, oprește-te! se auzi a doua oară glasul bărbatului, după care luă cu părere de rău mâna pe care o ținea neglijent pe pântecul femeii și comută aparatul pe radio.

— … și cu asta, răsună dintr-o dată vocea comentatorului, încheiem știrile de la această oră. Doamnelor și domnilor, nu uitați să vă luați umbrelele. Meteorologii spun că vom avea vreme frumoasă, dar pe soacră-mea au durut-o încheieturile toată noaptea.

— Doamne, ce cretin! zise femeia, apoi se cuibări la pieptul lui. Darling, cum a fost, ți-a plăcut? Să știi că mi-am dat toată silința să te simți bine.

— Ai reușit.

— Bănuiești de ce am făcut-o?

— Pentru bani.

— Un răspuns tipic bărbătesc, observă ea, azvârlindu-i o pernă în cap.

— Atunci să auzim unul tipic femeiesc…

— Întrucât n-am făcut-o niciodată cu unul din țara ta.

— Mda, nu e prea măgulitor pentru mine…

— N-am ce-ți face, sweet heart, asta este.

Blonda se ridicase din pat și își căuta bikinii într-o grămadă de lenjerie intimă. Era o plăcere să o privești. Corpul îi era suplu, șoldurile, bine proporționate, sânii, rotunzi și tari, iar chipul dominat de ochii scânteietori și buzele frumos profilate era icoana unei inocențe ce venea în conflict cu… rafinamentul cu care îl făcuse să trăiască o noapte plină de un erotism total.

— Dacă mi i-ai ascuns cu gândul să mai rămân, află că ai zbârcit-

o. La noi, doamnele care umblă cu funduleţul gol pe sub fustă nu sunt arestate de poliţie.

— Nici la noi, mai cu seamă că vestimentaţia sexy a început să câştige din ce în ce mai mult teren. Femeia îşi îmbrăcase bikinii şi îşi unduia provocator şoldurile.

— Mă mir; îmi povestea un om de afaceri că la voi femeile poartă o chestie neagră pe cap… cum dracu' îi zice… aşa, braboadă.

— Bro-boadă!

— Tot aia! iar în loc de bikini, îmbracă nişte pantalonaşi cu mânecuţă care le ajung până la genunchi. Doamne, ce-am mai râs… Spune-mi, îi dau jos când… înţelegi ce vreau să spun?

— Este un accesoriu la care femeile noastre au renunţat pentru că nu există niciun magazin care să vândă… pantalonaşi în rate.

— Dumnezeule, sunt aşa de scumpi? Este o fericire să fii bărbat în România.

— Scuteşte-mă!

Când fu îmbrăcată, se apropie de el şi îl sărută senzual.

— Vrei să vin şi diseară?

— Dacă îmi faci o reducere. Cincizeci de lire, hm, este leafa mea pe o lună.

— O.K., am să mă mulţumesc cu douăzeci şi cinci. În fond, eşti un amant destul de bun.

•

Fără Tracy, camera de hotel părea neprimitoare şi mai rece decât era în realitate. În urmă cu două zile, când sosise în capitala Albionului, adăstase la acel hotel de pe Old Brompton Road pentru că era la o aruncătură de băţ de muzeele pe care intenţiona să le viziteze, dar şi datorită tarifelor accesibile. Era o clădire cenuşie, greoaie, una dintre sutele sau miile înălţate în epoca victoriană. Locuia la acelaşi cat cu nişte doamne venerabile, conservatoare şi acre până într-acolo încât te întrebai dacă nu cumva serviseră ca model de inspiraţie pentru Galsworthy, în urmă cu un secol. Îl priveau cu suspiciune şi cleveteau pe seama lui, mai cu seamă după ce, una dintre de, o domnişoară care apucase încoronarea reginei Victoria, miss Eleonore Dromore, îl întrebase din ce ţară provine.

— *Oh*, *mister*, it's so horrible! La voi e foarte *dangerous* Dracula. *Tell me*, vă mai suge sângele vostru?

— S-a săturat de al nostru. În '90, şi-a făcut paşaport şi a plecat în Vest. După cum titrează unele ziare, se pare că s-ar fi îndreptat chiar

spre țara domniilor voastre.

Bătrâna domnișoară dăduse ochii peste cap, icnind într-un crescendo ilar, care îl amuzase copios. De atunci, cele trei femei îi aruncau priviri insidioase și îl ocoleau ca și cum el însuși ar fi fost Dracula.

Alături, la 214, locuia o familie de turiști germani. Părinții, spelbi amândoi, probabil erau bolnavi, își lăsau copiii să zburde nestingherit, iar aceștia simțeau o plăcere diabolică să le sâcâie pe „mătușile Forsyte”, spunându-le în cor:

— *Küss die Hand, küss die Hand*!

Asta se întâmpla de câte ori se vedeau, chiar dacă erau zile în care se întâlneau de câte 10-15 ori.

Suporta cu stoicism. Avea să fie bogat și scăpa de acele pub-uri în care și un seif made man putea să servească, pentru nimica toată, un prânz și să bea o bere. Merita mai mult și avea să primească ceea ce aștepta de la viață. Cât era ceasul? Șapte și jumătate? Peste o oră avea să se întâlnească cu mister Smith, patronul anticariatului „Cleopatra”, îi plasa statueta și îl durea în *derrière*. Își și făcuse planul să deschidă un cont la Banca Lloyd’s. Abia aștepta să vadă cum mâna funcționarei avea să scrie frumos, caligrafic, un doi urmat de patru zerouri. Douăzeci de mii de lire sterline pentru „Madona cu pruncul” a lui Réne Lalique. Era o sumă excelentă, triplă față de evaluarea făcută în muzeul de unde o furase. Avusese noroc că îl cunoscuse pe acest Smith, care era omul la vedere, unealta unei persoane necunoscute, căreia anticarul îi spunea, simplu, „*The head*”, „Capul”. El era mijlocitorul, iar boss-ul – cel care semna cecurile. Dacă îi plăcea vreo operă de artă, trebuia neapărat să o cumpere. În cazul în care aceasta aparținea unui particular, îi oferea o sumă îndestulătoare și afacerea era încheiată.

Situația se complica oarecum atunci când piesa se afla într-un muzeu, dar se găseau soluții și pentru astfel de situații. Furtul la comandă era una dintre de. Își trimitea pretutindeni în lume ciracii, iar aceștia adulmecau „prada”, întocmai unor ogari. La întoarcere, îi prezentau boss-ului documentația și dacă acesta înălța într-un fel anume din sprânceana stângă, mecanismul trebuia să se pună în funcțiune. „Capul” era darnic, dar nu trata niciodată el însuși cu clienții. Avea o armată de executanți, de „salamandre”, cum le spunea, gata să intre și în foc pentru câteva mii de bătrâne.

La opt fără cinci minute, proaspăt bărbierit și îmbrăcat sport, era

gata de plecare. Își făcu discret o cruce și trânti ușa.

Era încă devreme. Intră într-un pub, al cărui patron era, după cum îl trăda dialectul, de undeva din Lowlands, regiunea fertilă a Scoției de Sud. O cafea îi era suficientă. O cafea și o țigară.

Localul nu ducea lipsă de clienți, dar fetele, patru la număr, se mișcau uimitor de repede. Își bău cafeaua, amară și tare, după care zâmbi circumstanțial chelneriței, o tipă înaltă, cu un ten măsliniu, și se grăbi să ajungă la întâlnire.

•

Anticariatul „Cleopatra” era amplasat undeva la intersecția străzii Old Brompton Road cu Fulham Road. Avea o firmă simplă, împărțită în două: în partea stângă sta scris – în alfabetul latin – „Cleopatra”, iar în cea dreaptă era reprodus cartușul conținând cele unsprezece semne care, în scrierea hieroglifică, formau, laolaltă, numele aceluiași personaj: regina Cleopatra, a Egiptului.

Își privi ceasul. Era opt și douăzeci și nouă de minute.

Mister Smith îl primi jovial. Zâmbetul său, total și contagios, mai îndepărtă din angoasa pe care i-o crease smogul acela dens, ce îi amintea de o scenă în care un personaj al lui Balzac, un ocnaș, își primea pedeapsa.

— Punctual mai ceva ca un englez, observă anticarul, un bărbat elegant, de cel mult cincizeci de ani. Ați adus marfa?

În loc de răspuns, românul puse pe tejghea sacoșa pe care, până atunci, o purtase pe umăr.

— E-n regulă. Experții au venit și așteaptă în camera de dincolo. John! se adresă el unui vânzător care părea să fie cu câțiva ani mai tânăr.

— Da, domnule.

— Te rog să ai grijă de clienți. Dacă mă caută doamna Brannigan pentru goblenul acela, vii și mă chemi.

— Așa voi face, domnule.

— Este omul meu de încredere, spuse anticarul, lăudându-și angajatul. Am să vă rog să așteptați în acest birou până se termină expertiza. Aveți cafea la filtru și puteți să vă puneți o casetă video.

— Am să supraviețuiesc, surâse musafirul, cu gândul la banii pe care avea să-i capete în curând. Dacă reușise să fure statueta și să o scoată din țară, putea să mai aștepte un sfert de oră.

Își turnă o cafea și aprinse o țigară. Altă aromă avea cafeaua, nu se compara cu cea de la local… Hotărât să-și petreacă într-un mod cât

mai agreabil timpul, introduse o casetă în aparatul video, dar renunță numaidecât. Un individ cu o notă libidinoasă în glas îi șoptea ceva la ureche unei femeiuște și presupunea că avea să urmeze o scenă clasică de amor. Îi plăceau femeile, dar nu când se prostituau în fața camerei de luat vederi pentru a rotunji veniturile vreunui producător veșnic nemulțumit de contul pe care îl are în bancă.

Fuma Assos, țigările cu care se obișnuise în țară, dar văzuse lângă filtru un pachet de Rothmans. Extrase o țigaretă și o aprinse, savurându-i aroma. Ei, așa da, gândi el. Noi fumăm tot felul de porcării contrafăcute și ei se răsfață. Au lefuri mari și își pot cumpăra mărfuri de calitate… Dreptate se numește asta? Când își amintea scena umilitoare de la Otopeni, simțea că îl apucă amețeala. Angajase un taximetrist, care îl dusese de la Sinaia la București. Îi lipseau banii pentru transport, dar sperase că avea să cadă la pace cu șoferul pe care îl cunoștea destul de bine.

— Cum să-mi plătești când te întorci? îi replicase acesta, atrăgând atenția unui polițist.

Avusese noroc, pentru că tinerelul în uniformă îi lăsase să se înțeleagă. Ca să-și recupereze bagajul, fusese nevoit să-i lase în gaj haina de piele și să plece în cămașă, cu toate că era 23 octombrie, iar dincolo de Canalul Mânecii timpul nu se anunța tocmai bun.

Strivi mucul de țigară, scrâșnind din dinți, revărsându-și asupra lui toată nemulțumirea care mocnea în el. Dintr-o clipă într-alta, ușa avea să se deschidă și mister Smith, zâmbitor ca întotdeauna, îl va anunța că totul e O.K. Nu avea nicio îndoială în privința autenticității lucrării.

Ușa se deschise brusc, făcându-l să tresară.

— Poftiți, îl invită politicos anticarul, experții noștri și-au spus cuvântul.

— Sunt convins că au confirmat paternitatea și valoarea „Madonei”.

— Desigur, zise englezul oarecum absent, invitându-și musafirul să ia loc. În privința prețului pe care ni l-ați cerut ar mai fi de discutat.

— Vi se pare mare?

— Nu mi se pare, ESTE MARE. Știu, îmi veți spune că noi am dorit lucrarea, iar că dumneavoastră ați riscat aducând-o până aici…

— Exact, și n-am de gând să renunț la nicio liră din banii care mi se cuvin. E clar, mister Smith?

— Se vede că aveți un temperament mediteraneean, se amuză

anticarul. Am vorbit la telefon cu boss-ul și este dispus să vă ofere suma pe care ați pretins-o…

— Așa mai venim de acasă!

— Pentru asta, va trebui să respectați o condiție.

— N-a fost vorba de așa ceva, ridică tonul necunoscutul.

— Nu face nimic, este o schimbare de plan care v-ar putea aduce un câștig mult mai mare decât acesta. După cum vă sticlesc ochii, înțeleg că vă interesează.

— Să auzim.

— Când am vizitat castelul din Sinaia, am remarcat patru tablouri.

— Lucrările lui Tiepollo, cele din Apartamentul pentru Oaspeții de Onoare?

— Da.

— Aveți vreun gând?

— Boss-ul s-a îndrăgostit pur și simplu de ele și m-a însărcinat pe mine să rezolv afacerea.

Românul își mai aprinse o țigară și izbucni într-un râs homeric.

— De ce râdeți, nu spuneați că se poate fura orice în afară de mobilier și de ziduri?

— Ba da.

— Atunci?

— Totuși, e vorba de patru pânze… Dacă îmi cereați un porțelan de Meissen, mai înțelegeam.

— În cazul în care nu vă hotărâți, va trebui să ne înapoiați banii, iar noi vom apela la altcineva.

— Nu vă e teamă că s-ar putea să vorbesc?

— Hm, la noi păsările care ciripesc nu cântă mai mult de un cântec. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Mă tem că da.

— Facem târgul?

— Îl facem. Care va fi partea mea?

— Aduceți-le și mai vorbim. Oricum, discutăm de la o sută de mii în sus.

— O.K., rămâne cum am stabilit, spuse celălalt, primind din mâna anticarului cele douăzeci de mii de lire sterline.

— Ce mai face fata aceea? întrebă englezul.

— Scumpi?

— Așa, așa…

— E bine, m-a rugat să vă spun că se gândește cu plăcere la

noaptea pe care ați petrecut-o împreună.

— Dumnezeule, ce noapte, zise anticarul gânditor… O singură dată am mai avut o femeie așa de focoasă. Acum vreo zece ani, la Eton. Vara viitoare voi veni iarăși în țara dumneavoastră și vreau să o revăd.

La nouă și jumătate, traficantul de obiecte de artă se pierdea printre pietonii de pe Old Brompton Road. Dacă nu s-ar fi jenat, ar fi chiuit de bucurie.

• Capitolul 2

Ofițerul de informații Daniel Crețulescu urcase fără niciun chef în acceleratul care avea să-l ducă la Sinaia, unde lucra de mai bine de doi ani. Nu se putea plânge de nimic, în afară de faptul că logodnica sa, Luiza, era studentă la Facultatea de limbi străine din București. Se iubeau, își făcuseră planuri matrimoniale, dar distanța dintre cele două orașe îi înnebunea. Se vedeau aproape în fiecare week-end, însă cele 48 de ore erau total insuficiente pentru a domoli focul care îi mistuia.

Din fericire, nimerise într-un vagon neaglomerat. Își dezbrăcă trenciul, scoase din geanta de voiaj un roman pe care abia îl cumpărase din Gara de Nord și începu să citească. Era o carte captivantă a lui Sidney Sheldon: „Și dacă mâine va veni”. Parcursese aprecierile elogioase făcute de „Detroit Free Press”, „United Press International”, „Indianapolis Star” și „Richmond Times”, iar acum ardea de nerăbdare să „intre” în aventurile trăite de extraordinara Tracy Whitney. Poate că așa avea să mai uite propriile sale probleme.

În ultima clipă urcaseră în vagon doi indivizi care, după grai, păreau a fi de undeva din zona Moldovei. S-a dus dracu’ lectura mea, gândi Ivănescu, ăștia până nu-și vor bârfi toate neamurile și vecinii de la cinci străzi depărtare, nu se vor lăsa. Până atunci, tocmai bine vom ajunge la Sinaia.

Potrivit așteptărilor, bărbații începură să turuie, nu domol precum toți moldovenii, ci iute, ca Alberto Sordi în „Dentone”.

Era hotărât să le ceară să vorbească mai încet când, unul dintre ei, un tip de vreo 45 de ani, înalt, uscățiv, cu o figură ceva mai evoluată, vorbi:

— ’Ăi, Ioane, lasă dracu’ vecinii și spune-mi, statuia o luași?

— O luai, răspunse celălalt, un bondoc cu părul spălăcit, mai tânăr decât însoțitorul său cu cel puțin zece ani. O luai, da’ nu-ș ce brânză o să fașem cu dânsa.

Ultimele două replici fuseseră rostite mai încet, vizibil conspirativ.

— Pușchea, pe limbă, tontovanule. Ai uitat ce-o zâs domnu’ Cristian di la castel?

— Ei, ce-o zâs, că am o scăpare di memorie…

— D’apăi, cum să țâi minte, când ai ajuns cât un râmător… O spus

că are dânsu’ cunoștinți pesti hotari și că aistea-s mărfuri căutati di engleji, franceji, italieni, ca să nu mai vorbim di americani.

Grăsuliul privi în jurul său, dar nu-i dădu nicio atenție lui Ivănescu, ce părea cufundat în lectura cărții.

— ’Ăi, Buradă, să nu ne audă șineva, că mai înfundăm și ocna ca tolomacii…

— Lasă, bre, că doară nu-i marfă di furat.

— Că drept zici…

— Păi vezi? O moștenit-o mumă-mea de la nu-ș șe văr care-o fost profesor. Unu cu bani și cu drumuri prin străinătăți. Cică-ar fi cumpărat statuia di undeva di pi la Paris.

— Oho…

— Vezi, eu mi-s om ridicat, ’ăi, nu ca tini neam di traistă.

— Așa-i cum spui matali, deveni Ion, dintr-o dată, foarte politicos. Și cum dăm di Cristian aista? Îl căutăm la muzeu?

— Bre, Ioane, tu ești mai prost ca berbeșele. Nu țâi minte nici c-o zâs să-l sunăm la telefon?

— Că bini zici. Numai că…

— Numai că ce?

— S-o vândă…

— N-auzi c-o mai vândut? Acu’ taci dracului din gură că vini nașu.

Daniel Crețulescu nu dădu atenție prea mare conversației celor doi moldoveni. Știa că cei din personalul Castelului erau solicitați să evalueze opere de artă dintre care, cele mai multe, nu aveau nicio valoare. Dar dacă, totuși, acel Cristian făcea trafic cu obiecte de patrimoniu? Informația trebuia verificată.

• Capitolul 3

Era ora 14, când un bărbat tânăr, îmbrăcat simplu, într-o pereche de blugi și o geacă matlasată, de culoarea vișinei, adăstă în fața unei case modeste de pe strada Furnica. Era dărăpănată, așa cum îi precizase Cristian Popa, însă nu vedea nicăieri numărul imobilului.

— Mă', țâcă, se adresă unui puști care chinuia o minge.

— Da, nene.

— Aici stă Mafoame?

— Ăla bătrânu', cerșetoru'?

— El.

— Aici șade, da' nu știu dacă-i acasă, că l-am văzut mai adineauri plecând cu o traistă în spate.

Ion Măruntu, unul dintre meseriașii care asigurau reparațiile curente la castel, afișă un zâmbet suficient, care trebuia tradus prin aceea că avea să se descurce el într-un fel sau altul.

Poarta era deschisă. La fel și ușa de la intrare.

— Mafoame, strigă din prag.

Tăcere.

— Moșule, ești acasă?

— Îs, se auzi o voce groasă, de undeva dintr-o cameră alăturată. Cin' mă caută? Care ești, mă'?

— Eu, răspunse tinichigiul, m-a trimis domnul Popa.

— Nu mai spune…

Bătrânul cu o poreclă așa de bizară era trecut de 60 de ani și timpul lăsase urme serioase pe fața sa, brăzdată de riduri adânci. În ciuda vârstei și a hainelor ponosite, primite cândva de pomană, avea o privire vioaie, de om pe care l-a ajutat capul de-a lungul vieții. Ochii mari și negri, neastâmpărați precum argintul viu, erau adumbriți de niște sprâncene stufoase, îndreptate către înainte precum niște săbii gata de atac. Pomeții obrajilor erau supți, iar la baza nasului acvilin creștea o mustață falnică, mai puțin albă decât podoaba capilară.

— Șezi aici, lângă mine, îi arătă bătrânul unde să se așeze. În pat stai fără grijă. Am și vreo două scaune, da' s-a cam șubrezit și mi-e teamă să nu cazi.

— Tataie, ca să n-o mai lungesc mult, domnul Popa a zis să treci

mâine de dimineață pe la Economat.

— Da’ ce treabă are cu mine?

— A zis că știi dumneata. Ați vorbit mai demult…

— Aha, făcu cerșetorul și ochii lui vioi căpătară dintr-o dată o sclipire parcă și mai puternică. Și la ce oră m-a chemat?

— La opt.

— Spune-i că am să fiu acolo.

— Bine, moșule. Ah, mai era ceva…

— Ei, ce mai este?

— Traista.

— Traista?

— Da, omule, aia pe care o porți tot timpul cu dumneata…

— Nu pricep!

— Să vii cu ea. Ai băgat la cap?

— Gata, frate, ce te-ai opărit așa?

— Vreau să mă înțelegi bine. Este o treabă serioasă și, mai ales, confidențială. Dacă sufli o vorbă, ți-ai dat foc la valiză! Așa mi-a zis Cristian Popa.

— Mormânt.

— Așa te vreau! Moșule, de ce-ți zice Mafoame?

— Când eram plod așa ceream de mâncare.

— Aha. De-atunci ți-a rămas porecla?

— De-atunci.

— Bine, rămâne cum ne-am înțeles. La ora opt ești în spate la Economat.

După plecarea muncitorului, cerșetorul își aprinse o țigară Carpați, apoi se urcă, încălțat cum era, în patul acoperit cu o pătură de campanie soioasă și peticită în câteva locuri.

Își amintea prima întâlnire pe care o avusese cu muzeograful Cristian Popa. Era într-o toamnă, prin septembrie. Școlile nu începuseră și castelul era asaltat încă de grupuri masive de vizitatori. Se amestecase printre turiști și implora mila unuia și altuia cu o anumită teamă. Cu o zi înainte fusese prins de către un polițist și fusese la un pas de a se alege cu o amendă. Trebuia să cerșească o lună pentru ca s-o achite…

— Moșule… i se adresase el. Era elegant și mirosea a colonie de bună calitate. Ce spui de o masă la restaurant? Te interesează?

— Aoleu, mă mai întrebi?

— Uite zece mii, să iei și o baterie de vin.

— Domnule, nu te joci cu mine?

— Poftim banii.

Mafoame împăturise hârtia, nevenindu-i să creadă că istoria i se întâmpla tocmai lui.

— Ce trebuie să fac?

— Deocamdată, nimic. Mâine să vii din nou.

Se dusese și căpătase încă o bancnotă de 10.000 de lei. În sfârșit, dăduse norocul peste el. Peste câteva zile, muzeograful îi dezvăluise motivul pentru care era așa de darnic. Trebuia ca el, cerșetorul, să treacă aproape în fiecare zi prin complex, așa încât să devină o prezență familiară. Nu avea voie să vorbească nimănui despre înțelegerea lor, iar într-o anumită zi urma să primească o misiune.

— Care era aceea? întrebase bătrânul.

Da, era clar. Avea să preia un obiect pe care binefăcătorul său urma să-l lase într-un loc anume și să-l scoată din perimetrul castelului cu ajutorul traistei sale nenorocite. Înțelegea bine rostul pe care îl aveau atențiile muzeografului, dar nu conta. I se spusese că după acel transport primea o sumă frumușică. Cine nu riscă, nu câștigă! Mâine, mâine avea să fie bogat.

• Capitolul 4

Camelia Achimescu răspunse abia schițat la salutul vecinului său, căutând cu febrilitate cheia. Oh, bine că am găsit-o, gândi ea, îngrozită de faptul că pisălogul se putea întoarce din drum spre a-i da o mână de ajutor. Când se mutase pe strada Soarelui, făcuse gafa de a-l lăsa s-o ajute la descărcatul bagajelor și de atunci o asalta cu amabilitatea lui de o lascivitate care o îngrețoșa.

Își abandonă poșeta pe o masă de răchită și deschise fereastra, sperând ca aerul rece al toamnei să-i alunge migrena. Era o femeie înaltă și blondă, de vreo 40 de ani. Dacă o priveai de la distanță, ai fi zis că era urâtă, dar, pe măsură ce te apropiai, realizai că avea trăsături regulate, înăsprite, însă, de o fierbere interioară care nu o părăsea decât foarte rar. Avea o privire fixă și un tic nervos care consta într-o mișcare ciudată a gâtului.

Era un pachet de nervi. O ura de mult pe directoarea adjunctă a muzeului, dar în ziua aceea simțise că... Dumnezeule, ce-i mai trecuse prin minte... La ora 15, când gestionara Ioana David îi ceruse să-și amintească ce făcuse cu „Madona” lui Lalique, fusese convinsă că tărășenia o provocase Raluca Marinescu, directoarea. Pregătea o expoziție ce avea să ia drumul Belgiei și câteva diapozitive ieșiseră prost. Cel al „Madonei” era unul dintre de. Sus, într-o încăpere de la etajul castelului „Piatra Arsă”, se depozitaseră lucrările fotografiate de curând. Toate erau la locul lor, numai sculptura lui Lalique, nu. Evident, se făcuse oarecare vâlvă și madam David o luase din scurt:

— Mi-ai cerut „Madona” pentru studiu; te rog să mi-o înapoiezi.

A fixat-o cu privirea aceea, cruntă și, în gând, i-a strecurat o înjurătură neaoșă, ardelenească.

— Măi, femeie, nu ți-e bine?

— Doamnă Achimescu, nu-mi arde de glumă! Directoarea mi-a cerut să-i pregătesc lucrarea pentru când are să se întoarcă de la București.

— Foarte bine.

— Pe dracu’, foarte bine! Statueta nu este în depozit și nici nu are cum să fie întrucât v-am dat-o dumneavoastră.

— Mie?

— Da.

— Uite ce e, cucoană, trimite o servitoare să-ți aducă o aspirină! Cred că a fost curent și ai făcut febră.

— Mai vedem noi, zise gestionara, ridicând vocea. Dumneavoastră credeți că dacă sunteți muzeograf vi se acceptă orice? Apropo, conducerea știe că vă permiteți libertatea să coborâți tablourile de pe pereți, în absența supraveghetoarei, ca să le arătați nu știu cui?

— Despre ce tablouri vorbești, madam?

— Sunteți o actriță desăvârșită; știți foarte bine că mă refer la cele patru tablouri ale lui Giovanni Tiepollo Batista.

— Te înșeli!

— Ați fost văzută…

— Prostii! Și, chiar dacă ar fi așa, am comis un delict? Sunt cercetător și trebuie să cunosc obiectele din inventarul muzeului! Ca să-ți satisfac curiozitatea, află că m-am uitat și la alte tablouri! Cât privește statueta, nu știu nimic!

Încercase să fie persuasivă, dar nu reușise, Ioana David amenințând-o că va anunța direcțiunea. La dracu'! asta îi mai lipsea… Nu putea să iasă la iveală tărășenia cu Lalique-ul două zile mai târziu? De ce? De ce trebuia să apară ceva care să-i strice socotelile?

• Capitolul 5

Alfred Romanescu intră destul de abătut în barul de la Hotelul „Montana”.

— Domnul restaurator și-a adus aminte de noi? îl înțepă femeia de la bar, o tipă roșcată, tunsă garçon, de vreo 37-38 de ani. Cu ce vă mai lăudați?

— Cu ce? Cu nimic. Toate proaste și la locul lor!

— Vai, cât de pesimist sunteți astăzi! Ce serviți? Ca de obicei?

— Uite, de-asta îmi place de tine, ești fată deșteaptă. Dă-mi o sticlă de Heineken.

Luă berea și se îndreptă către un semiseparеu, singurul a cărui masă era liberă. Se bucură. De acolo, vedea perfect bazinul ornamental din centrul barului. Cei patru cilindri, divers colorați, pe care se prelingea continuu un fir subțirel de apă, îi conferea o senzație de evadare. Clipocitul apei în cădere îl făcea să-și închipuie că se află pe malul unui pârâu de munte, departe de lume, de răutatea ei și, chiar, departe de propria-i răutate.

Își aprinse o țigară cu mișcări ce trădau nervozitatea. Sonorul celor două televizoare color îl supăra, mai ales că ecranul era acaparat de prezența agresivă și indecentă a Madonnei. Doamne, ce-or găsi bărbații la târfulița asta? se întrebă el.

Curând, cântăreața de muzică pop îi fugi din minte. Avea probleme grave, care cereau o soluționare urgentă.

Cu două zile înainte de a începe restaurarea celor cinci picturi de la castelul „Piatra Arsă” primise un telefon. Târziu, la ora 21:00. Nu dormea. Cumpărase o carte, un eseu asupra prostiei, și se cufundase în retorica lui André Glucksmann, când auzi semnalul, ca un ciripit de pasăre, al telefonului.

— Alfred Romanescu?

Era o voce groasă, de bărbat care fuma din greu.

— El. Cine-l caută?

— Numele meu nu are importanță.

Ha, râse pictorul, un telefon anonim. Nu era amuzant?

— Ce dorești?

— Bani.

— Amice, presupunând c-am înțeles bine, țin să te informez că ai

greșit numărul. Aici e casă particulară. Încearcă la bancă sau la C.A.R.

— Îți aduci aminte unde te-ai aflat în aprilie ’92?

Vorbele i se opriră pe buze. Evident, trebuie să fie o coincidență.

— Hai să te ajut eu, insistă necunoscutul cu aceeași notă de gravitate în glas. Erai la Muzeul Grigorescu și efectuai restaurarea lucrării „Colț de pădure” semnată, desigur, de marele nostru pictor. Acum îți amintești?

Își amintea, dar nu, nu voia să creadă. Cine aflase că înlocuise originalul cu un fals făcut de el însuși?

— Domnule, te asigur că persiști în eroare.

— Eu nu, dar tu, Romanescule, persiști în infracțiune. Dă-mi voie să mă exprim așa, cu toate că sună prost.

— Cine ești?

— Ți-am spus, numele meu nu are importanță!

— Du-te dracului!

Trânti telefonul, tremurând din toate încheieturile. Nu înțelegea. Copia era o capodoperă. Ținuse cont de tot. Folosise culorile utilizate de maestru, execuția era magistrală, pânza de sac pe care lucrase avea o țesătură identică și chiar șasiul era confecționat dintr-un lemn vechi, de pe la anul 1900. Pentru a dormi liniștit, se aventurase în a crea o țesătură artificială de cracluri, ca să dea impresia de vechime a uleiurilor. Era o nebunie. Așa ceva nu făcea niciun falsificator, dar el descoperise o metodă care cerea talent, experiență și răbdare. Când terminase copia, îi venea să se îmbete de bucurie. Grigorescu însuși, dacă ar fi revenit din împărăția lui Hades, n-ar fi avut nicio îndoială că lucrarea îi aparținea.

Substituirea fusese ușoară, Muzeul nu avea un sistem de pază demn de luat în seamă. „Mai bine o furam, gândise el, era mult mai simplu”. Tranzacția nu a fost nici ea o problemă insurmontabilă. A desprins pânza de pe șasiu, a introdus-o sub căptușeala geamantanului și a scos-o din țară.

Monsieur Henri Pontillon, al cărui bunic îl cunoscuse, pare-se, pe Nicolae Grigorescu, a plătit cu generozitate. Erau bani mulți, dar acum, după doi ani, rezervele i se terminaseră.

Făcuse câteva excursii în Europa, o croazieră pe Mediterana, văzuse Valea Regilor din Egipt și admirase piramidele lui Kheops, Kefren și Mikerinos în toată splendoarea lor. Alesese cele mai luxoase hoteluri, iar femeile, întotdeauna amatoare de cadouri scumpe, îl

lăsaseră fără bani.

Stătea și privea telefonul. Oare făcuse bine că îl luase din scurt pe șantajist? Ce avea să urmeze?

Urmă un nou semnal, la fel de melodios, al aparatului de culoarea roșului aprins.

— Romanescule, crede-mă, nu ești în situația să-mi trântești receptorul în nas. Dețin probe peremptorii că ai înlocuit lucrarea „Colț de pădure" cu una realizată de tine. Felicitări! Ți-a ieșit o copie a dracului de bună.

— Cât vrei?

— Cât vreau? Aha, am început să vorbim aceeași limbă!

— Deci?

— Dacă mă gândesc bine, cred că 10.000.000 este o sumă rezonabilă pentru amândoi.

— Cum, dar nu am atâția bani!

— I-ai cheltuit cu târfele și asta nu mai e treaba mea. Ai două săptămâni. Vezi, sunt un băiat generos!

Ar fi vrut să-l înjure. Se abținu și încercă o eschivă.

— N-am timp, peste două zile plec la „Piatra Arsă".

— Puișor, crezi că nu m-am informat? Nici nu se putea mai bine. Acolo este multă pictură flamandă, iar la institut excelai în acest domeniu.

— Dacă îmi sugerezi să… nu, nu pot! Nu mai fac chestia asta. E riscant. Pot apărea indivizi din cei de teapa ta, fir-ai…

Se opri în mijlocul înjurăturii.

— Două săptămâni, nu uita.

Urmase declicul aparatului și tăcerea se așternuse în încăpere.

Dumnezeule, murmură restauratorul, ce mă fac? Fără să-și dea seama gândise cu glas tare, atrăgându-și privirile unor puștoaice de vreo 17-18 ani, care își dădeau coate, chicotind pisicește. Ce mă fac? Nenorocitul ăla nu a glumit. O să îmi ceară banii, iar eu mai am câteva sute de mii. Trebuie să o fac din nou.

Sticla de Heineken se terminase de mult. Nici nu observase.

— Mai doriți una? îl întrebă roșcata. Sunteți tare abătut astăzi.

— Da, mai adu-mi o bere.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că nu avea scăpare. În fond, de ce nu și-ar încerca a doua oară măiestria? Banii aveau să i se termine în curând și era grotesc să își imagineze că putea să trăiască din leafă.

De mai mulți ani pusese ochii pe cele patru tablouri ale lui Tiepollo. Erau valoroase, întrucât italianul nu executase decât în cazuri excepționale pictură de șevalet. Le studiase pe îndelete. Nu erau greu de reprodus. În plus, erau de dimensiuni mici și puteau fi manipulate cu ușurință. N-avea să le înlocuiască pe toate. Îi lipsea timpul material pentru a lucra atâtea copii, iar șansele de a se descoperi substituirea creșteau vertiginos. Unul sau, poate, două.

Își privi ceasul. Era ora 17:00. O salută pe roșcată și plecă cu gândul la ce avea să urmeze.

• Capitolul 6

Era ora 10 când Andrei Săndulescu, singurul referent-bărbat al Muzeului „Piatra Arsă”, plecă de acasă. Era în concediu medical, dar în ziua aceea se dădeau banii. Contra unei semnături în ștatul de plată, avea să intre în posesia unui bacșiș din care putea să-și cumpere 30 de pachete de Assos, cu timbre cu tot. Pe lună. Nu se grăbea. Din experiență știa că plățile se făceau spre prânz.

Coborî din autobuz la Furnica, străbătu drumul până la Economat, apoi intră în barul cu terasă aflat la parterul fostului Corp de Gardă al castelului. La „Tunuri”.

— Singur? îl întrebă fata din spatele barului, o brunetă cu un ten măsliniu care amintea de cel al fetelor de pe meleagurile Guadalajarei.

— Pisicuțo, dacă faci din nou aluzie la viața mea intimă, află că ai feștelit-o.

— Nebunaticule, să nu-mi spui că ți-ai găsit vreo bucățică… Cât are, un metru și treizeci când este pe tocuri?

Surâse. Avea o statură mică. Era gracil, blond, smead și avea o față adolescentină care stârnea sentimente materne fetelor care lui îi provocau senzații erotice. Cândva, îl supăraseră glumele făcute pe seama înălțimii – nu avea mai mult de 1.55 – dar acum nu le mai lua în seamă.

— Este cât mine, dacă asta îți domolește puțin gelozia. Colegii mei au trecut pe aici? Știi, e ca un barometru; când vin în haită, înseamnă că s-a dat porcăria aia de salariu.

— Au trecut, dar nu au băut decât o cafea.

— E dar, înseamnă că sunt „lipiți”.

Îi aruncă o privire cuceritoare brunetei și plecă spre castel. Cu vreo zece metri înainte de primul post de jandarmi, fu depășit de un *Volkswagen Jetta*, gri metalizat. Cel din dreapta șoferului schimbă câteva cuvinte cu soldatul, convingându-l destul de repede să-i permită accesul. După aceea, autoturismul viră spre stânga, acolo unde se afla intrarea personalului.

Cine-or fi? se întrebă referentul, convins că cei care călătoreau pe bancheta din spate – un bărbat și o femeie, amândoi cu părul grizonat – nu erau de prin partea locului.

Între timp, tipul de lângă șofer coborâse din mașină și venea spre el, descoperindu-și dinții într-o încercare de zâmbet amical.

— Bătrâne, nu mi-am citit horoscopul, dar văd că am pășit cu dreptul. Ce te uiți mă', așa? Să nu-mi spui că nu-ți mai aduci aminte de mine!

Cum să nu! Și-l amintea. Era un gen de mijlocitor. Agăța excursioniști, în special occidentali, și le ținea trena prin *Roumania*, facilitându-le vizitarea unor obiective turistice, mai ales dintre cele greu accesibile publicului.

— Se poate… Ia zi, care-i baiul?

— Îi vezi pe dinozaurii ăia din mașină?

Izbucni în râs.

— Ce faci, îi duci la Jurasic Park?

— E bună, pe cuvânt. Turiști, *made în U.S.A*.

— Oho…

— Dacă-ți spun… I-am dus la Bran pentru că le-au spus lor niște prieteni din Minneapolis că Dracula mai trăiește…

— Nu mă-nnebuni!

— Dom'le, i-a terminat ghidul. Bram Stocker era un copilaș. În fine, mă ajuți să vizităm castelul?

Doamne, gândi Andrei, ce mai comentator sportiv ieșea din ăsta…

— Amice, ai picat prost. Se face curățenie.

— Ha, te descurci tu. Dau și americanii ceva.

— Bine, bine, așteaptă numai să obțin o aprobare.

Urcă seara îngustă, flancată de balustradă metalică, își făcu loc printre cele câteva persoane care așteptau în fața oficiului portăresei și o căută din ochi pe gestionară. În astfel de situații trebuia să se adreseze unuia dintre directori, dar ce sens avea să-i deranjeze pentru atâta lucru?

— Câți sunt? întrebă Ioana David.

— Trei.

— Români?

— Numai însoțitorul. Ceilalți doi sunt o familie de americani.

— Condu-i, dar ocolește sălile de la etaj unde se face curățenie. Andrei Săndulescu rosti un mulțumesc pasager și se grăbi să preia grupul.

Americanii erau volubili și foarte bine dispuși. Aveau aproape 70 de ani, dar afișau un aer tineresc, bine susținut de vestimentație. Și unul și celălalt purtau blue-jeans și scurte din piele croite după un

tipar fistichiu. Bărbatul avea o față prelungă, marcată de niște ochi extrem de mobili, și o gură cu buze subțiri, pe care și le țuguia tot timpul. Însoțitoarea sa, genul de bunică veșnic tânără, îi ținea isonul, extaziindu-se aproape din orice.

Andrei Săndulescu era un foarte bun vorbitor de limba engleză, având o fluență a exprimării care îi permitea să facă cele mai scurte ghidaje. În ziua aceea nu avea nici cea mai mică pornire spre divagații stufoase și cronofage. În fond, era în concediu medical.

Le oferi vizitatorilor câteva repere privind istoria castelului, după care trecu la descrierea Holului de Onoare.

— Este cea mai elegantă sală de recepție, începu el. Fastul întruchipat. A fost realizată de către arhitectul Karel Liman în 1911, folosind o curte interioară preexistentă. Pereții sunt lambrisați în lemn de nuc, decorația fiind executată în atelierele vienezului Bernhard Ludwig, principalul decorator al castelului.

Făcu o pauză, întrucât Angel (acesta era numele „bunicuței”) nu-și putea lua ochii de la o tapiserie.

— *Dear, it’s so beautiful*, zise ea soțului.

— Olalaaa, se încântă și americanul.

— Este o piesă franțuzească, lucrată în manufacturile Aubusson.

Vizitatorii făcură ochii mari, vrând să arate că ei înțeleg bine valoarea, întrucât au suficiente cunoștințe de istoria artei. Vă uitați ca pisicuțele Wiskas în calendarul gregorian, gândi referentul, folosind o figură de stil care îl făcu să zâmbească.

— Jur-împrejurul acestui hol puteți admira circa 2.000 de chipuri sculptate. În rest, mai avem basoreliefuri lucrate în alabastru, reprezentând scene biblice și tablouri cu intarsii în care puteți recunoaște castelele familiei de Hohenzollern, din Germania. Fără îndoială, ați remarcat Loja-oratoriu și scara în spirală, lucrată tot în lemn de nuc.

Răspunse la câteva întrebări, după care își urmă traseul obișnuit, trecând prin Sala de Arme, de Consiliu, Sala Veche de Muzică și Cabinetul de Lucru. În Sala Florentină făcu un popas mai mare pentru ca Angel să admire căminul din marmură de Paunazio și o lucrare a lui Bernadino Luini care îi amintea de stilul unui pictor napolitan pe care îl cunoscuse în tinerețe. Confesiunea îi stârni amintiri neplăcute lui Clifford, așa încât trecură mai repede prin Sala Maură, prin Sufragerie și Salonul Turcesc.

— Oh, parcă se simte adierea Bosforului, adulmecă femeia o briză

inexistentă. Ai fost în Turcia? îl întrebă ea pe ghid.

— Nu, doamnă, la noi s-a creat o înțelegere între bărbați și femei: primii vor să călătorească mai cu seamă în Vest, iar femeile mai ales în Țara Semilunei. Cursele Ortadoglu nu duc niciodată lipsă de cliente.

Când ajunseră la scara principală, prin care se făcea accesul la etajul I, Andrei își privi ceasul. Era ora 11:15 și americanii ăștia erau dispuși să-și petreacă toată ziua la castel…

Holul era pustiu.

O luă prin dreapta, apoi trecu pe lângă cele trei apartamente ale domnișoarelor de onoare. Foarte curioasă, Angel ceru un răgaz de zece minute ca să le viziteze pe toate trei, întipărindu-și în memorie fiecare detaliu ca să-i povestească și lui Peggy, amica sa din Minneapolis.

— Cam înguste paturile, observă Clifford, cred că a fost o chestie premeditată…

— Ce vrei să spui? nu înțelese „bunicuța”.

— Probabil că regele le-a comandat așa de înguste pentru ca domnișoarele din suita reginei să nu se gândească la prostii.

— Mentalitate de bărbat, se amuză Angel. Pentru femeie este cu atât mai avantajos cu cât patul este mai îngust. Ceea ce nu înțeleg eu, este unde se află garderoba.

— Sus, deasupra intrării, o lămuri ghidul.

— Vai, săracele domnișoare, cum s-or fi descurcat cu scara aceea îngustă și spiralată?

Andrei dădu din umeri. Niciodată nu-și pusese o astfel de întrebare.

În Apartamentul Imperial zăboviră mai mult. Și unul și celălalt erau extaziați de bogăția interiorului, amenajat în 1906 pentru primirea împăratului Austro-Ungariei, Frantz Iosef, care nici nu a onorat invitația. Admirau mobilierul, pereții ornamentați cu piele de Cordoba, covoarele care aveau un model similar celui al plafonului. Tot.

— Scumpule, își trase femeia de mânecă partenerul, ai auzit că există și cameră pentru valet? Oh, ce minunăție!

— Acum vom pătrunde în Apartamentul pentru Oaspeți de Onoare, preciză Andrei Săndulescu. Pentru că vă place așa de mult castelul, am să vă fac o surpriză. Aceste două apartamente comunică printr-o ușă secretă. Vă las pe voi s-o descoperiți.

Căutară din ochi preț de câteva clipe, după care se lăsară păgubași.

— Unde dracu' este afurisita aia de ușă? se mânie Clifford.

— În dulap.

— Ptiu, drace, la una ca asta chiar că nu m-aș fi gândit! Andrei deschise ușile de acces și își lăsă vizitatorii să pătrundă în sala următoare.

— Am intrat într-o baie! exclamă Angel. Cineva a avut grijă ca împăratul să ajungă exact acolo unde trebuia. Cam pezevenghi arhitectul…

Doamne, ce gură spartă sunt și americanii ăștia! bombăni ghidul, uitându-se discret la ceas. Se făcuse 11:30.

— Iată, am ajuns în apartamentul căruia i se mai spune și Dormitorul pentru Oaspeți Princiari sau Sala Rococo. Garnitura de mobilier este realizată de același Bernhard Ludwig. Se remarcă trei comode stil Ludovic al XV-lea, originalele aflându-se la Versailles. Sunt făcute din lemn de palisandru.

— În sfârșit, iată un pat mai lat, remarcă septuagenarul.

— Inițial a avut baldachin, dar a fost demontat pe la 1920. Plafonul este decorat în stuc aurit, respectând, evident, concepțiile stilului rococo. Cât privește pereții, aceștia au fost îmbrăcați în niște panouri acoperite cu rips de mătase. Angel se oprise în fața unei măsuțe de noapte făcută din lemn de acaju, dar ghidul își continuă prezentarea. În această sală sunt expuse patru lucrări realizate de către pictorul Tiepollo: „Orfeu și…"

Cuvintele i se opriră în gâtlej, iar brațul rămase suspendat în aer, îndreptat către peretele dinspre baie. Era adevărat sau avea halucinații?

— Domnule, îți bați joc de noi? întrebă Clifford. Angel, tu vezi vreun tablou în sala asta?

— Unul singur, cel de deasupra dulapului. În rest, văd patru rame goale. Să nu-mi spuneți că au fost furate!

La dracu'! se enervă referentul, neplăcută situație.

— Le-a manglit cineva? întrebă și tipul care îi însoțea pe americani. Ha, ce-aș mai râde!

— Ești sony? Cum să dispară, așa, patru tablouri? Cred că le-a luat cineva pentru restaurare. Probabil că pictorul acela, Alfred Romanescu.

— Păcat, suspină femeia. Erau frumoase?

— Da, răspunse ghidul, cerând scuze soților McKen. Mă întorc într-o jumătate de minut.

Se înapoie în sala de baie, iar de acolo ieși direct în hol. Slavă Domnului, supraveghetoarea era acolo.

— A luat cineva cele patru Tiepollo? întrebă el.

— Cum să le ia? Sunt la locul lor.

— Asta e, că nu sunt, murmură ghidul.

— Prostii. M-am uitat eu și erau acolo.

Referentul se frecă în creștetul capului, teribil de încurcat.

• Capitolul 7

Raluca Marinescu primise fără chef vestea că în acea dimineață era programată ședința personalului administrativ al muzeului.

Îi repugnau listele acelea interminabile de lucrări, materiale, termene de execuție și așa mai departe. Totul se reducea la bani și, cum aceștia nu erau suficienți, începeau durerile de cap. La dracu'! Și tocmai în ziua aceea…

Directorul Petre Dumbravă, un bărbat de vreo 55 de ani, solid, cu părul grizonat și o mustață stufoasă, se lansase într-o discuție cu unul dintre experți. Se aflau într-o perioadă de curățenie generală și trebuia să se efectueze de urgență unele reparații.

— Ați făcut un deviz? întrebă directorul.

Solomonescu, tipul cel înalt, răspunse ceva dar ea nu-l ascultă. Era îngrijorată. Cu o zi înainte fusese la București pentru a pregăti en detail expoziția ce avea să plece în Belgia. Unele dintre diapozitivele exponatelor nu ieșiseră bine. „Madona" lui Lalique se afla printre ele. O anunțase pe gestionara Ioana David să pregătească piesa dar, Dumnezeule! aceasta nu mai era în depozit. Simțise că o apucă amețeala.

— Te rog să o cauți, îi ceruse. Refuz să cred că s-a întâmplat ceva rău.

După un sfert de oră, Ioana David își amintise. Camelia Achimescu îi ceruse statueta. Lucra la un proiect pe care îl trâmbițase sus și tare, propunându-și să efectueze fișe pentru toate valorile din patrimoniul complexului. Era un travaliu care, în alte țări, se desfășura în colectiv, dar ea nu concepea să împartă gloria. După ce-și amintise, gestionara o sunase acasă pe directoare, liniștind-o. La rândul său, Raluca îl sunase pe Dumbravă, intrat și el în alertă.

Vestea proastă picase de dimineață, la prima oră. Madam David, toată un lac de transpirație, o căutase la Castelul „Șoimul", unde își avea biroul, și îi spuse greu, aproape ca un copil care învață să vorbească:

— Doam… doamna… dir… ectoare, nu… nu vrea să re… re… cunoască.

— Cine și ce nu vrea să recunoască? întrebase directoarea, fără a înțelege despre ce era vorba în propoziție.

— A… A… Achimescu.

— Te rog să repeți, stăruise Raluca Marinescu. Înțelesese bine, dar nu dorea să creadă că este adevărat.

— I-am… i-am dat „Madona” cum… cum v-am spus, dar nu… nu vrea să recunoască. Doam… ne, ce mă fac eu a… cum?

Era și ea destul de îngrijorată, însă trebuia să-și păstreze calmul.

— Uite ce facem: peste câteva minute mă întâlnesc cu directorul. Avem o ședință și am să-i comunic ce mi-ai spus. Până atunci, mai căutați-o, cine știe…

— O căutăm, dar… dar v-am spus, nu este nicăieri.

Devenise coerentă, dar acum se smiorcăia în batistă.

— Te rog să încetezi cu plânsul. Nu ajută la nimic. Pe de altă parte, încetezi orice discuție cu Camelia Achimescu, ne-am înțeles?

— Da, doamnă.

— Dacă apare vreo noutate, vii și ne-o spui. Ședința se ține în biroul domnului Petre Dumbravă. Te rog să mă scuzi, trebuie să plec. Da, mai este ceva?

— Veți anunța poliția?

— În cazul în care lucrarea nu apare, cu siguranță.

•

Solomonescu își încheiase prezentarea devizului, directorul își manifestase punctul de vedere, iar acum se uitau toți spre ea, așteptându-i reacția.

— Cum vi se pare? întrebă Dumbravă.

La dracu’! Putea să spună că nici nu urmărise prezentarea?

— Știu și eu, încercă un răspuns „șperaclu”, poate puțin cam scump.

— Asta am spus și eu, zâmbi directorul, dar Solomonescu ne asigură că societatea care ne va efectua lucrările practică cele mai mici prețuri.

— În cazul ăsta… n-am nimic împotriva proiectului, cu condiția ca lucrările să înceapă imediat. Nu se știe cât vom mai avea vreme frumoasă.

Dumnezeule, se descurcase!

Individul celălalt, Brătescu, începuse să treacă în revistă termenele de execuție, iar ea își putea relua meditația. Ochii îi erau îndreptați către o pânză a lui Teișan – un peisaj de toamnă – dar gândurile îi zburau, fatalmente, către cristalul lui René Lalique. Cum să dispară? Cine să facă una ca asta? „I-am dat-o Cameliei Achimescu”, îi spusese

Ioana David, și nu avea niciun motiv să pună la îndoială afirmațiile gestionarei în care avea încredere. Nu același lucru putea să-l spună despre Achimescu, o tipă arogantă și carieristă. Ce nu făcuse pentru a-i lua postul? Cui nu o vorbise de rău? De fapt, pe cine nu vorbea de rău? Femeilor de serviciu le spunea servitoare, mai cu seamă când conducea prin muzeu grupuri compuse din persoane simandicoase. Făcea impresie. „Să aducă o servitoare hainele domnului ambasador", ceruse odată cu prilejul vizitei reprezentatului unei importante țări europene la București.

Chiar și așa, Raluca Marinescu refuza să creadă că... Trebuia să fie o greșeală. Era convinsă de asta. Uite, din moment în moment, Ioana David avea să intre în birou, spulberându-le frământarea.

Se uită la ceas. Era ora 11:45. Dumnezeule, de ce nu mai venea femeia asta?

Privi discret spre director. Vorbea calm, potolit, ca și cum nu l-ar fi chinuit nicio neliniște. „De unde o avea atâta putere de disimulare? se întrebă ea. Este așa de preocupat de lucrarea asta nenorocită, iar eu simt că îmi pierd mințile." Se uită din nou la ceas, dar se apostrofă imediat. „Ce-o fi cu mine? În fond, de ce trebuie să cred că gestionara va sosi din moment în moment? Nu eu i-am cerut să ne deranjeze numai dacă apar noutăți? Of, Doamne, dacă s-ar termina odată chestia asta plictisitoare..."

Când intră secretara, aproape că sări de pe scaun. Gata, într-o jumătate de minut avea să scape de grijă. Înainte ca secretara să apuce să spună vreo vorbă, îi privi chipul, îndeobște foarte expresiv. Dacă era la curent cu cele aflate de Ioana David, Otilia avea să-i comunice printr-o singură privire.

Fața secretarei era pământie.

— S-a întâmplat ceva? își arătă directorul nedumerirea, văzând că secretara sa, altminteri o tipă expeditivă, întârzia să vorbească.

— Vă rog să mă scuzați, dar doamna David vrea să vi se adreseze.

— Să poftească, înseamnă că s-a găsit afurisita aceea de statuetă.

— Mai bine să vă spună dânsa, zise secretara.

Raluca Marinescu încercă să bea o gură de cafea, pentru a-și ascunde emoția, dar mâna îi tremura îngrozitor, făcând ca ceașca să atingă într-o cadență ciudată farfurioara. Simțea că în următoarele secunde avea să se întâmple ceva rău. Ceva care îi depășea capacitatea de înțelegere.

— Dumnezeule, ce se petrece cu voi? întrebă directorul. Raluca,

ești pământie ca și Otilia. Voi îmi ascundeți ceva?

— Simplă intuiție feminină, zise în șoaptă directoarea adjunctă, dar nu fu sigură că Petre Dumbravă auzise cuvintele sale, întrucât Ioana David se afla acum în biroul încăpător al direcțiunii complexului.

— Poftește, o invită bărbatul. Arăți așa de rău, încât ar trebui să te așezi. Mi-e teamă că ai să cazi din picioare.

— Lăsați.

— În regulă. Ați găsit Lalique-ul? Da?

— Nu, răspunse îngrozitor de încet femeia care, îndeobște, avea o voce amplă dat fiind gabaritul său.

— Bine. Adică, foarte rău, dar ce s-a mai întâmplat?

— A mai dispărut ceva, reuși Ioana David să îngâne.

Petre Dumbravă se prăbuși pe scaun, iar acesta aproape că gemu sub greutatea corpului său.

— Nu se poate! exclamă Raluca Marinescu. Dumnezeule, doar nu vizionăm un *thriller*…

— Dacă nu sunt prea pretențios, făcu directorul, vrei să ne spui ce a mai dispărut?

— Mi-e groază… pur și simplu nu-mi pot reveni.

— Femeie, nu ne mai chinui! explodă Petre Dumbravă.

— Cele patru tablouri ale lui Tiepollo.

— Cuuuum?

— Cele patru…

— Doamne, asta ne mai lipsea! se tângui directorul, făcându-le semn celor doi bărbați să se retragă. Mai întâi „Madona” lui Lalique, iar acum tablourile. Nu se poate, e o farsă! Doamna David, ești sigură că nu au fost luate pentru restaurare?

— Chiar așa, interveni și directoarea. Erau prevăzute în planul de restaurare al lui Alfred Romanescu.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă dezamăgesc. Romanescu a venit mai de dimineață la muzeu, dar nu a stat mai mult de o jumătate de oră.

Bărbatul puse mâna pe telefon.

— Sunați la poliție? întrebă Raluca.

— Se vede că n-am încotro. În plus, este musai să-l sun personal pe ministrul culturii. Așa prevede regulamentul. Cum dracu’ să-i spun că s-au furat patru tablouri într-o zi în care muzeul era închis pentru curățenie, dar era înțesat de propriul nostru personal?

Directoarea nu avea niciun răspuns. Își aprinse un Assos și trase primul fum privind absent spre tabloul lui Teișan.

Cândva, tonurile acelea de toamnă aveau puterea să o liniștească. Acum, nici zece peisaje de Teișan nu mai puteau face nimic.

Formă numărul comandantului poliției din localitate și așteptă.

— Locotenent-colonel Comănescu, auzi de la celălalt capăt al firului.

— Toată stima, domnule comandant, Dumbravă la telefon. Vă rog să ne trimiteți o echipă. Ni s-au furat patru tablouri.

Ofițerul închise telefonul, își aprinse un Carpați și mormăi ceva care suna a înjurătură.

• Capitolul 8

Colonelul Marian Demetrescu, șeful Poliției Județene, își privi ceasul. Se făcuse 12, iar agenda era destul de încărcată cu toate că era sfârșit de săptămână. Peste un sfert de oră era programată o întâlnire fulger cu judiciarul, după care urma o întrevedere cu omologii din județele limitrofe. În ultima vreme, fuseseră cam multe infracțiuni comise într-un județ de către indivizi domiciliați în celălalt județ.

Utilizând această strategie, răufăcătorii sperau să-și piardă urma și aveau șanse de reușită dacă nu se punea la punct o colaborare elastică și extrem de operativă.

Prin urmare, gândi colonelul, am la dispoziție un sfert de oră în care pot spera că nu mă va deranja nimeni. Ce-aș putea face într-un timp așa de îndelungat? Da, am găsit. Voi face lectura presei.

Își făcuse un obicei din a cerceta ziarele locale care se întreceau în a oferi cititorilor informații despre activitatea poliției. Părerile exprimate reprezentau un crâmpei de opinie publică, de aceea le cerceta cu minuțiozitate.

Ofițerul, la cei 42 de ani, se putea socoti un bărbat care degaja o tinerețe contagioasă. Înalt, dar nu foarte solid, cu o figură expresivă și o privire de o mobilitate impresionantă, Marian Demetrescu se putea considera un îndrăgostit de meseria sa.

Abia începuse un articol, când sună telefonul. Ridică receptorul, întrebându-se cine putea fi.

— Da, colonelul Demetrescu.

— Să trăiți, domnule colonel, sunt locotenent-colonelul Comănescu.

— Ah, Comănescu. Ce mai e, domnule, pe la Sinaia?

— Rău.

— Nu fi laconic! Ce s-a întâmplat?

— Am anunțat și dispeceratul. Au fost sustrase patru tablouri de mare valoare din muzeul „Piatra Arsă". În urmă cu un sfert de oră m-a sunat directorul Dumbravă.

— Comănescule, asta lovitură! Când a fost sesizat furtul?

— În urmă cu douăzeci de minute.

— Deci la ora deschiderii muzeului, tablourile erau la locul lor?

— Așa mi s-a comunicat.

— Da, da, da. Spune-mi, nu cumva castelul se află în perioada aceea de curățenie?

— Aveți dreptate.

— Asta spune ceva. Ce zici?

— Cred că ne gândim la același lucru.

— Să fie oare posibil? De fapt, de ce să ne mai mirăm… În ziua de astăzi orice este posibil. Ai trimis pe cineva la muzeu?

— Da, au plecat colonelul Nicolae și locotenentul Bonifaciu, de la cercetări penale.

— O să facem și la inspectorat o echipă complexă. Venim să vă ajutăm. Cred că evenimentul vă depășește posibilitățile de investigație. Dacă nu acționăm repede, tablourile vor părăsi țara. Cine le-a luat, a făcut-o cu gândul de a le valorifica, iar în România este imposibil. Sunt mari?

— Aproximativ 35 x 50 cm.

— Cu atât mai mult. Spune-mi, i-ai cerut directorului să nu lase pe nimeni să părăsească muzeul?

— Din prima clipă.

— E bine. Spune-mi, tu știi de ce se întâmplă toate relele vineri, la prânz?

— E o fatalitate.

— Cu siguranță. Până ajungem la Sinaia, află toate caracteristicile tablourilor și încearcă să procuri fotografii. Trebuie să le trimitem la punctele de frontieră și la Interpol. În cazul în care va fi nevoie. Gata, la acțiune!

În acel moment intră pe ușă Alexandru Zamfir, șeful Serviciului de Combatere a Crimei Organizate.

— Zamfire, bine că ai venit. Convoacă oamenii pentru o ședință scurtă. Inclusiv Criminalisticul și Poliția Criminală. Plecăm la Sinaia.

• Capitolul 9

Cu zece minute înainte de ora 12, un autoturism *Dacia 1310*, alb, părăsea în trombă clădirea poliției, înscriindu-se în traficul aglomerat de pe Bulevardul Ferdinand. Când ajunse în fața Hotelului Caraiman, șoferul, un tip cu o față rotundă și o privire de om care îți dădea impresia că s-ar descurca la orice longitudine a globului pământesc, îl întrebă pe cel de lângă el:

— Șefu', chiar nu vreți să-mi spuneți de ce mergem la „Piatra Arsă"?

— Chiar, îl necăji locotenent-colonelul Gelu Sofronie, adjunctul comandantului poliției din localitate.

— Pentru o simplă vizită nu mergem, medită adjutantul Frânculescu.

— De unde știi că nu s-a gândit șeful să ne asigure un sfârșit de săptămână cât mai agreabil...? Mai vizităm castelul, mai schimbăm câte o vorbă cu fetele alea frumoase pe care le-a angajat directorul pe post de referent... zise colonelul Nicolae. Autoturismul părăsi bulevardul și se înscrise pe drumul care urca spre castel.

— N-avem noi norocul ăla... se lamentă subofițerul. Nu cred să existe pe lumea asta vreun șef care să te trimită la distracție...

Autoturismul trecu în viteză prin fața casei de bilete și lăsă la fel de repede în urmă vechiul Corp de Gardă al castelului, străjuit de cele două tunuri de oțel.

— Cam agitați jandarmii, observă șoferul, care stăpânea bine arta de a ghici ce se ascunde în sufletul oamenilor, studiindu-le mimica și gestica. Înseamnă că e groasă de tot. Gata, am înțeles...

— Ce-ai înțeles? îl testă Sofronie, curios să vadă dacă raționamentul conducătorului auto era corect.

— S-a furat ceva. Ceva de mare preț, probabil vreun tablou. Cum mai aveau câțiva metri până la intrare, colonelul Nicolae preluă tirul întrebărilor, măcinat de aceeași curiozitate care îl anima și pe colegul său.

— Măi, Gigele, tu ai stofă de anchetator și îți risipești talentul stând cu covrigul în mână...

— Bine că și-a dat cineva seama...

— Lasă gluma și spune ce raționament ai urmat. Bag mâna în foc

că la sediu nu ți-a spus nimeni.

— S-o luăm metodic. Am înțeles că e tămbălău mare din modul în care vorbea șeful și, mai ales, din faptul că își ciupea mustața din dreapta.

— Mustața din dreapta? râse colonelul. Măi, pezevenghiule, eu mai am puțin și ies la pensie…

— Să vă ajute Dumnezeu, îi ură șoferul.

— Mulțumesc… și pe asta n-am auzit-o până acum. Ce vrei să spui?

— N-ați observat niciodată că domnul Cernătescu atunci când este nervos își ciupește mustața?

— Uite că nu, recunoscu colonelul. Sofronie, tu ai băgat de seamă?

— Pe dracu'!

— Să fiți atenți!

— O să fim, promise l'ent-colonelul. Dacă n-ai dreptate, dai o ladă de bere.

— Dau și zece. Dar dacă am?

— Dăm noi o ladă.

— *Niet harașo*.

— De ce, filorusule?

— Pentru că trebuie să dați fiecare câte una.

— S-a făcut, se prinse Sofronie.

— Hai, treacă de la mine, căzu de acord și colonelul. Dar să revenim la subiect. Că este furt cum ți-ai dat seama? Putea fi o crimă…

— Crimă? În castelul ăsta? Mă faceți să râd… Așa ceva numai în romanele lui Theodor Constantin se poate întâmpla. Cu furtul este altceva. Vine omul, se uită, îi place un obiect și vrea să plece cu o amintire.

— Deci, furt. E clar, dar cum de ți-a trecut prin minte că e vorba de un tablou? De fapt, sunt patru.

— Acum un an s-a furat o ușă, țineți minte?

— Da. Ei, și?

— Mustața…

— Iar mustața? Ce dracu' mai e cu ea?

— Nu și-a ciupit-o la fel de tare ca astăzi și uși mai erau de furat. Așa am ajuns la concluzia că trebuie să fie vorba de ceva mai important. Mobila nu putea s-o fure nimeni, cu toate că eu pe-aia aș lua-o…

— Tu ai fi în stare să iei tot castelul, râse Bonifaciu.

•

Directorul Petre Dumbravă, care tocmai atunci coborâse scările, se îndreptă spre polițiști cu o mină de om răvășit.

— Domnule Sofronie, vă mulțumesc că ați venit așa de repede. Dumnezeule, ce blestem a căzut pe capul meu…

— A părăsit cineva muzeul? întrebă Sofronie.

— Din clipa în care mi-a fost anunțat furtul, absolut nimeni. Afirm cu certitudine, întrucât am rugat să se închidă toate intrările și am verificat personal. În ceea ce privește…

Nu-și termină fraza, deoarece vocea cristalină a secretarei se auzi din capul scărilor:

— Domnul locotenent-colonel Sofronie este chemat la telefon.

— Cine îmi duce dorul? întrebă Sofronie.

— Șeful dumneavoastră, se strădui secretara să fie drăguță.

— Da, eu sunt, zise Sofronie, în clipa în care ridică receptorul.

— Gelule, vei primi sprijinul unei echipe de la inspectorat.

— Asta e minunat. Cu forțele noastre, riscam să pierdem un timp important. Cine conduce echipa?

— Șefu'!

— Cam nasoală situația. Când lucrezi cu șeful în spate, mai faci și greșeli.

— Amice, dacă le faci, am îmbulinat-o amândoi. La ora asta Bucureștiul este cu ochii pe noi. Vezi să nu părăsească nimeni castelul.

— Dacă vrei să mă înjuri, folosește formule nesofisticate. Nu de alta, dar îți vin mai bine.

— Încearcă să afli ora comiterii furtului și ce persoane se aflau în zonă.

— Așa îmi propusesem și eu.

— Stai o clipă, sunt căutat prin stație. Cu destulă dificultate, Sofronie reuși să audă câteva crâmpeie de fraze: „accident, ușor”… „șoferul vinovat – Alfred Romanescu”… „două tablouri, ce par să fie vechi, în portbagaj”… Asta era tot. Într-un târziu, Dan Comănescu rosti un „te sun mai târziu” și trânti receptorul.

• Capitolul 10

Mafoame era un om fericit. Încă nu avea banii în buzunar, dar simțea deja cum i se rup nădragii de greutatea arginților. Doamne, bine că apucase și ziua aceea…

Se trezise de dimineață și căutase în zadar niște haine mai de Doamne-ajută. După vreun sfert de oră de scotocit, renunță, gândindu-se că tocmai greșeala asta prostească l-ar fi putut costa „cariera”. Păi, nu? Domnul Popa avea nevoie de un cerșetor care să treacă neobservat, nu de unul care tocmai în ziua H se îmbracă frumos, ca un idiot ce vrea să atragă atenția asupra lui și să strice totul.

Lasă, Mafoame, își zise, privindu-se într-un ciob de oglindă, nu ești frumos, da’ nici nu te duci la însurătoare! Dacă nu te-ai căpătuit până acum, nici nu mai trage vreo nădejde de-acum încolo! Ce mireasă… Aia cu coasa e de tine! Dacă te descurci astăzi, până o veni ’mneaei mai tragi câțiva ani mâța de coadă într-un orășel liniștit, unde nu te cunoaște nimeni. Îți cumperi țoale de la „Fundul Plastic” (parcă așa îi spune!), îți tragi o garsonieră (să moară lumea!) și, cu restul de bani, te apuci să joci poker așa, cum scrie la carte.

La opt fusese la Economat, cum sunase înțelegerea, dar Cristian Popa încă nu-și făcuse apariția. Era nerăbdător. Ar fi vrut să meargă la castel, să intre și să strige în gura mare:

— Dom’ Popa, haide dom’le, pune-mă să fac treaba aia, ca să-mi dai mai repede mălaiul!

De bună seamă, nici nu putea fi vorba de așa ceva, de aceea se liniștise, așteptând resemnat. Nici măcar nu se deschisese barul de la „Tunuri”, pentru a-și pierde timpul în fața unei cești de cafea.

Într-un târziu, întrebă pe cineva cât este ceasul. Simțea că îl cuprinde tremuriciul. Odată furase portofelul unui tip, dar nici atunci nu avusese atâtea emoții. Strecurase frumușel mâna în buzunar, luase „marfa” și spălase putina, fără ca cineva să bage de seamă. Băieții de la poliție nu știau nici în ziua de astăzi. Parcă numai pe-asta nu o știau ei…

— Ce, mă’, ai program fix? îl întrebase individul cu ceasul. Este 8:30. Sau ai vreo întâlnire și ți-e teamă că ai întârziat?

Făcea mișto de el, dar nu-i păsa. Din moment în moment trebuia

să apară muzeograful și sărăcia avea să se tolănească pe catafalc. Pe la ora nouă se trezi cu Cristian Popa lângă el. Nici nu știa de unde apăruse.

— Mafoame, ascultă-mă bine, nu am timp să-ți spun de două ori. Cunoști aleea care leagă „Piatra Arsă” de „Șoimul”?

— O știu, boierule.

— E bine. Pleci dinspre „Șoimul” și, după ce treci de Casa Cavalerilor de Onoare… pe-asta o știi?

— Da.

— … vei da de o tufă roșie, în dreapta aleii.

— Gata, am înțeles.

— N-ai înțeles nimic pentru că nici nu ți-am spus ce era mai important…

— Am închis gura.

— În spatele tufei este un pachet. Îl iei fără să te vadă nimeni și îl duci acasă. La tine. E limpede?

— Este.

— Te mai întreb: ne-am înțeles bine?

— Of, începi să mă plictisești cu pisălogeala asta. Dacă ți-am zis că am băgat la cap, atunci dă-mi crezare. Este și interesul meu la mijloc.

— Te duci acasă și mă aștepți acolo, chiar dacă ar fi să ajung la miezul nopții.

— Nici nu gândeam altfel.

— Nu pleci la băutură și nici nu te apuci să povestești gorobeților că vei fi bogat. Dacă o faci, ai să mori sărac și cu niște haine vărgate pe tine.

Cerșetorul făcu un gest de lehamite și îi dădu de înțeles muzeografului că dorea să pună punct discuției care îl enerva.

Dumnezeu cu mila, gândi Cristian Popa și plecă agale spre muzeu. După cinci minute, individul îmbrăcat în haine zdrențuite plecă spre punctul indicat. Fără nicio dificultate găsi pachetul pe care îl vârî în traistă, uitând să se mai asigure dacă îl vede cineva. Obiectul părea să conțină ceva asemănător unui cilindru cu diametru de vreo 15 cm și lungimea de vreo 50 cm. Ce dracu’ o fi înăuntru? se întrebă Mafoame, dar renunță numaidecât la curiozitatea sa. Urma să fie bogat și în afară de asta nu mai conta nimic. Nici dacă ar fi transportat acasă focosul unei bombe atomice.

• Capitolul 11

Sergentul major Nicolae Drumeag știuse încă din timpul școlii de subofițeri de poliție că pe fruntea lui avea să scrie circulație. Treaba fusese simplă. La o oră de curs, una dintre primele din anul I, un profesor – cel mai haios dintre toți se oprise asupra lui în momentul în care strigase condica:

— Drumeag, așa îți spune?

— Exact, domnule maior.

— Deci nu e o poreclă, încercase ofițerul o glumă care stârnise râsul tuturor.

— Tata zice că nu, replică elevul.

— Îmi place, ai aplomb și asta e bine. Când mă uit la tine știi ce prevăd?

— Nu, domnule maior.

— Că o să lucrezi la circulație. Nu se poate să nu-ți urmezi chemarea numelui.

Atunci se amuzase și el, dar, din ziua aceea, colegii începuseră să-i spună „circulistul". Era o etichetă sau, cum îi plăcea lui să afirme, un blazon pentru care dovedise că are chemare. O spusese profesorul.

Acum, după trei ani de la absolvirea școlii, lucra în cadrul Biroului circulației rutiere aparținând Poliției din Câmpina.

În ziua aceea de vineri, supraveghea circulația de la intersecția DN1 cu drumul care ducea în oraș. Traficul era deja aglomerat, mai cu seamă pe direcția de deplasare București-Sinaia. Era firesc. Începea week-end-ul și oamenii se deplasau spre munte pentru a mai uita de blestemățiile vieții cotidiene.

— Ferice de tine, îi spusese colegului său, care supraveghea celălalt sens de mers. Au trecut zece mașini într-o oră? Hai, spune!

— Lasă, nu te lamenta așa, că nu ești muiere. La 12 schimbăm posturile și o să-mi mulțumești. De la amiază, valorile traficului sunt mult mai ridicate spre munte.

Tinerelul înălță din umeri și făcu semnul de oprire unui autoturism, un *Ford Scorpio*, care venea dinspre Bănești. Șoferița, o tipă blondă, efectuase o depășire riscantă, trecând cu mult dincolo de linia continuă în timp ce, din sens opus, venea un TIR cu număr de Turcia.

— Puștiule, îi spuse polițistul mai vârstnic, nu te înduioșa, ia-i carnetul fără parlamentări!

Blonda, să fi avut vreo 24 de ani, puse o frână bruscă, oprind la un centimetru de bombeul subofițerului, care simțise cum îl apucă nădușeala.

Nicolae Drumeag se prezentă destul de calm pentru afrontul îndurat și solicită documentele conducătoarei auto. Femeia deschise portiera, răsucindu-se pe jumătate spre polițist, încât acesta să-i poată vedea mai bine picioarele dezgolite bine, aproape până sus.

Dumnezeule, gândi agentul, o avea vreun centimetru de fustă, că eu nu văd decât…?

— *Signore poliziotto*, de ce-mi cereți *mia certificato*? întrebă femeia, distanțându-și și mai tare pulpele. Acum, polițistul putea să admire în toată splendoarea lor o pereche de bikini bleu-ciel, întocmai ca și bluza.

— *Signorina*, nu știu dacă v-ați născut în țara lui Dante sau în cea a lui Eminescu, dar, în amândouă, regulile de circulație sunt aceleași. Inclusiv rigorile privind depășirile.

— *Io soi una signorina cervellotico*, domnule polițist, *me tu* ești așa de *affettuoso*… Trebuie să ne înțelegem într-un fel. Știți cum zic italienii?

— Nu știu, dar vă rog să-mi prezentați mai repede documentele.

— *Venire a patti*.

— Nu pricep de ce ne înțelegem așa de greu. De unde sunteți?

— Din București.

— Atunci, de unde abundența asta de expresii italienești? Este o formulă de a-i aiuri pe polițiști când faceți câte o trăsnaie?

— *Inesatto*! *Io studiare la lingua italiana. A I ’Universita*.

— *Certo*, *certo*, încearcă subofițerul să-i arate că nici el nu era străin de limba lui Michelangelo. Și acum, gata cu gluma, actele dumneavoastră.

Văzând că nu are nicio șansă de a se înțelege cu tinerelul, studenta scoase poșeta din torpedo și începu să caute îmbufnată documentele.

Exact în clipa în care le găsise, Drumeag îl auzi pe colegul său spunând furios:

— Ăsta are ceva pe suflet dacă n-a catadicsit să oprească. Nicule, hai după el!

Sergentul major stătu câteva secunde în cumpănă, apoi o lăsă în plata domnului pe contravenientă și se urcă aproape din mers în

Chamade.

Văzându-se singură, femeia scoase un chiot de bucurie, trânti portiera și demară în trombă, făcând roțile să scârțâie îngrozitor.

— Con tutto questo, gândi ea, merită să te porți din când în când ca una *puttana*. Dacă mai ești și *bellisima*, *les jeux sont fait*.

•

Mănăilă, cel care urcase la volanul autoturismului, anunțase prin stație ca *Volkswagenul* gri metalizat să fie oprit de colegii săi de la următorul punct de control al traficului. În sinea lui, nutrea speranța că avea să-l oprească singur, după o cursă ca în filmele cu droguri, prostituate, caracatițe italiene și polițiști care fac să tresalte inimile adolescentelor.

La ieșirea din Bănești, aproximativ în preajma monumentului lui Aurel Vlaicu, se vedea un grup numeros de persoane care se îngrămădise în jurul unui autoturism *Volkswagen*.

— Cred că individul tău a făcut un accident, presupuse Drumeag.

— Grijania! înjură plutonierul, oprind mașina cât mai aproape. Șoferul, un bărbat, se găsea încă la volan. Nu părea să fie lovit. Cel mult, șocat.

— Vă rog să vă îndepărtați, le ceru Drumeag curioșilor.

— E un fleac, observă Mănăilă. O aripă înfundată și o sperietură pentru șofer. Apropo, puteți să coborâți, domnule…

— Romanescu. Alfred Romanescu. Pot, sigur că da, accidentul este o bagatelă. Nu știu ce s-a întâmplat, probabil că oboseala…

— Din cauza ei nu ați oprit când v-am făcut semn?

— N-am oprit? Nu pricep… Drumeag și Mănăilă se priviră contrariați.

— Vreți să spuneți că nici nu m-ați observat? își arătă nedumerirea plutonierul.

— Dar acesta este adevărul… Sunt obosit și am și unele probleme personale.

— Nu trebuia să urcați la volan dacă nu vă simțiți în stare să șofați.

— Aveți dreptate, dar trebuia să ajung acasă.

— De unde veniți? întrebă Mănăilă.

— De la Sinaia.

— Ați fost în concediu?

— Nu, în interes de serviciu.

— Așa, deci, zise Drumeag gânditor. Auzise prin stație ceva în

legătură cu un furt la castelul „Piatra Arsă" și mintea începuse să-i lucreze cu febrilitate. Dacă… cine știe?

— Ce meserie aveți?

— Are vreo legătură cu accidentul? se arătă nemulțumit bucureșteanul.

— Nu.

— Dacă n-are, de ce mă întrebați? Iarăși aplicați metodele dinainte de '89?

— Nu le cunosc, i-o tăie subofițerul. Eu am terminat școala în 1991. Pot să vă spun că se verifică tot traficul. Au fost furate niște valori și… mă înțelegeți.

— Vă înțeleg.

— E bine. Unde ați fost sau, mai bine spus, unde ați lucrat în Sinaia?

— Sunt restaurator și am efectuat lucrări de specialitate la castelul „Piatra Arsă".

— Ia te uită, zise și Mănăilă, care nu prea înțelesese rostul întrebărilor colegului său. Exact de acolo au fost sustrase tablourile.

— Nu cunosc. La ora când am părăsit muzeul, nu se furase nimic. De altfel, astăzi nu am stat decât o jumătate de oră la castel. Este vineri și am vrut să ajung mai repede acasă. Vă vine să credeți?

— N-avem niciun motiv să vă punem la îndoială vorbele, spuse Drumeag, dar…

— Dar?

— Am o rugăminte.

— Vă ascult.

— Dacă sunteți nevinovat…

— Sunt!

— … lăsați-ne să aruncăm o privire în mașină.

— Și dacă nu vreau?

— În cazul acesta, va trebui să vă considerați reținut pentru 24 de ore.

— Uitați-vă.

După câteva minute, sergentul major se îndreptă radios spre restaurator.

— Iată ce am găsit sub mocheta din portbagajul dumneavoastră. Par să fie două tablouri vechi.

— Sunt niște cópii făcute de mine.

— Cópii?

— Exact.

— Eu nu sunt expert în opere de artă, așa încât va trebui să iau legătura cu comandantul poliției din Sinaia. El ne va spune ce program veți avea în următoarele 24 de ore.

— Doar nu vreți să mă arestați! V-am spus că sunt niște blestemate de cópii. Nici măcar nu sunt terminate…

Nicolae Drumeag nici nu-l mai auzea. Se urcase în autoturism și plecase spre postul de poliție.

După cinci minute se întoarse, afișând o vioiciune care îl enervă pe Alfred Romanescu.

— Mergem la Sinaia. Am vorbit cu șeful nostru și cu Dan Comănescu. Încuiați-vă mașina și poftiți în *Chamade*.

• Capitolul 12

L'ent-colonelul Sofronie lăsă receptorul în furcă și se uită meditativ spre director.

— Am aflat un nume. Dacă vă spune ceva, s-ar putea să avem o pistă.

— Dumnezeule, ar fi ceva demn de Cartea recordurilor… Spuneți-l mai repede.

— Alfred Romanescu.

— El? întrebă Petre Dumbravă, nevenindu-i să creadă. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, mai bine să fie unul străin de muzeu.

— Deci ați bănuit că este mâna unui angajat de-al dumneavoastră? își manifestă curiozitatea colonelul Nicolae, un anchetator cu experiența unei vieți trăite în hățișurile cercetărilor penale.

— Am bănuit. Și știți de ce? Pentru că ne aflăm într-o perioadă de curățenie generală, când intră foarte puțini străini în castel.

— Din când în când vin și grupuri, observă Sofronie.

— Este adevărat. Există și situații când dăm aprobare de vizitare în zonele unde curățenia nu a început încă sau acolo unde s-a terminat.

— Bine, dar este greu de presupus că o persoană aflată într-un grup rămâne în urmă, se sustrage vigilenței referentului și a supraveghetoarei, șterpelește patru tablouri… și le ascunde… unde?

Cel care vorbise fusese locotenentul Bonifaciu, iar șeful său, colonelul, îl privi cu o candoare aproape părintească. Puștiul, așa îi spunea din ziua în care îl văzuse, îi plăcuse de la început. Era isteț și nu se sfia niciodată să-și spună părerea, chiar dacă aceasta contravenea celei a superiorilor săi. Nu era indisciplină, ci numai dorința de a se face util, de a-și pune în practică realele calități detectivistice pe care le avea.

— Aveți dreptate, vorbi directorul, tocmai de aceea mă gândeam la cineva dintre ai noștri. Dar, dacă mi-ați spus despre Romanescu…

— De fapt, cine este? întrebă Sofronie.

— Un restaurator pe care ni l-a trimis Bucureștiul pentru a îngriji câteva pânze dintre cele mai valoroase.

— Înțeleg. Vă rog să ne conduceți la locul faptei.

— Desigur.

— Cine a sesizat furtul?

— Un referent, Andrei Săndulescu.
— Cu ce ocazie?
— Conducea la etaj doi americani.
— Unde se află în acest moment?
— Jos, în biroul personalului.
— Vă rog să-l convocați.
— Numai pe dumnealui?
— Nu, specifică Sofronie. Vreau să fie de față toate persoanele care au atribuțiuni de serviciu în imediata apropiere a sălii de unde s-au furat tablourile. Apropo, de unde au fost sustrase?
— Cunoașteți Dormitorul pentru Oaspeți Princiari?
— Sala „Rococo”? întrebă Nicolae.
— Exact.
— Să mergem, timpul lucrează de partea hoțului, zise Sofronie.

•

După cinci minute, un grup destul de mare de persoane se afla în holul din care dădeau, în dreapta, Apartamentul Imperial, Camera de Gardă, și, în fine, apartamentul în care se aflaseră lucrările.
— Domnule director, zise Nicolae, vă rog să faceți prezentările.
— Sigur. Dânsul este Andrei Săndulescu, persoana care a sesizat furtul.
Micuțul înclină din cap fără niciun chef. De ce dracu’ trebuia să se întâmple astea în ziua de salariu și exact în timpul concediului său medical?
— Vă aduceți aminte ce oră era? întrebă profesional Sofronie.
— Cred că douăsprezece fără douăzeci.
— E-n regulă, ne veți da mai târziu o declarație amănunțită. Să vedem pe cine mai avem aici…
— Doamna Maria Goran, continuă directorul. Femeia prezentată era corpolentă, iar fizionomia acesteia trăda o mare aplecare spre vorba lungă.
— Încântat, încercă să fie amabil Sofronie. Ne spuneți care este funcția dumneavoastră?
— Sunt îndrumătoare-supraveghetoare la etajul I.
— Deci însoțiți grupurile, aprindeți lumina și o stingeți în urma lor. Acestea vă sunt atribuțiunile? întrebă colonelul.
— Da.
— L-ați însoțit și pe Andrei Săndulescu?
— Da.

— Pe tot traseul?

— Pe tot.

— De ce, nu sunt mai multe supraveghetoare la etajul I?

— Chiar așa? interveni directorul. Elena Mărgărit, dumneata unde ai fost?

— Dumneavoastră sunteți doamna Mărgărit? vru să afle locotenent-colonelul.

— Eu.

— Îndepliniți aceeași funcție?

— Da.

— Și unde vă aflați în timp ce Maria Goran însoțea grupul?

Femeia ezită să răspundă.

— Tăcerea dumitale este interpretabilă, o lămuri Petre Dumbravă. Nu crezi că este mai bine să vorbești?

— De la ora nouă și până la unsprezece am făcut curățenie la etaj, spuse femeia, după care am coborât să-mi iau banii. Știți, domnule colonel, la noi este zi de leafă…

— Încep să înțeleg din ce în ce mai bine, zise Nicolae.

— Ce anume? se arătă interesat directorul.

— Hoțul e un tip inteligent.

—Absolut! punctă Bonifaciu.

—Vă referiți la momentul pe care și l-a ales? întrebă Raluca Marinescu.

— Da, spuse simplu Nicolae. Omul, dacă este de-al casei, știa că în ziua salariului personalul se gândește mai mult la bani…

— A fost o excepție, se apără Petre Dumbravă. La noi, oamenii își fac datoria, chiar dacă au o leafă de mizerie. Știți de ce?

— De ce?

— Pentru că sunt legați sufletește de acest muzeu. Unii lucrează de zeci de ani…

— Nu trebuie să vă disculpați. În toate instituțiile din lume, în ziua chenzinei oamenii se gândesc mai mult la bani decât la sarcinile de serviciu. Dar, să revenim la ce ne interesează. Numai două supraveghetoare sunt la un nivel? întrebă colonelul, uitându-se înspre Petre Dumbravă.

— De ce două? Trei. Una dintre ele, Constanța Arvinte, s-a învoit și a plecat acasă.

— La ce oră? întrebă Sofronie.

— Pe la 11, zise Elena Mărgărit.

— Care a fost motivul învoirii?
— Are o fiică bolnavă și trebuie să o îngrijească.
— Să înțeleg că s-a mai întâmplat? vru să afle Bonifaciu.
— Da, răspunse Raluca Marinescu.
— Gigele, consemnează în agendă, îi ceru colonelul mai tânărului său coleg, apoi se adresă gazdelor: doamna aceasta, Arvinte, ar fi capabilă să comită un furt?
Nu răspunse nimeni.
— Bine, atunci să mergem în apartament, spuse colonelul.

• Capitolul 13

După vreo cinci minute de așteptare, Andrei Săndulescu își pierdu răbdarea.

— Cine m-o fi pus să vin astăzi? Nu puteam să aștept pentru luni?

— Așa e omul, filosofă Maria Coran. Niciodată nu-i ajung banii.

— Ce vrei să spui? se oțărî mărunțelul.

— Eu? Nimic.

— Cum, nimic?

— Te-ai supărat de pomană, spuse Elena Mărgărit. Tu nu știi că așa sunt femeile?

— Cum sunt?

— Gură spartă.

— Adevărat, și pentru că nu vă mai suport sporovăiala, am să merg jos, la birouri. Dacă mă caută, știți unde mă găsiți. *Au revoire*.

Rămase într-o „intimitate de două”, femeile plecară ceva mai departe de ușa care dădea în dulapul din Apartamentul Rococo. Doreau să vorbească fără riscul de a putea fi auzite.

— Eleno, eu nu mai rezist. A naibii să fiu dacă am cea mai mică intenție să fac pușcărie pentru ea. Înțelesu-m-ai?

— Eu te-am înțeles, da'…

— Da' ce? Vrei să spui că nu este adevărat? Pui la îndoială ce am văzut cu ochii mei?

— Nici vorbă.

— Păi, vezi?

— Văd, Mario, da' au trecut niște luni bune de atunci. Ai surprins-o pe madam Achimescu umblând la cele patru tablouri. Ei, și? Când se petrecea asta? Parcă prin vară…

— Prin vară.

— Oho, a trecut ceva timp de atunci. Apoi…

— Acum ce mai e?

— Scumpa mea, un muzeograf poate oricând să se disculpe. Da, domnilor polițiști, are să spună, am dat jos tablourile, dar nu numai pe acelea, ci pe toate sau, mă rog, nu știu câte dintre de. Dacă nu ați aflat, vă spun acum că lucrez la un proiect de inventariere a obiectelor de artă din complex. Cum să le studiez dacă nu le văd îndeaproape? Pricepi ce vreau să spun?

— Pricep, fir-ar să fie! Da' mie nu-mi iese din minte scena.

— Explică-te!

— Dom'ne, când am surprins-o, a tresărit ca și cum atunci ar fi avut intenția să le fure…

— Cred că pot interpreta și altfel reacția ei.

— Cum?

— Știind că ai gură mare, s-a temut că ai să mergi să-i faci o scenă în fața directorului și…

— … și nu mai poate ea de morala directorului! De fapt, tu de partea cui ești? A mea sau a ursului?

— A ta.

— Vax! Nu se vede.

Ușor supărate, cele două femei se așezară spate în spate, privind spre ușa apartamentului de unde se furaseră tablourile. Dacă s-ar fi aflat în preajmă un pictor, ar fi găsit un subiect pe cinste. Erau minunate. Maria, bătând în suta de kilograme, brunetă și cârlionțată, era icoana revoltei. O revoltă care, ținând cont de gabarit, putea înspăimânta pe oricine.

Cealaltă, Elena, suplă, tot brunetă, dar cu părul ceva mai lung, întruchipa nedumerirea.

• Capitolul 14

La ora nouă, cu o punctualitate de ceasornic elvețian, John întoarse cartonașul cu partea pe care scria OPEN spre stradă.

Anticariatul „Cleopatra” își putea primi, ca în fiecare zi, clienții. Și nu erau puțini. John era de părere că niciodată patronului său nu-i mersese mai bine decât în ultimul an. Clienții cei vechi fuseseră păstrați și reușiseră să atragă clientelă nouă. La drept vorbind, meritul îi aparținea în întregime lui mister Smith, care se străduia să achiziționeze mărfuri rare, provenind din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Cum era să nu treci pragul „Cleopatrei”, când găseai acolo, de la fierul de călcat tradițional românesc (cel care funcționa cu tăciuni aprinși), și până la statuete de cult provenind din munții Tibetului? Putea să parieze pe 10.000 de lire că nu mai era în țară un anticariat ca acela al boss-ului său.

Vânzătorul avea o zicală: când patronul o duce bine, nici angajatului nu-i merge prost. Nu știa cum era la alții, dar în cazul lui raționamentul funcționa de minune. În ultimul an, domnul Smith îi mărise de două ori leafa și îi promisese că, în curând, avea să o facă din nou. Din politețe, John nu întrebase când avea să vină acel moment, dar patronul îl lămurise:

— Am o afacere cu cineva din România. Dacă merg treburile, prin luna noiembrie s-ar putea, să pleci acasă cu o leafă mai mare. Apropo, ce mai face soția ta? Tot bolnavă? Tot, răspunse John, suspinând adânc. Și băiatul? Acum este mare. Urmează cursurile Universității. Oho, ce mare s-a făcut… Înseamnă că banii îți vor pica de minune. Nu va fi un cadou, pentru că sunt foarte mulțumit de serviciile tale.

Știa asta și era foarte mândru. Dacă patronul te laudă, înseamnă că este ceva de capul tău.

Pe la nouă și jumătate, poștașul pătrunse în magazin.

— *Good morning*, spuse el, mister Smith nu a venit încă?

— Dacă vă aude, ar putea-o lua ca un afront, se șifonă John. Întotdeauna sosește primul și pleacă ultimul.

— Vă rog să-l chemați, are o telegramă.

— Ah, a primit o telegramă? întrebă vânzătorul. Aș putea afla de unde anume?

— Mare scofală! Din România. Cred că ai auzit de țara asta, nu-i așa?

— Domnule Vincent, mă jignești, eu sunt un om educat. Am studii superioare.

— Insist să-mi acceptați scuzele, se hlizi poștașul.

— Le accept, zise bărbatul din spatele tejghelei și se duse să-și cheme patronul.

— Doamne, ce tip scorțos, șopti Vincent, pentru ca nesuferitul să nu-l poată auzi.

Un minut mai târziu, îi dădu telegrama lui mister Smith și îl salută respectuos. Spre deosebire de vânzător, boss-ul îi plăcea. Avea stil și fizionomia lui era aceea a unui om căruia îi plac nopțile lungi și fustele scurte. După ce obținu semnătura, înclină încă o dată capul și plecă fluierând o melodie optimistă. Obținuse un bacșiș cu adevărat împărătesc. Țâfnosul, gândi el, nu mi-ar fi dat nici măcar un penny.

•

Mister Smith trecu în încăperea din spatele magazinului și desfăcu telegrama:

> *„În România treaba este ca și rezolvată. Stop. Pregătiți mălaiul. Stop. În cel mult o săptămână sunt la voi. Stop. Am deja viză. Stop.”*

Telegrama nu purta nicio semnătură, dar nu era greu de presupus de la cine provenea. Cu un zâmbet discret în colțul gurii, mister Smith reveni în magazin și îi spuse lui John:

Bucură-te, se apropie vertiginos ziua când îți voi mări salariul.

• Capitolul 15

– Iată, de aici au fost furate, spuse directorul, în clipa în care se aflară în Apartamentul pentru Oaspeți Princiari.

— Extraordinar! observă Sofronie, ramele au rămas la locul lor. Ai zice că hoțul nici măcar nu le-a dat jos pentru a desprinde pânzele…

— Nu este imposibil, medită cu glas tare Petre Dumbravă.

— La ce vă gândiți? întrebă colonelul Nicolae.

— Fiecare șasiu este prins în cuie. Dacă autorul a îndepărtat cuiele înainte, putea să ia pânzele printr-o simplă presare.

— Deci, remarcă Bonifaciu, ramele nici măcar nu au fost mișcate. Ideea mi se pare operantă, gândindu-ne și numai la economia de timp. Domnule locotenent-colonel, putem întoarce o ramă?

— Cu o batistă, pentru a nu lăsa amprente.

Neașteptând a doua invitație, locotenentul întoarse o ramă, cea așezată deasupra unei comode din lemn de palisandru, executată în stilul Régence al secolului al XVIII-lea.

Asistența se apropie, ca și cum ar fi fost comandată telepatic.

— Raționamentul a fost corect, constată Bonifaciu. Cuiele sunt îndoite spre exteriorul ramei. Asta presupune două lucruri…

— Anume? se arătă curios Dumbravă.

— Primo: hoțul este cineva de la dumneavoastră.

— Bine, dar am luat, deja, în calcul o asemenea posibilitate!

— Știu, însă, acum avem un argument material. Cine altul avea posibilitatea de a-și pregăti fără să-l doară capul terenul?

— E corect, recunoscu directorul. Vorbeați, însă, și de o a doua posibilitate.

— Secondo: hoțul poate fi de aiurea, dar a avut la dispoziție un timp suficient pentru a îndepărta cuiele. Nu numai că l-a avut, dar a știut de la început că poate conta pe niște minute bune în care nu avea să-l deranjeze nimeni.

— Nu, este absurd!

— De ce? întrebă Sofronie.

— În primul rând pentru că nu poate intra oricine în muzeu și, în al doilea rând, întrucât nu poate avea nimeni siguranța că nu are să fie deranjat.

— Nici măcar într-o perioadă de curățenie? își manifestă îndoiala

Nicolae. Este aproape o axiomă că vigilența scade odată cu diminuarea pericolului…

— Totuși…

— Pe unde s-a făcut accesul în această dimineață?

— Pe la intrarea personalului.

— În săptămânile de curățenie grupurile ocazionale urmează aceeași cale?

— Întotdeauna. Intrările dinspre fațada castelului sunt deschise numai în restul anului, când muzeul este accesibil marelui public.

— Dacă nu mă înșală memoria, preciză colonelul, în urmă cu un an am venit la muzeu. Tot prin noiembrie. Știu că se făcea curățenie dar, cu toate acestea, ușa pe care ies vizitatorii era deschisă. Știu că n-are importanță…

— Se poate lămuri, surâse directorul. Atunci când se face curățenie în Holul de Onoare, ușa este lăsată deschisă pentru a putea fi manipulate mai bine ustensilele de curățenie. De ce să fie plimbate prin tot muzeul, când pot fi evacuate pe ușa la care v-ați referit?

— Gata, mă dau bătut! Deci, astăzi de dimineață nu s-a circulat decât pe o singură ușă: cea a personalului.

Directorul se uită spre Raluca Marinescu, așteptând o confirmare.

— Mai bine să verificăm, zise bărbatul cu mustață. Nu erau motive să fie deschisă ușa pentru ieșirea vizitatorilor, dar cine știe… Vreți să așteptați o clipă?

— Desigur, spuse Sofronie, până atunci doamna Marinescu ne va spune câteva cuvinte despre tablouri. Poate aveți și niște reproduceri. Va trebui să dăm în urmărire pânzele.

— Când mă întorc, vă aduc și fotografiile. Sunt color.

— Excelent, se bucură l’ent-colonelul, apoi se întoarse cu fața către directoarea adjunctă.

— Vă ascultăm, doamnă.

În timp ce își pregătea cuvintele, ofițerul o studie cât putu de discret, pentru a nu stârni cine știe ce bănuieli. Adevărul este că îl impresionase întotdeauna erudiția și eleganța cu care se lansa în descrierea interioarelor, a unei opere de artă sau puzderia de amănunte pe care ți le oferea, atunci când îți făcea istoricul castelului.

Raluca Marinescu era o femeie frumoasă, puțin trecută de 40 de ani. Era mignonă și avea un păr negru închis pe care îl purta în onduleuri care îi cădeau pe umerii rotunzi. Cei care o cunoșteau

îndeaproape, știau că vibrează de un optimism debordant. În ziua aceea era, parcă, altă persoană.

— În primul rând, am să vă spun câteva cuvinte despre autor, începu ea. Cum sunt foarte emoționată, vă rog anticipat să-mi scuzați eventualele greșeli…

Sofronie zâmbi amabil, liniștind-o din priviri.

— Deci, pictorul se numește Giovanni Batista Tiepollo. A trăit în secolul al XVIII-lea și l-a avut ca profesor pe Lazzarini. S-a născut la Veneția și acolo a executat multă pictură murală. De fapt, ca să fac o paranteză, el a lucrat extrem de rar pictură de șevalet. Tocmai de aceea „Orfeu și Euridice”, „Moartea lui Socrate”, „Venus și Adonis” și „Prometeu răpind focul” reprezintă adevărate valori.

— Sunt tablourile furate, spuse mai mult pentru sine colonelul.

— Da. În orașul său de baștină a pictat Gloire de Saint Dominique (sau Apoteoza), Saint Jean și Saint Paul, precum și sala de la Scuola del Carmine. A lăsat un ansamblu de fresce remarcabile și la castelul Würzburg. Moartea l-a găsit în 1770 în serviciul regelui Don Carlos al III-lea, al Spaniei.

— O carte de vizită cu adevărat impresionantă, remarcă locotenentul. Hoțul nostru nu este deloc prost și nici străin de istoria artei.

— Cum ai spus? ceru precizări colonelul.

— Ziceam că autorul nu este străin de istoria artei. Bunăoară, tabloul acela de deasupra dulapului – singurul care a rămas în apartament – are vreo valoare?

Întrebarea era adresată directoarei, care răspunse imediat.

— Aparține unei pictorițe austriece și nu are o valoare demnă de luat în seamă.

— Puștiule, este o observație pertinentă. Te rog să o consemnezi în agendă, zise ofițerul cu părul cărunt și cârlionțat.

— Cât privește cele patru tablouri, continuă directoarea, ele au fost cumpărate de Carol I, din colecția lui Felix Bamberg. Ciudat este faptul că preia colecția în întregime, mai puțin pânzele semnate de Goya.

— Probabil că nu l-au atras, observă Bonifaciu.

— Cred că da, spuse ea.

— Ce alte obiecte de valoare se mai găsesc în apartament? întrebă Sofronie.

— Patru statuete Meissen: Chemarea la oaste, Vara, Grupul idilic și

celelalte trei personaje așezate în jurul unei amfore.

— Mai sunt două, zise Bonifaciu.

— Amorul medic și Amorul chirurg.

— Nu sunt valoroase?

— Sunt gen Meissen.

— Deci, imitații.

— Exact.

— Oricum, cred că valoarea lor, nici măcar însumată, nu se compară cu cea a pânzelor, afirmă colonelul.

— S-ar putea să vă surprindă, zise femeia, dar nu s-a făcut o expertiză riguroasă, care să stabilească cu certitudine valoarea tablourilor…

— Bine, dar ele figurează în inventar având o anumită valoare… își arătă nedumerirea Sofronie. Cel puțin, eu așa îmi imaginez.

— Nu vă înșelați. Obiectele au fost evaluate cândva, dar, din când în când, se fac reevaluări pe măsură ce mijloacele tehnice se perfecționează. Din păcate, la noi în țară se utilizează prea puțin asemenea procedee.

— Costă?

— Costă.

— Probabil că tot din cauza lipsei banilor nu aveți, încă, un sistem de alarmă electronic, atinse locotenentul un punct nevralgic.

— Direcțiunea muzeului a făcut numeroase demersuri pe lângă Ministerul Culturii. După cum vedeți, până acum nu ne-au fost alocate fondurile necesare achiziționării unui sistem de alarmare indispensabil oricărui muzeu din lume.

— Poate că tot răul va fi spre bine, făcu haz de necaz Sofronie. Deodată, coridorul se umplu de voci pe care cei trei polițiști le cunoșteau. Sosise echipa operativă de la Ploiești.

• Capitolul 16

La vreo jumătate de oră după ce se răspândi vestea furtului, două femei tinere se deplasau pe aleea care făcea legătura între „Piatra Arsă" și „Șoimul", reședința regelui Ferdinand și a reginei Maria.

Păstrau o distanță de aproape un metru între de și își vedeau de drum. Un observator neavizat ar fi putut crede că întâmplarea fusese aceea care potrivise în așa fel lucrurile încât să meargă una în preajma celeilalte.

Cea din stânga era înaltă, slabă, brunetă, de vreo 26-27 de ani și avea o față prelungă, nu lipsită de frumusețe, cu toate că făcuse un complex din asta. Toate femeile i se păreau mai frumoase, mai sexy. Nu-i plăcea aproape nimic la ea. Părul era drept și l-ar fi vrut plin de meandre. Ochii erau albaștri – de culoarea gențianei – dar nici asta nu o satisfăcea. Ar fi vrut să aibă ochii negri, pentru că negrul era culoarea ezotericului. O scrânteală! I-o spuseseră mulți, și avea momente când le dădea dreptate. Chiar și mamei sale, care nu mai pridídea cu laudele. Merde! exclama ea, de câte ori o auzea lăudându-i frumusețea, mai cu seamă că avea și un mod stupid de a o face.

— Draga mea, îi spunea, bărbații sunt niște idioți că nu fac războaie pentru a te câștiga. Cine mai arată ca tine? Cine este mai frumoasă?

— Mama dracului, răspundea ea în clipele acelea de exasperare.

Colega ei era mai puțin înaltă, dar, Dumnezeule, cât de frumos îi erau proporționate formele… O văzuse odată la nudiști și, de atunci, nu mai suporta să se vadă goală în oglindă. Ea, avea sânii alungiți, cu mameloane abia vizibile, pe când cealaltă – norocoasa – îi avea rotunzi, cu niște sfârcuri care se reliefau puternic prin tricourile pe care le purta, făcându-i pe bărbați s-o dezbrace din priviri.

Nici picioarele nu o mulțumeau. Erau lungi și subțiri ca niște fuse.

Ca să fie tacâmul complet, blonda era și mai tânără cu doi ani. Asta conta mai puțin. Ceea ce îi întărea și mai mult farmecul, era accentul franțuzesc și noblețea înnăscută a gesturilor, care te făceau să te duci cu gândul la o castelană de pe malurile Loarei.

Cu toate că avea motive, nu o ura. Era numai un strop de invidie, firească pentru o fată care își găsește cu mare dificultate un *boy*

friend.

La drept vorbind, în ultima vreme dispăruse și dramul acela de invidie, de când ea, fata cea complexată, intrase în grațiile unuia dintre cei mai instruiți oameni din complex. Era un tip extraordinar. Tandru, cel puțin așa era cu ea, mare risipitor de complimente (și ea avea acută nevoie de de), o făcuse să trăiască o extraordinară jumătate de an, perioadă pe care nu avea s-o uite niciodată.

O învățase, practic, arta amorului și îi vorbise, în momentele care urmau orgasmului, despre idealurile și visurile lui realizate numai în parte.

— Tu, îi spusese, ești femeia superioară, capabilă să înalțe un bărbat printr-un sentiment așa de puternic. Ești profundă și ai o disponibilitate rară de a te dărui unuia singur. Într-o lume a vaporizării intimității cuplurilor, tu ești o rara avis.

Îi asculta vorbele și mulțumea lui Dumnezeu pentru că i-l scosese în cale. Cu el trăia o elevație spirituală, nu doar o plăcere carnală. Era o împreunare a spiritelor, a platonicului nealterat. Când trecea câte o zi fără să-l vadă, simțea că-și pierde mințile și, iată, de două zile nu-i mai simțise brațele și nu-i mai sărutase fruntea lată, de om inteligent.

— Te-am întrebat ce părere ai…

Da, blonda o întrebase ceva, iar ea nici măcar nu o auzise.

— Despre ce?

— Despre ce? Domnișoară, dar ești îndrăgostită până peste cap! Nu te-am întrebat și la bar?

Doamne, ce uitucă era! Fuseseră în urmă cu un sfert de oră la barul de la „Tunuri”, imediat după ce se răspândise vestea furtului și amica sa îi dezvăluise o întâmplare la care asistase cu câteva ore înainte. Absolut întâmplător. Tocmai plecase de la „Șoimul”, cu intenția de a verifica dacă sosiseră banii. Pe alee, a văzut cum un cerșetor, cel pe care îl știa toată lumea, se aplecase pentru a lua ceva dintr-un tufiș. Era un pachet cilindric, ceva mai lung. Avea convingerea că nu fusese pierdut de cineva, ci ascuns cu bună știință.

— Mare scofală! spusese bruneta care nu înțelesese unde bate cealaltă.

— Nu fi proastă! N-ai auzit de tablouri?

— Doar nu vrei să insinuezi că se aflau tocmai în cilindrul acela al tău..

— Mă tem că nu te exprimi tocmai exact. Cilindrul nu era al meu!

— Bună precizare! Al cui era? Cine a furat tablourile, le-a desprins de pe șasiuri, le-a introdus într-un cilindru și le-a plasat în așa fel încât să le găsească individul acela cu nume care te duce cu gândul la Lumea a treia?

— N-am nici cea mai mică idee…

— Poftim! Înseamnă că discuția este inutilă.

Acum, „manechinul suedez” o întreba încă o dată ce părere are despre…

— Continuăm sus, încercă ea să amâne discuția, care i se părea sterilă. Însuși faptul că se furaseră patru tablouri de valoare o lăsa rece, atâta timp cât nu îl avea pe el alături. Of, nu i se mai termină concediul ăla…

Deschiseră ușa și intrară în castel. Ca și cum s-ar fi înțeles, niciuna nu abordă subiectul până ce nu ajunseră la etaj, acolo unde puteau sta de vorbă nestingherite. Mai erau câteva fete, dar ele formau împreună un alt cerc de discuții.

— Haide în dormitorul reginei, propuse blonda.

Era camera ei preferată. O atrăgea totul: stilul Art Nouveau, care erupea prin fiecare por al decorației, luminozitatea și, bineînțeles, culoarea albă care era folosită aproape în exces. Acolo, nederanjată de nimeni, îi plăcea să viseze, să se întrebe ce gânduri treceau prin mintea reginei când se întindea, seara, în patul mare și confortabil. Câte mistere văzuseră pereții?

Ce pași călcaseră pe covorul moale?

La câte nopți de dragoste nu fusese martor (și, încă, ce martor!) patul?

Era o nebunie, dar și-ar fi dorit ca noaptea nunții să și-o petreacă acolo, în acel pat. Visuri romantice…

Când se aflară în apartamentul reginei, bruneta se hotărî să vorbească:

— Acum putem continua, deși eu cred că nu mai este nimic de adăugat.

— Te înșeli.

— Atunci te ascult.

— Mi-am pus întrebarea cine este persoana care l-ar fi putut folosi pe cerșetor pentru o astfel de treabă.

— Și, ai ajuns la vreun răspuns?

— Parțial.

— Nu sună prea încurajator…

— Mă strădui, fac și eu ce pot, dar tu stai într-o pasivitate care mă agasează. Chiar nu-ți pasă că au fost furate niște tablouri?

— Ba da, dar…

— Oh, am uitat, domnișoara este îndrăgostită și în mintea ei nu mai poate încăpea altceva în afară de iubire și iar iubire.

— Ești caraghioasă!

— Bine că numai eu…

— Știi ce? Spune mai departe ce aveai de spus.

— Dacă nu mă întrerupeai, până acum terminam. Deci, mi-am pus întrebarea care dintre angajații muzeului este mai apropiat de cerșetor…

— Stai puțin… ai spus „care dintre angajații muzeului”?

— Da.

— Să înțeleg că hoțul este unul dintre noi?

— Nimic mai adevărat.

— Iubito, nu te recunosc!

— De ce, scumpa mea gitană?

— Pentru că n-ai suflet. Cum îți poți imagina că unul de-al nostru a putut face asta? Dumnezeule, chiar nu te recunosc!

— Reacționezi emoțional.

— Să vedem ce spune raționalismul descartian…

— Spune că nu avea cum să fie unul din afară.

— De ce?

— Doamne, pentru că într-o zi în care muzeul nu se vizitează, un străin care vine în castel și umblă așa, teleleu, atrage atenția. Am fost suficient de clară, domnișoară?

Bruneta nu răspunse, dar ceva în convingerile ei părea a se fi clătinat.

— Și, dacă mai ai nevoie de un argument, atunci află că un hoț care ar fi venit din afară, ar fi acționat în timpul nopții sau după ce muzeul se închide.

— Cum s-ar fi putut strecura?

— Nu sunt hoț, dar presupun c-ar fi găsit o cale, așa cum au făcut-o toți hoții care au mai furat de prin muzeele lumii. Repet, asta în cazul în care dumnealui n-ar fi semnat ștatul de plată la noi. Apropo, știi la ce mă gândesc?

— Ia să vedem, ce-ți mai trece prin mintea aia blondă?

— Cât este ceasul?

— Oho, s-a făcut deja unu.

— E clar, a făcut-o și pe-asta!

— Ce-a făcut?

— A semnat ștatul de plată și a încasat, frumușel, salariul.

— Ești cinică… Vrei să spui că hoțul a furat pânzele, după care a mai avut tupeul să-și ia banii? Asta, admițând că face parte, într-adevăr, din cadrul personalului nostru…

— Nu numai c-a avut tupeul, dar era obligat de împrejurări să o facă.

— Poți să crezi despre mine că sunt proastă, dar nu pricep ce vrei să spui…

— Dacă banii se dau astăzi și individul, hai să-i spunem X, se află în muzeu, cum ar putea să nu treacă pe la casierie, când oamenii știi cum sunt… n-ar întârzia un minut? El trebuie să aibă un comportament normal. Dacă până acum a dat năvală peste casier, așa trebuie să facă și astăzi, altminteri ar da de bănuit.

— Prin urmare, crezi că după ce a rostuit tablourile s-a întors la serviciu?

— N-avea încotro. Absența lui ar fi fost sesizată și comunicată numaidecât poliției, care abia așteaptă o greșeală. Vezi, tocmai de aceea consider că folosirea cerșetorului este o chestie foarte deșteaptă. Tipul e tare…

— Lasă-mă, că și tu m-ai uluit! Sigur nu lucrezi în slujba vreunui serviciu secret?

— Dacă vrea să sune a compliment, îți mulțumesc. Cât privește răspunsul, trebuie să spun cu regret că este negativ. Mi-ar fi plăcut…

După câteva minute de tăcere, bruneta exclamă îmbufnată:

— Nu, că m-ai aiurit de-a binelea!

— Începi să-mi dai dreptate?

— Mă tem că n-am încotro. Mi-ai oferit un expozeu așa de logic, încât…

— Încât ce? întrebă blonda, văzând că fața colegei sale se recompune, schițând un zâmbet, la început mai firav, iar apoi din ce în ce mai hotărât.

— Poate că este o nebunie, dar, prima dată când l-am văzut pe cerșetor, era însoțit de Cristian Popa.

— Ia te uită!

— Stai că nu e totul. După alte două săptămâni, i-am văzut tot împreună, la, Economat.

— Strașnic! se bucură blonda, înseamnă că avem o pistă.

— Mirela, nu înseamnă că dacă i-am văzut împreună…
— Bineînțeles.
— Pari cam absentă. Te preocupă ceva?
— Mmmda.
— Ce anume?
— Nu mă întreba acum.
— Ești o răutate. Spune-mi, vrei să informezi poliția?
— Am să-ți spun mai târziu, acum trebuie să plec. Pa!

• Capitolul 17

Sofronie nu se înșelase. Echipa de cercetare se întregise și acțiunea putea începe în forță. Inclusiv verificarea criminalistică a locului faptei.

Primul care intră fu șeful Poliției Județene, colonelul Marian Demetrescu. Imediat, în urma sa, veneau locotenent-colonelul Liviu Ivănescu, de la Poliția Criminală, de fapt, șeful acesteia, Alexandru Zamfir, de la… Combatere (a crimei organizate, desigur), mai marele criminaliștilor, locotenent-colonelul Ion Damaschin, acesta fiind înconjurat de mai tinerii săi colegi: căpitanul Sergiu Trandafirescu și plutonierul major Manuel Vizitiu, specialist în dactiloscopie.

Ceva mai târziu își făcură apariția adjutantul Gigel Dragomirescu, cameraman criminalist, și căpitanul Mircea Atanasiu, de la judiciar. Acesta căpătase o excelentă experiență în elucidarea unor furturi de tablouri, rezolvând două asemenea neplăcute situații.

— Deci de aici au fost sustrase, observă mai mult pentru sine Demetrescu, iar Petre Dumbravă se grăbi să confirme:

— Pânzele se aflau exact acolo unde au rămas ramele.

— Bănuiesc că n-au fost atinse…

— Nu, se grăbi să afirme Sofronie, uitându-se discret către locotenentul Bonifaciu.

Acesta, simțindu-se vizat, se trase mai în spate, iar ceva mai târziu trecu în Camera de Gardă.

— Sunt fixate la o înălțime destul de mare, observă Marian Demetrescu. Prin urmare, individul nostru este un bărbat înalt.

— De ce nu o femeie înaltă? râse Atanasiu, iar întrebarea îi conferi un prilej de meditație colonelului.

— O femeie? Nu, totuși nu pot să cred că o femeie a avut curajul de a întreprinde o asemenea acțiune. Evident, posibilitatea nu poate fi exclusă. Dragomirescule, pune-ți mănușile și întoarce o ramă.

Cameramanul, care încă nu începuse să imortalizeze pe casetă cercetarea, se execută imediat.

— Cuiele sunt răsucite către exterior. Nu cred că se poate obține un atare efect printr-o simplă apăsare a șasiului.

— Înțeleg că sunteți partizanul ideii de premeditare, zise Nicolae.

— Premeditarea este un fapt mai presus de orice bănuială. Ce spui,

Atanasiule?

— Este singura certitudine pe care o avem până în momentul de față. Hoțul, oricare ar fi el, și-a pregătit dinainte un mod de operare, și-a calculat timpul teoretic de acțiune, a ales momentul favorabil, traseul cel mai scurt…

— Și modalitatea de punere a tablourilor la adăpost, zise Alexandru Zamfir.

— Iată, spuse Marian Demetrescu, toate aceste elemente presupun premeditarea. Domnule director, muzeul era închis pentru curățenie generală?

— Da.

— Persoanele străine aveau acces în muzeu, respectiv în sălile de la etajul I?

— Din când în când mai veneau grupuri restrânse pentru care eliberam autorizații de vizitare. Dacă vă referiți la persoane răzlețe, neînsoțite de nimeni, atunci, nu. Ușile din față sunt închise, iar intrarea personalului este supravegheată de către portăreasă.

— Nu a observat nimic suspect?

— Aveți în vedere persoanele străine? ceru directorul precizări.

— Persoanele străine sau angajați de-ai dumneavoastră care au ieșit cu genți, sacoșe sau serviete în care puteau ascunde tablourile.

— Încă n-am stat de vorbă cu portăreasa, răspunse Sofronie în locul lui Petre Dumbravă.

— În cazul acesta, domnul Nicolae va merge să îi ia o declarație.

— Am înțeles domnule colonel, plec chiar acum.

— Foarte bine. Ne comunicați cât se poate de repede rezultatul. Domnule director, unde ne putem fixa cartierul general?

— La mine în birou. Este mai mult spațiu.

— În cazul acesta, ne veți căuta în biroul direcțiunii. Puteți să îl luați și pe Bonifaciu.

După plecarea celor doi, Marian Demetrescu medită câteva clipe, apoi se adresă bărbatului cu mustață:

— Știu că întrebarea mea s-ar putea să vă deranjeze, dar există cineva în acest muzeu pe care l-ați crede capabil să comită furtul?

— Să nu credeți că nu mi-am pus și eu întrebarea.

— Și?

— N-am reușit să mă opresc asupra cuiva. Evident, nu sunt la fel de mulțumit de toți subalternii mei, dar de aici și până la a bănui pe cineva este un drum lung și nu mă încumet să îl străbat. Nu știu ce

este cu Romanescu…

— Dar dumneavoastră, doamnă? o întrebă inspectorul șef pe Raluca Marinescu.

— Eu, ca să fiu cinstită, mai păstrez încă dubii în legătură cu faptul că hoțul aparține muzeului nostru. Puteți să o luați ca pe o dovadă de naivitate, dar asta e…

— Bine, vom vedea la sfârșit de partea cui a fost dreptatea. Domnule director, cele două femei care așteptau în hol răspund cumva de supravegherea acestui nivel?

— Exact.

— Deci, trebuia, teoretic, ca ele să se afle în această zonă în momentul în care s-a comis furtul…

— Trebuia, zise Dumbravă oarecum stânjenit.

— Vă rog să le poftiți în sala alăturată.

— În Apartamentul Imperial?

— Acolo. Vă urmăm și noi numaidecât.

Petre Dumbravă ieși urmat de directoarea adjunctă. Profitând de scurtul moment de intimitate care se crease între membrii echipei, colonelul întrebă:

— Băieți, ce părere aveți?

— Deși nu am prea multe date, începu Zamfir, eu cred că hoțul este angajat al muzeului. A știut când, cum, și prin ce mijloace să acționeze.

Zamfir avea o alură care sfida toate tiparele unui polițist model: era înalt – avea peste 1,90 – dar mai ales foarte dezvoltat pe orizontală. În pofida corpolenței sale, avea o vioiciune pe care cu greu i-o puteai bănui. Altminteri, chipul său era luminat de un zâmbet permanent, semn al optimismului care îl caracteriza.

— Sunt de aceeași părere, zise inspectorul. Ivănescule, tu ce crezi?

— Aștept să aflu, mai întâi, declarațiile supraveghetoarelor.

Ivănescu oferea o cu totul altă imagine. Era spilcuit, chiar pedant, și își cântărea, uneori în exces, cuvintele. Cu toate aceste diferențe, se înțelegea de minune cu Alexandru, de care îl lega o strânsă prietenie.

— Nu e rău, spuse Demetrescu. Dacă ar fi trăit Pitagora, te-ar fi socotit un înțelept… Atanasiule, tu ce spui?

— Cred că trebuie precizate câteva lucruri. În primul rând, autorul a dat dovadă de o putere de stăpânire fantastică. Nu prea s-au mai furat tablouri ziua în amiaza mare…

— Ai dreptate, fu de acord Marian Demetrescu. Tipul ăsta trebuie

să aibă niște nervi de oțel.

— Nu numai atât. Faptul că a comis spargerea în timpul zilei mai spune ceva.

— Anume? întrebă, de data aceasta, Alexandru Zamfir.

— Un hoț fură atunci când consideră că are mai multe șanse de reușită. Dacă el a făcut-o ziua, înseamnă că i-a convenit și știa că riscul era mai mic…

— Raționamentul tău întărește presupunerea că tipul este de-al casei. Să presupunem că tu, Atanasiule, ești muzeograf.

— Să presupunem, zise căpitanul, privindu-l zâmbitor pe inspector.

— Și te hotărăști să furi niște tablouri. Îți alegi o zi potrivită, fixezi traseul cel mai scurt…

— Apropo, interveni Zamfir, va trebui să-l aflăm.

— Vom clarifica și această problemă, zise inspectorul șef. Deci, am spus că pândești momentul când nu este nimeni în sala Rococo, te furișezi și scoți pânzele, cu șasiu cu tot, din rame. Dacă te prinde cineva umblând la un tablou, cum motivezi?

— Simplu, zise căpitanul Atanasiu, sunt muzeograf și vreau să privesc mai de aproape lucrarea. Bine, continuă el, dar știu că există un regulament care stabilește anumite condiții în care cercetătorii pot muta dintr-un loc în altul operele de artă…

Mimând nedumerirea, căpitanul oferea un tablou de tot hazul. Era ca un computer performant care se oprea dintr-o dată, din cauza unui fir de praf.

— Evident că există dar, dacă erai prins, riscai o muștruluială de la director. Floare la ureche pe lângă riscul la care se expunea cineva venit din afară.

Vreme de câteva clipe, în încăpere se făcu liniște. Începuse, parcă, a se simți mirosul de creier încins.

— S-ar mai cuveni o precizare, spuse Atanasiu.

— Care?

Cel care pusese întrebarea era colonelul Demetrescu.

— Patru rame, cu șasiuri cu tot, constituie un volum apreciabil. Cum să te deplasezi cu ele pe holuri sau să le scoți pe ușă? Nu se poate să nu dai de bănuit!

— Ne vom împărți în echipe și vom sta de vorbă cu toți angajații muzeului. Poate că oamenii știu câte ceva și abia așteaptă să fie întrebați, se făcu auzită vocea lui Li viu Ivănescu.

— Poate că hoțul, continuă Atanasiu, ca să nu riște prea mult, a ascuns tablourile prin preajmă.
— Sperând să le poată scoate mai târziu, medită Demetrescu. Mi-ar plăcea să ai dreptate. Damaschine…
— Ordonați, domnule colonel, răspunse ofițerul, un tip meticulos, căruia i se potrivea de minune meseria de criminalist.
— Începeți cercetarea. Căutați peste tot, pot fi amprente pe rame, pe comodele de sub ele, pe tocul ușii.
— Nu prea cred că a lucrat fără mănuși, zise căpitanul Trandafirescu, principalul colaborator al lui Damaschin.
— Nici eu nu prea cred, recunoscu inspectorul, dar nu putem scăpa nimic din vedere.

•

— Maria Goran și Elena Mărgărit, făcu prezentările directorul. Sunt supraveghetoarele de la etajul I.
— Numai două? își arătă nedumerirea colonelul. Este o suprafață destul de întinsă…
— Mai este una, Constanța Arvinte, dar a plecat la ora 11. I-am spus și domnului Sofronie; are o fată bolnavă și trebuie să o îngrijească.
— Deci, a plecat la ora 11…
— Întocmai, întări Dumbravă.
— Nu știu de ce, dar mie mi se pare ciudată învoirea asta. Și-a încasat salariul?
— Nu, zise Elena Mărgărit. Ar fi stat, dar a primit un telefon de acasă.
— Oricum, trebuie verificat. Sofronie, cauți adresa, iei un om de la voi și îi ceri o declarație. Ne interesează ce a făcut înainte de unsprezece dar și după.
— Am înțeles. Pot să plec?
— Te rog.
Supraveghetoarele nu erau în apele lor, și nu trebuia să fii un bun psiholog pentru a-ți da seama de aceasta.
— Trebuie să stabilim, minut cu minut, ce s-a întâmplat de dimineață și până în momentul în care a fost descoperit furtul, preciză colonelul. De aceea, vă rog să ne spuneți tot ce vi se pare important…
Văzând că ezită, Atanasiu se gândi să le dea o mână de ajutor.
— Presupun că ați început programul la ora opt.

— Da, se grăbi să răspundă Maria Goran.

— Sus, la etaj, când ați ajuns? întrebă Demetrescu. Este foarte important să ne indicați ora cu cât mai multă siguranță.

După un moment de gândire, Elena Mărgărit spuse:

— Să fi fost vreo opt și jumătate...

— Să fi fost? își manifestă colonelul nemulțumirea.

— Astăzi am uitat ceasul acasă. O întâmplare...

— Dumneavoastră la ce oră rețineți că ați urcat la etaj? o chestionă inspectorul șef pe durdulie.

— În tot cazul, înainte de ora nouă.

— Deci avem aproape o oră neacoperită, observă Atanasiu.

Fața lui prelungă, dominată de niște ochi mari, albaștri, și de o gură frumos reliefată exprima nemulțumirea în stare pură. O spuneau ochii, care căpătaseră o anumită asprime, dar și modul în care își freca buzele.

— În timpul acesta ce-ați făcut? continuă el.

— Ne-am îmbrăcat, ne-am luat ustensilele pentru curățenie...

— Să spunem că la nouă fără un sfert erați în sectorul dumneavoastră, vorbi Marian Demetrescu. La sosire ați făcut, cumva, o inspecție a sălilor?

La dracu'! Întrebarea era destul de clară, dar de nu pricepuseră nimic. Ochii aceia mari, galeși, spuneau totul.

— Reformulez întrebarea: credeți că la ora nouă tablourile erau la locul lor?

— Oh, sigur! exclamă Maria Goran, cu o siguranță deplasată.

— Aveți convingerea că nu vă înșelați? Întrebarea este de o importanță covârșitoare.

— Știu, domnule colonel, dar eu am douăzeci de ani vechime și nu mă înșel cu una, cu două. Dacă ar fi lipsit pânzele, aș fi observat! Doar am trecut prin sală...

— Dacă este așa, punctă colonelul, înseamnă că au fost furate în timp ce dumneavoastră vă aflați la etaj.

— Nu se poate! explodă Elena Mărgărit, cum să le fure cu noi acolo?

— Asta nu e treaba mea. Ați stat tot timpul în preajma Apartamentului pentru Oaspeți Princiari?

— Ah, nu, am făcut curățenie în Apartamentul Primului Ministru.

— Se află exact în latura opusă, preciză directorul.

— Cât ați zăbovit în această încăpere? întrebă Demetrescu.

— Preț de vreo trei sferturi de oră.

Cea care răspunse fusese Elena Mărgărit.

— Când ați făcut curățenie în apartamentul premierului?

— Între nouă și jumătate și zece.

— Eleno, te-ai uitat la ceas de parcă ai fi știut că trebuie să ții minte orele, sesiză Maria Goran.

— Am spirit de observație…

— Dacă îl aveți, specula Atanasiu situația, atunci spuneți-ne cine a urcat la etaj în dimineața acestei zile. De când ați luat nivelul în primire și până la descoperirea furtului.

În timp ce Elena Mărgărit își căuta cuvintele, colega ei îl privi pe Atanasiu. Căpitanul era un tip înalt, brunet, de 35 de ani, cu trăsături frumoase, asemănătoare personajului Dale Cooper din „Twin Peaks". Această asemănare făcuse ca mulți colegi să-i spună Cooper, iar femeile să-și dea coate atunci când îl vedeau.

— Răspunsul este simplu, pentru că n-au fost multe persoane.

— Să le auzim, doamnă Mărgărit, o încurajă colonelul.

— De dimineață a trecut doamna Achimescu.

— Ce oră era?

— Aproape imediat după ce am urcat noi.

Atanasiu consemnă în agendă, în timp ce Marian Demetrescu continuă tirul întrebărilor.

— Puteți să ne precizați unde anume s-a dus? Etajul este mare…

— N-aș putea spune, își manifestă regretul Elena Mărgărit.

— A intrat în Apartamentul Imperial, zise Maria Goran. Tonul era insidios, ceea ce îl făcu pe Atanasiu să ridice ochii din agendă. Nu era nicio îndoială. Supraveghetoarea dorise să le transmită un mesaj.

— A întârziat mult? vru să afle căpitanul.

— Cel puțin zece minute.

— După care a plecat…

— Da, zise apăsat Maria Goran, dar ușa dintre Imperial și baia apartamentului din care s-au furat tablourile am găsit-o întredeschisă.

— Ușa dulapului? ceru lămuriri Demetrescu.

— Iat-o, pe aici ați intrat dumneavoastră.

— Mda, este foarte interesant. Să admitem că treaba asta s-a petrecut pe la nouă. Greșesc?

— Nicidecum.

— Perfect. Ceea ce nu înțeleg, spuse colonelul, este de ce ați simțit

nevoia să vă verificați colega?

— Nu am verificat-o. Am fost curioasă să văd ce face. Alexandru Zamfir, un polițist cu o bună intuiție psihologică, spuse:

— Stimată doamnă, dacă dumneavoastră nu ne ascundeți ceva, eu sunt în stare să o las dracului de meserie și să mă angajez ca supraveghetoare la „Piatra Arsă”…

— Aveți dreptate, se hotărî Raluca Marinescu să rupă tăcerea. Maria, spune-i domnului colonel ce ai văzut.

Deși nu mai spera, iată că venise vremea să dezvăluie tuturor ceea ce avea pe suflet. Își umplu plămânii cu aer și începu:

— Probabil că ați aflat: la noi în muzeu sunt anumite reguli în ceea ce privește studierea operelor de artă care fac obiectul expunerii. De exemplu, eu, cercetătorul X, intenționez să privesc mai îndeaproape un tablou. Vreau să-l dau jos de pe perete și, eventual, să-l iau în birou. N-o pot face oricum. Manipularea pieselor de inventar se face în prezența, supraveghetoarei, care are în subgestiune zona respectivă. Cred că vi se pare normal…

— Firește, zise Zamfir.

— Dacă se mută o operă de artă dintr-un loc într-altul, atunci trebuie să fie informată și gestionara muzeului, care consemnează acest fapt, specifică directorul.

— Ei bine, continuă Maria Goran, într-o după-amiază am găsit-o pe Camelia Achimescu în apartamentul Rococo. Luase cele patru Tiepollo și le așezase pe podea, arătându-le nu știu cărei invitate.

— Cum ați reacționat? întrebă Demetrescu.

— I-am reproșat și am avertizat-o că am să comunic direcțiunii.

— Și, ați făcut-o?

— Mie mi-a comunicat, recunoscu Raluca Marinescu, dar nu mi s-a părut relevant. Treaba asta se petrecea în vară, ori de atunci și până acum…

Demetrescu îi făcu un semn discret lui Atanasiu, din care căpitanul înțelese că Achimescu nu putea lipsi de pe lista suspecților.

— O fi fost în vară, o ținu Maria Goran pe a ei, dar știți ce s-a speriat când am prins-o?

— Avea vreo sacoșă în mână când a urcat la etaj? întrebă Liviu Ivănescu.

— Nu-mi aduc aminte, dar nu cred că avea.

— O.K.! Să revenim la celelalte persoane.

— Păi, au mai fost domnul Cristian Popa, zise Elena Mărgărit, și

restauratorul.

— Ați remarcat unde s-au dus? își apropie sprâncenele în semn de interogație Marian Demetrescu.

— Restauratorul a intrat, parcă, într-unul din apartamentele domnișoarelor de onoare…

— Câte sunt? își manifestă curiozitatea Alexandru Zamfir.

— Trei, zise Petre Dumbravă.

— Și în care dintre de a intrat?

— În cel din mijloc.

— Dar Cristian Popa?

— Mie mi s-a părut că intră în Camera de Gardă, spuse Elena Mărgărit.

În acel moment, ușa apartamentului, care fusese special construit pentru a-l primi pe Frantz Iosef, în 1906, se deschise, intrând Dan Comănescu și criminalistul Trandafirescu.

— După cum văd, zise Demetrescu, aveți amândoi noutăți. Comănescule, spune primul!

— Patrula de la Câmpina l-a adus pe cel care a făcut accidentul de la Bănești.

— Romanescu?

— Da.

— Ce dracu' au întârziat așa? Parcă vin de la marginea pământului! Unde sunt?

— Jos, în oficiul portăresei.

— Te duci și îl conduci în biroul domnului director pe restaurator. Venim și noi cât putem de repede.

— Vă aștept.

— Spune, Trandafirescule, ce noutate ai?

— Am intrat, întâmplător, în apartamentul central, din suita celor destinate domnișoarelor de onoare. Ce credeți că am găsit sub pat?

— Să nu-mi spui că tablourile! exclamă colonelul, schimbându-se dintr-o dată la față.

— Priviți!

• Capitolul 18

Barul de la „Tunuri” era destul de liber pentru ora aceea.

Fata cu ten de andaluziancă simțea că se întâmplase ceva. Nu avea Universitatea făcută la Cambridge – nici măcar la București – dar știa și ea atâta psihologie încât să priceapă că, dacă cei patru tipi care ocupau masa de lângă ușă vorbeau în șoaptă, însemna că era ceva putred prin țara ăluia cu craniul. Îi cunoștea pe toți ca pe propriul buzunar. Altădată nu aveai loc de gura lor, mai ales în ziua de leafă. Unul îi lăuda picioarele, altul îi spunea că are o mutrișoară pentru care Don Quijote s-ar fi bătut cu zece mori de vânt (poftim compliment!) și toți, dar toți, o invitau să ia loc și să bea o cafea împreună. Nu cafeaua conta. Băuse vreo două și nu mai simțea nevoia de încă una. O deranja, însă, faptul că o tratau dintr-o dată ca pe o străină. Ori ea, ori una venită din Ucraina cu traista de ciorapi în spate, tot un drac! Câte nu aflase stând de vorbă cu ei? Păi, uite, de exemplu, Cristian Popa îi spusese într-o zi că are să-i cumpere un lănțișor de aur de 30 de grame când avea să-și rezolve nu știu ce probleme. Știa că vinde obiecte de artă achiziționate de la te miri cine cu sume derizorii. Probabil că avea în proiect un nou business. Celălalt muzeograf, Gabriel Frăsineanu, avusese probleme cu Camelia Achimescu, cu care fusese căsătorit vreo câteva luni. Se certau și se amenințau chiar la serviciu. Chestii de cancan. Auzise că se luaseră la harță în timp ce conduceau câte un grup. Doamne, cât ar fi dat să fi fost de față!

Ei bine, în toată perioada aceea, el venea la bar abătut, comanda o bere Gösser (specialitatea casei) și începea să-i spună cât de ale dracului sunt femeile și cât de buni sunt bărbații. Mai cu seamă el! Uita cu desăvârșire că și ea este femeie, că s-ar fi putut simți jignită, dar tocmai asta o încânta. O socotea o parteneră de discuție, nu una dintr-acelea bune numai să le pui să stea cu picioarele în sus.

Când scăpase de Camelia, îi spusese că simte cum redevine alt om. Cu ea, începuse să bea, dar nu asta era supărător (pentru că, drace, bea și Popa de rupea pământul), ci faptul că își pierduse echilibrul și încrederea în sine. Certurile acelea interminabile îl măcinau, la fel și ambiția ei ardelenească, meteahnă ce o făcea să uite că este femeie, deci, o ființă care are nevoie de protecție, iar nu de dorința de a

domina lumea. Bărbatul și colegii, laolaltă. În grandomania ei, credea că nu mai era nimeni capabil să priceapă o iotă din istoria artei. Voia să parvină cu orice preț și o făcea cu ostentație.

De vreo jumătate de an, Gabriel era „pe bune” cu fata aceea brunetă, de la „Șoimul”. Îl întrebase dacă o iubește, dar ocolise cu dibăcie răspunsul, zicându-i că ea îl iubește nebunește. Toate astea i le spusese cu dezinvoltură, chiar cu un soi de prietenie. Acum, continua să vorbească în șoaptă, ca și Cristian Popa, Emil Tudorescu (un muzeograf ceva mai în vârstă) ori Sorin Vulcan, șeful pazei civile a complexului.

Își turnă un pahar de Fanta, îl bău pe nerăsuflate, după care își luă inima în dinți, plecând spre masa celor patru cu o tavă în mână. Dacă nu aveau să o bage în seamă, putea motiva că venise să degajeze masa.

— Extraordinar! exclamă Frăsineanu exact în momentul în care creola ajunse lângă ei.

— Ce este, dom’le, așa de extraordinar? întrebă ea. După cum complotați, s-ar zice că puneți la cale un atentat terorist. Chiar, unde ați ascuns bomba?

— Frumoaso, zise Popa, nu ne arde de glumă. Zău, nu te supăra.

— Gata, frate, dar ce s-a întâmplat? Arătați de parcă v-ar fi concediat pe toți!

Bărbații schimbară câteva priviri. De fapt, nu aveau motive să nu-i spună povestea.

— Uite ce e, zise Gabriel Frăsineanu, îți împărtășim secretul, dar nu mai spui la nimeni. O.K.?

— Băi, țicniților, mă băgați în sperieți! A fost omorât cineva în castel?

— Ti-am spus să nu mai citești toată ziua „Argus”-ul! Visezi numai crime.

Vorbitorul fusese Vulcan, care părea să fie cel mai afectat de cele întâmplate.

— Degeaba vă legați de mine. Este cel mai citit ziar din Prahova. Dar lăsați asta și spuneți-mi ce vă frământă.

Frăsineanu se uită în jurul său, pentru a se convinge că nu sunt prin preajmă urechi străine.

— Se pare că s-au furat niște tablouri, zise el.

— Se pare sau este sigur?

— Ba, e sigur, oftă Vulcan.

— Dumnezeule, se sperie chelnerița. Erau de valoare?

— Mare, murmură Cristian Popa.

— Cum a fost posibil? își arătă neîncrederea bruneta, așezându-se pe un scaun. Vestea o luase prin surprindere.

— Asta ne întrebam și noi, ridică din umeri Frăsineanu. Dacă se furau noaptea, mai ziceam, dar ziua? Domnule, e făcută la nervul mic! Uita așa, ca să ne înnebunească pe toți!

— Asta făcătură! Cine a băgat de seamă lipsa?

— Dacă îți spun, cazi pe spate…

— Cine, domnule?

— Săndulescu.

— Liliput? Tocmai el, care era în concediu medical? Nu e și asta o ironie a sorții?

— A trecut de dimineață pe aici, dar nici n-a vrut să audă de cafea. Parcă îl trăgea ața.

— Să vezi acum câte declarații are să scrie băiatul, zise Frăsineanu.

— Apropo, n-a venit poliția?

— Lasă, o liniști el, oricum or să aibă grijă băieții să citești în următorul număr din „Argus" ce și cum s-a întâmplat…

— Cine spunea că nu vine poliția? zise Emil Tudorescu. Chiar acum a trecut o *Dacie* cu vreo patru persoane.

— Eu nu mai stau, spuse Vulcan, ridicându-se de la masă. Prăjitura a început să pută.

— Gabriel, ce zici, luăm un coniac? întrebă Popa.

— Eu nu vreau. Poate Emil.

— Nici eu, deja mă doare capul.

— Sunteți niște proști. Dacă începe tărăraia, vom sta până la noapte și o tărie nu pică rău.

Văzând că nu are susținători, își bău rapid cele 100 de grame de „Napoleon" și plecă spre muzeu împreună cu ceilalți. Pe măsură ce se apropia, simțea cum i se înmoaie picioarele.

• Capitolul 19

Colonelul Nicolae ieși din Apartamentul pentru Oaspeți Princiari, însoțit de locotenentul Bonifaciu.

— Stați o clipă, se opri brusc ofițerul cel tânăr.

— Ce dracu'! exclamă colonelul, nevenindu-i să creadă că puștiul, omul lui de încredere, se uita fără nicio noimă spre plafon.

— Încerc să-mi amintesc.

— Dumnezeule, ce?

— Cum se numește…

— E clar, oftă bărbatul cu părul cărunt. Aerul rece al primului caz mai important ți-a luat mințile. Ce să se numească, măi, puștiule?

— Stilul în care este decorat plafonul.

— De asta îți arde acum?

— Trebuie să-mi amintesc, altfel îmi schimb părerea despre mine. Gata, știu. Art Nouveau. Nemții, însă, îi spun Jünger Stil.

— Și care e diferența?

— Sunt două denumiri ale aceluiași stil apărut în arta anilor 1900.

— M-ai făcut praf! De unde dracu' știi textele astea? Nu cumva…?

— Vă spun, dar nu mai află nimeni!

— Parol!

— Sunt prieten cu o ghidă.

— Nu mă-nnebuni! Să mi-o arăți și mie, ca să n-o trecem – din greșeală, evident – pe lista suspecților.

— Nu aveți șanse, pentru că lucrează la „Șoimul".

— Bine, puștiule. E ceva serios sau…

— Mă supuneți unui interogatoriu?

— Nici vorbă. Voiam să știu dacă mă apuc să strâng bani de nuntă.

— Mai e de așteptat.

— Păcat! Era singura șansă să mă las de fumat.

•

Aglaia Turturică, portăreasa, era o femeie care, în tinerețe, arătase destul de bine. Acum, la cei 50 de ani pe care îi avea (și îi arăta cu prisosință) era imensă, rotundă la față, genul de bunică perfectă, care prepară șase cozonaci și mănâncă, ea singură, patru.

Faptul că avea să fie sâcâită de poliție nu-i făcea nicio plăcere, iar colonelul știa asta. De aceea, trebuia găsită o metodă specială de

anchetare. Una mai… plină de sentiment. Când ajunseră în biroul din aripa administrativă, Nicolae zâmbi. Găsise soluția.

— Vă rog să luați loc, îi ceru el femeii, afișând cel mai drăgăstos zâmbet de care era capabil.

— Mulțumesc, spuse ea, cu un aer care trăda plictiseala. Era vineri, luase banii, programul se apropia de sfârșit, dar papagalii ăștia nu o lăsau în pace. De poliție avea ea nevoie?

— Vă rog să mă scuzați, se plânse dintr-odată, colonelul, trebuie să iau o pastilă.

— Dumneavoastră stabiliți programul, nu eu. Dar de ce suferiți?

— Am un început de ulcer.

— Vai, la vârsta aceasta…? Dar de ce, nu mâncați suficient? Să știți că mâncarea este foarte importantă.

— Doamnă, mă faceți să roșesc, dar ați atins un punct nevralgic în căsnicia mea.

— Vai, regret amarnic, nu mi-am imaginat că…

— Nicio problemă, marșă colonelul, spre surprinderea totală a lui Bonifaciu, care își cunoștea șeful ca fiind un om sănătos și un gurmand de zile mari. Soția mea gătește cam prost. Prefer să mănânc hrană rece.

— Păi cum să nu faceți ulcer… Cât de mult vă compătimesc! Să știți că la mine în familie hrana este un cult.

— Sunt convins și îl invidiez sincer pe soțul dumneavoastră. Apropo, încuiați noaptea ușa de la intrare?

— Da. De ce mă întrebați?

— Voiam să vă golesc frigiderul.

Bonifaciu își îndreptă capul spre fereastră pentru a nu-și deconspira șeful. De acuma, îl avea și el la mână. Dacă auzea madam Nicolae ce bazaconii debitase, nu-l vedea bine pe colonel.

Ultima replică a ofițerului o făcuse praf pe portăreasă. Se transformase într-un aluat pe care anchetatorul îl putea modela așa cum voia.

— Sunteți un om mult prea gentil, dar a venit vremea să-mi puneți întrebările acelea.

— Stimată doamnă, realizați că mărturia dumneavoastră ne poate ajuta într-o măsură substanțială…

— Desigur.

— Atunci, vă rog să ne spuneți ce ați văzut, pe cine ați văzut, dacă ați lipsit de la poartă…

— Am plecat de mai multe ori, dar întotdeauna am lăsat pe cineva în locul meu.

— Înțeleg, zise colonelul. Ați observat ceva suspect? Vreunul din colegii dumneavoastră a ieșit cu o sacoșă sau cu un alt bagaj mai voluminos?

— M-am întrebat și eu, întrucât sunt convinsă că lucrările au fost scoase.

— De ce? întrebă locotenentul.

— Numai dacă era dobitoc ar fi procedat altfel, zise femeia, iar cuvintele ei sunau asemenea, unei sentințe judiciare.

— Nu înțeleg, râse colonelul.

— Hai să presupunem că autorul furtului ar fi găsit o ascunzătoare perfectă – ceea ce este aproape imposibil. Nu i-ar fi fost mai greu să scoată tablourile, odată ce poliția a intrat în alertă și muzeul este ținut sub observație?

Bonifaciu aprobă tacit, convins că portăreasa nu se înșela.

— Sunteți de acord că până în momentul în care s-a anunțat dispariția, hoțul putea manevra mai ușor tablourile? continuă ea.

— Da, răspunse colonelul, dar nu văd unde bateți. Doar nu o să ne spuneți că a trecut cu ele pe la poartă și nu l-ați văzut!

— Nu era obligatoriu să le scoată prin fața oficiului meu.

— În afară de ieșirile principale mai sunt și altele?

Cel care întrebase era locotenentul.

— La scara de incendiu nu v-ați gândit? Colonelul înclină din cap, privindu-și cu subînțeles colegul.

— De ce nu? Din câte știu, este amplasată în spatele muzeului.

— Exact, înspre terase.

— Se află în apropierea Apartamentului Rococo?

— Nu. Scara de incendiu pornește dintr-o terasă ce deservește Camera de lucru și Apartamentul reginei.

— E cam lungă distanța, observă colonelul. Ca să ajungă acolo trebuia să treacă prin vreo 6-7 săli…

— Corect, zise Bonifaciu, dar la etaj nu se afla nimeni, în timp ce, la parter, trebuia să treacă prin fața mai multor persoane, inclusiv a portăresei.

Nicolae stătu câteva momente în cumpănă. Când adopta o poziție meditativă, sprâncenele i se apropiau, formând o linie continuă, groasă și argintie.

— Din câte îmi aduc aminte, zise el, în spatele castelului, este un

post de jandarmi. Oare soldatul nu s-a impacientat în momentul în care a văzut pe cineva coborând pe seara de incendiu?

— Asta presupunând că l-a văzut, punctă Bonifaciu.

— Ce vrei să spui, că a plecat din post?

— Vi se pare imposibil? întrebă locotenentul.

— Știu și eu?

— Să vă relatez un caz la care am fost martor. Acum vreo lună, am venit să mă întâlnesc cu prietena mea. Fata era învoită pentru o jumătate de oră. Cum nu aveam chef să plec, m-am dus în spatele castelului ca să vizitez terasele. N-o făcusem niciodată.

— Păcat, sunt o splendoare, zise portăreasa.

— Mi-am dat seama.

— Tot nu înțeleg unde vrei să bați, își manifestă colonelul nerăbdarea. Soldatul nu era în post?

— Ba da.

Atunci, ce legătură are cu seara de incendiu?

— Are, pentru că, în momentul în care am ajuns în dreptul postului, soldatul mi-a cerut o țigară.

— Și i-ai dat, dar asta cât i-a luat? Cinci secunde? Zece?

— Cel puțin zece minute.

— De ce?

— Nivelul teraselor este mai jos cu vreo doi metri decât cel al gheretei.

— Deci nu aveai cum să-i dai țigara…

— Exact.

— Și ți-a propus să te duci până la el?

— Nu.

— Vezi? Nu și-a permis să încalce regulamentul. Știa că nu are voie să primească nicio persoană străină în post.

— Da' de unde, nu-i vorba de asta. Era un tip bine crescut și n-a vrut să mă lase tot pe mine să mă deranjez, așa că ne-am întâlnit la jumătatea drumului. Exact unde se termină terasele.

— Mda…

— Vedeți câte face un om pentru o țigară? Dacă s-a întâmplat la fel și în dimineața asta?

— Pentru a ne convinge, va trebui să verificăm terasa. Ușile care o deservesc, întrebă colonelul, se deschid pe timpul zilei?

— Ușile, nu, răspunse Aglaia Turturică. Doar ferestrele, pentru aerisire.

— E-n regulă, asta nu poate decât să ne ajute. Dar, să revenim la discuția noastră. Chiar nu ați văzut nimic?

Glasul colonelului era blând, semn că ofițerul efectua în continuare o anchetă psihologică.

— Mai este ceva, dar…

— Dar?

— Îmi este destul de greu să vă spun. S-ar putea să trageți concluzii care le vor crea probleme unor colegi.

— Legea vă obligă să ne spuneți tot ce știți, căută să fie categoric locotenentul. Chipul său plăcut căpătă o asprime care o amuză pe femeie.

— Este vorba de doi dintre muzeografii noștri…

— Care dintre ei? zise nerăbdător colonelul.

— Cristian Popa și Emil Tudorescu…

Nicolae încercase să fie calm și, Dumnezeu era martor că reușise, dar acum simțea că nu mai avea mult și își pierdea răbdarea.

— Ce știți despre ei?

— Declarația mea rămâne secretă?

— Da. Prin urmare?

— Domnul Popa a venit la opt fără cinci. În afară de o geantă mică, de umăr, nu avea nimic la dumnealui. Ei bine, pe la nouă fără un sfert a ieșit din muzeu. Avea în mână o sacoșă de piață, în care…

— Ne terorizați cu pauzele astea, nu-și putu păstra cumpătul Bonifaciu.

— … în care se găsea un obiect.

— Ce fel de obiect?

— Era așa… ca un cilindru înfășurat într-o hârtie.

— Ce dimensiuni avea?

— Mi-e greu să-mi amintesc…

— Trebuie! porunci colonelul, care abandonase tonul curtenitor.

— Să zicem că avea diametrul cam de 15 cm și depășea sacoșa cu vreo palmă și jumătate.

— Putem aprecia că era lung de 50 de cm? își plasă anchetatorul cel tânăr întrebarea și deschise agenda pentru a nota.

— Da, cred că da.

Colonelul își privi colegul, iar privirea acestuia îi transmise același mesaj. Gândeau la unison.

— Peste cât timp s-a întors?

— Trecuse de nouă.

— N-a avut vreme să ajungă prea departe, medită cu glas tare colonelul.

— Credeți că el a furat tablourile? întrebă ea, speculând remarca ofițerului.

— Nicidecum. Este imposibil să acuzi un om plecând de la un singur element.

— Așa ziceam și eu.

— La înapoiere mai avea sacoșa?

— Asta e…, răspunse firav femeia cu alură de matroană romană. Gânditor, locotenentul consemnă informația în agendă, apoi întrebă:

— Ce ați observat în legătură cu Emil Tudorescu?

— Sunt mai multe lucruri…

— Luați-le în ordine.

— În primul rând, mi-a atras atenția faptul că a venit, ca niciodată, la opt fix.

— Întârzie?

— Puțin, dar este un muzeograf excelent, de aceea nu deranjează pe nimeni. Nu vă mai spun că știe la perfecție engleza, franceza și italiana.

— Nu mai spuneți, se minună, fals, Bonifaciu. O fi avut guvernantă în copilărie…

— Nu știu unde a învățat, dar l-am auzit vorbind. Domnule, alții nici limba maternă nu o cunosc așa de bine! Ce e drept, a făcut și vreo câteva excursii prin străinătate.

— Așa da, zise locotenentul. Și eu aș învăța, dacă m-ar trimite ministerul la specializare.

— Taci, mă'! îi șopti colonelul, după care se adresă portăresei: altceva ce v-a mai atras atenția?

— Când s-a întors de sus…

— Pe la ce oră? vru să afle Nicolae.

— Era opt și un sfert, opt și douăzeci de minute. Deci, când s-a întors, mi s-a părut că are o comportare ciudată.

— Adică?

— I-ar fi convenit să nu fiu acolo.

— Ascundea ceva?

— Avea mâinile goale, dar le ținea tot timpul în buzunare.

— Vă aduceți aminte cum era îmbrăcat? întrebă Bonifaciu, căruia îi venise o idee atât de tentantă, încât se ridică de pe scaun.

— Cu aceeași scurtă matlasată pe care o poartă mereu.

— E ceva mai lărguță?
— Îhî. Și mai lungă.
— Și ținea tot timpul mâinile în buzunare.
— Exact.
— Formidabil!
— Puștiule, te simți bine?
Colonelul era îndreptățit să pună o asemenea întrebare, întrucât Bonifaciu se plimba de la un capăt la altul al oficiului, vorbind de unul singur și afișând o succesiune de stări sufletești.
— Ca niciodată, colonele…
— Bine, domnule locotenent, răspunse Nicolae zâmbitor, înțelegând euforia prin care trecea Bonifaciu.
— Cred că am descoperit modalitatea prin care hoțul a scos tablourile din muzeu.
— Să nu-mi spui că pe sub haină!
— Ba da.
— E o copilărie!
Locotenentul răspunse ca și cum ar fi fost rănit în orgoliul propriu:
— Se vede că facem parte din generații diferite.
— Nu e vorba de asta, ci de un calcul elementar. Cum ar putea încăpea sub o haină patru tablouri de 35 x 50 cm, cu șasiuri cu tot?
— Era o idee… se dezumflă la fel de rapid tânărul.
— Nu zic să o abandonăm. Dimpotrivă, îți sugerez să i-o comunici și inspectorului șef.
— Aiurea!
— Da, s-ar putea ca eu să mă înșel.
— Cred că nu.
— Acum ești supărat, dar are să-ți treacă. Doamnă Turturică, o ultimă întrebare: pe la ce oră s-a întors Tudorescu.
— Iar la ce oră? Cred că ați făcut o fixație.
Colonelul zâmbi.
— A lipsit un ceas, spuse femeia, iar Nicolae clătină din cap, mulțumit. Ancheta se terminase și nu fusese lipsită de rezultate.

• Capitolul 20

De cum trânti portiera, Sofronie înțelese că făcuse o greșeală pe care Frânculescu nu avea să i-o ierte multă vreme. Cum dracu' de uitase să-l invite și pe el în castel? Doar știa că îi place să participe la investigații… La drept vorbind, uneori avea chiar idei lăudabile…

— Boierii înăuntru, șoferii afară, zise durduliul, după ce i se comunică adresa. Așa e de când Dumnezeu a făcut lumea asta plină de mizerie și de tâmpiți!

— Vrei să-mi sugerezi că eu sunt unul dintre ei? întrebă ofițerul, amuzat de obida șoferului.

— Se poate? De mine vorbeam.

— De când ai porniri masochiste?

— De când m-ați dat afară de la poliție și m-ați trimis, cu bagaje cu tot, la TAXI SEBASTIAN.

— Hai, mă', las-o dracu' de treabă! Tu n-ai văzut că m-a luat directorul pe sus? Uite, acum ai ocazia să te revanșezi. Am primit o misiune.

— Am… primit?

— Da.

— Adică, dumneavoastră și cu cine s-o nimeri.

— Te înșeli, amice. Inspectorul șef a spus: ia-l pe Frânculescu, că este băiat capabil, și mergeți acasă la madam Arvinte. Tipa e supraveghetoare și figurează pe lista suspecților.

— A spus Demetrescu asta?

— Tex-tu-al!

— Cum nu m-am născut în noaptea de marți spre joi, nu pot să înghit bazaconia asta! Nici măcar cu un kilogram de miere.

•

Constanța Arvinte locuia într-o casă cu temelia din piatră și suprastructura din lemn, așa cum sunt cele mai multe din zona de munte. Cândva, casa arătase mult mai bine. În ultimii ani, după moartea soțului într-un accident de circulație, lipsa unei mâini bărbătești și a banilor făcuseră ca paragina să-și facă loc puțin câte puțin.

Imediat după primul apel, o femeie, ale cărei semnalmente

corespundeau cu ale persoanei căutate, apăru la poartă.

— Locotenent-colonelul Sofronie, de la poliție, se prezentă ofițerul, iar colegul meu este adjutantul Frânculescu.

— Pe dânsul l-am mai văzut la muzeu. Dar ce treabă are poliția cu mine? Vi s-a spus că m-am învoit…

— Nu pentru asta vă căutăm. Putem sta de vorbă undeva, înăuntru?

— Poftiți!

Interiorul arăta cu mult mai bine decât exteriorul. Era mobilat cu bun gust, iar încăperile erau mari, cu ferestre impunătoare prin care intra întotdeauna suficientă lumină.

— Locuiți singură?

— Cu fiica mea.

— Este acasă?

— În sufragerie. Ce s-a întâmplat?

— S-au furat niște tablouri.

— Dumnezeule! exclamă femeia. Care dintre de?

I se spuse.

— Mi se pare… nici nu-mi găsesc cuvintele! Când s-a întâmplat?

— Încă n-am reușit să stabilim cu exactitate ora furtului, deși, după unele indicii, putem conchide că la ora când părăseați muzeul tablourile erau deja în mâna făptașului.

— Înțeleg.

— Înțelegeți greșit, o liniști Sofronie. Este de datoria noastră să stăm de vorbă cu toate persoanele care s-au găsit în preajma locului faptei în această dimineață.

— Deci nu sunt bănuită? Vreau să spun, nu sunt bănuită în mod special?

— De ce ați fi?

— Pentru că am plecat de la serviciu.

— Doamnă Arvinte, în prima fază noi suntem obligați să bănuim pe toată lumea și nu avem niciun motiv ca să vă compunem dumneavoastră un statut privilegiat. Acum v-ați liniștit?

— Da.

— Perfect. Puteți să ne spuneți ce s-a întâmplat la etaj până la ora 11?

— Totul a fost cât se poate de normal. De aceea, eu cred că furtul s-a comis după plecarea mea. Să știți, n-o spun ca să mă apăr…

— Sunt convins, zâmbi Sofronie. Când ați mers la etaj și ați

început curățenia propriu-zisă?

— Puțin după opt.

— Nu fiți așa de evazivă, colegele dumneavoastră ne-au destăinuit totul. Nu este o crimă să bei o cafea.

— Cred că era aproape nouă.

— Așa știam și noi. În cele două ore chiar nu ați văzut nimic deosebit?

— Nu, domnule colonel, v-aș fi spus din capul locului.

— Care dintre angajații muzeului a fost la etaj?

— Să nu-mi spuneți că hoțul este de-al nostru!

— Nu vă spun, o asigură ofițerul, dar vă rog să-mi răspundeți la întrebare. Timpul ne presează.

— Eu am observat două persoane.

— Pe cine?

— Cristian Popa a fost unul.

— Aveți idee unde a intrat?

— Nu am văzut. Eram în dreptul primului apartament al domnișoarelor de onoare. A trecut pe lângă mine și a ținut-o drept spre Imperial, unde a făcut-o la stânga.

— Nu pe acolo se ajunge în sala Rococo? vru să afle Sofronie.

— Ba da.

— Avea ceva în mână, vreo sacoșă?

— Cu siguranță, nu.

— Pe la ce oră se întâmpla asta?

— Cred că între nouă și zece.

— Când a plecat?

— Să nu mă întrebați. Nu știu. Am intrat în Apartamentul Primului Ministru, unde am făcut curățenie aproape un ceas.

— Bine, zise locotenent-colonelul. Care este a doua persoană?

— Romanescu.

— Interesant, grăi ofițerul, care știa de accidentul de la Bănești și de cele două pânze. Pe la ce oră a urcat?

— În tot cazul, înaintea domnului Popa.

— Știți în ce sală a intrat?

— Propriu-zis, eu nu l-am văzut, dar am auzit-o pe Elena Mărgărit spunându-i celeilalte colege…

— Maria Goran?

— Exact: «ce treabă o fi având și Romanescu la „Domnișoarele de Onoare”?»

— Deci nu l-a însoțit nimeni.
— Îl consideram de-al casei. I se comunicase să nu umble la tablouri de unul singur, dar nu i se putea interzice accesul în sălile muzeului. În fond, își făcea meseria.
— Cât a stat în apartament?
— V-am spus că nu l-am văzut…
— Nu știți nici dacă de acolo s-a deplasat în altă sală…
— Îmi pare rău.
— Altcineva?
— Nimeni.
— Sunteți sigură?
— N-am mai văzut pe altcineva.
— O colegă de-a dumneavoastră ne-a indicat prezența unei alte persoane.
— Despre cine este vorba?
— Camelia Achimescu.
— Exclus! zise Constanța Arvinte, cu o hotărâre care îi atrase atenția ofițerului.
— De ce este exclus?
— Pentru că nu a urcat.
— Poate că nu ați văzut-o, dar asta nu înseamnă că nu a fost la etaj.
— Nu se poate!
— Pe ce vă bazați?
— Am stat de vorbă cu doamna Achimescu și mi-a spus că avea treabă în altă parte.
— Unde?
— În depozit. Trebuia să inventarieze niște lucrări… Poate n-ați auzit, dar lucrează la un studiu complex…
— Am fost informați, zise moale Sofronie, întrebându-se ce se afla în spatele vehemenței cu care supraveghetoarea îi lua apărarea muzeografei. Chiar înainte ca aceasta să fie incriminată. La dracu', gândi el, aici se ascunde o treabă ocultă. Dacă se va confirma că Romanescu a fugit cu două tablouri, unde sunt celelalte? Ce ne împiedică să acceptăm ideea unei complicități între Romanescu și Achimescu? Apoi, cu glas tare, se adresă femeii:
— Poate nu v-ați dat seama, dar ați depus cam mult sârg în a vă apăra colega pe care nici nu am apucat să o acuzăm de ceva. Asta îmi dă de bănuit.

Constanța Arvinte plecă fruntea, dându-și seama că spusese ceva nepotrivit.

— Am dori să stăm de vorbă și cu fiica dumneavoastră. Știm că este bolnavă și nu o vom deranja mai mult de un minut.

Beatrice Arvinte, o făptură plăpândă și palidă, precum o mucenică ce a ținut toate posturile unul după altul, confirmă că mama sa venise acasă pe la unsprezece și un sfert, iar de atunci nu mai plecase nicăieri.

— Dacă asta este tot, zise femeia, mi-a părut bine că v-am cunoscut…

— Mai avem o rugăminte.

— Spuneți.

— Lăsați-ne să aruncăm o privire prin casă.

— Ar trebui să mă simt jignită, dar, pentru că am conștiința curată, vă rog să căutați din pod și până în beci. Nu peste multă vreme, *Dacia* albă demară în trombă, îndreptându-se spre muzeu. Căutarea nu dusese la nimic.

• Capitolul 21

Era atâta liniște în Imperial, încât aproape se auzeau bătăile inimii. Cu o tensiune arterială care se apropia vertiginos de cifra 20, polițiștii îl înconjurară pe căpitanul Trandafirescu, care scotea dintr-o sacoșă din plastic două pânze imaculate întinse pe câte un șasiu de dimensiune egală cu cea a tablourilor furate.

— Ce dracu' înseamnă asta? nu se putu abține Demetrescu. Două pânze goale…

— Le-ai găsit într-unul dintre apartamentele Domnișoarelor de Onoare? medită Atanasiu.

— Acolo.

— Sub pat?

— Da.

— Curios.

— La ce te gândești, Atanasiule?

— Dacă pânzele nu îi aparțin cumva lui Romanescu…

— N-a intrat nimeni în sală în afară de el, își aminti Zamfir.

— O.K.! De ce le-a lăsat într-un loc unde puteau fi găsite oricând?

— E o întrebare, recunoscu inspectorul. Poate că n-a avut răgazul să le ascundă mai bine…

— Poate, dar de ce să ascundă două pânze virgine? Asta este, grăi Atanasiu, întrebarea nr. 1. Când vrei să furi ceva, în speță un tablou, nu vii cu o pânză sau cu două. Ah, dacă vrei să execuți o copie…

— Cred că aveți dreptate, întări Zamfir. Încep să mă îndoiesc că am rezolvat cazul odată cu prinderea lui Alfred Romanescu.

— Și cu cele două tablouri care au fost găsite în mașină cum rămâne? întrebă Ivănescu.

— Vom vedea, spuse Atanasiu, dar mă tem că nu sunt ceea ce căutăm. Țineți minte replica lui Cooper din „Twin Peaks": „bufnițele nu sunt ceea ce par a fi"?

— Nu le aduce în discuție, spuse Zamfir. Și așa am moralul slăbuț.

— Trandafirescule, vorbi Demetrescu, sacoșa constituie probă. O luați pentru expertiză.

— E-n regulă, domnule colonel, zise căpitanul și trecu în sala vecină, unde colegii săi continuau să cerceteze milimetru cu milimetru locul faptei.

— Să mergem, trebuie să vedem ce este cu Romanescu.

Inspectorul șef părăsi Apartamentul Imperial cu sentimentul că avea să mai treacă ceva timp până când să poată înmâna directorului lucrările. Căpătase convingerea că autorul nu este un ageamiu. Ori, un om avizat, știa că în România nu există piață pentru vânzarea operelor de artă furate din muzee. Asta îl ducea cu gândul la o încercare de a trece tablourile peste graniță. Dacă acest lucru se întâmpla, „Piatra Arsă” putea să-și ia adio de la picturi. Cum să le recuperezi dacă aveau să intre în colecția vreunui milionar excentric, care semnează cecuri cu multe zerouri numai pentru plăcerea de a ști că undeva, într-un subsol dotat cu aer condiționat, există patru tablouri care sunt ale lui? Nu este o senzație divină să te bucuri numai tu de capodoperele unui Tiepollo, Cezanne, Picasso…?

Închise ochii, într-o încercare iluzorie de alungare a gândurilor negre.

• Capitolul 22

Petre Dumbravă îi aștepta pe membrii echipei de cercetare în fața propriului birou. Era obosit cum nu îl văzuse nimeni până atunci. Avea o privire ștearsă, lipsită de expresie, iar pomeții obrajilor îi erau căzuți, delimitați în partea de sus de niște cearcăne adânci.

— Domnule inspector, zise el, să știți că am verificat. Astăzi nu au fost deschise ușile principale.

— Cu certitudine?

— Da.

— Tot este bine, înseamnă că a rămas intrarea personalului și… uite, acum mi-a trecut prin minte…

— Ce anume?

— Scara de incendiu unde este amplasată?

— Pornește din terasa care deservește apartamentul și cabinetul de lucru al reginei. Amândouă se află în aripa din spate a castelului.

— Ușile teraselor se deschid pe timpul zilei?

— Foarte rar. Aerisirea se face prin intermediul ferestrelor.

— Astăzi au fost deschise?

— Vom verifica.

— O.K. Ce doreați să-mi mai spuneți?

— Mi-e frică, domnule Demetrescu și, mai mult decât atât, mi-e ciudă că s-a putut întâmpla așa ceva ziua în amiaza-mare.

— Într-adevăr, este neplăcut.

— Regulamentul spune că, în asemenea cazuri, trebuie să-l sun personal pe ministrul culturii și să-l informez. Dumnezeule, cum s-o fac? Ce să-i spun? Domnule Sorescu, știți, la noi totul decurge normal în afară de faptul că au dispărut patru tablouri din patrimoniul cultural-național…

— Vă înțeleg starea sufletească și vă încredințez că vom sta aici până vom reuși să-l prindem pe autor. Este tot ce vă pot promite.

— Sunteți foarte gentil și profesionalismul oamenilor dumneavoastră îmi este cunoscut.

— Aveți în vedere furtul de la Mănăstirea Sinaia?

— Da. Ați recuperat într-un timp record valori de peste 60.000.000 de lei. Poate dă Dumnezeu să reușiți și acum… Colonelul făcu un gest de îmbărbătare și se grăbi să dea ochii cu Romanescu.

•

Restauratorul stătea pe unul dintre cele două fotolii așezate în fața biroului directorului, iar pe măsuța scundă de la picioarele sale se aflau tablourile ce fuseseră găsite în portbagaj.

— Puteți să-mi spuneți și mie de ce mă aflu aici? întrebă restauratorul. La ora aceasta trebuia să fiu în București.

— Domnule Romanescu, începu colonelul, nu ne puteți face o vină din faptul că v-am adus la muzeu, din moment ce în autoturismul dumneavoastră au fost găsite două tablouri care seamănă al dracului de tare cu „Prometeu răpind focul” și „Venus și Adonis”.

— Vă felicit pentru nuanță: SEAMĂNĂ!

— Deci nu sunt lucrările originale?

— Dumnezeule, cum puteți crede una ca asta?!

— Decât să vă minunați, spuse Atanasiu, mai bine ne-ați explica de unde aveți aceste, hai să le spunem cópii.

— Văd că și dumneavoastră vă pricepeți la nuanțe. Domnilor, încep să-mi schimb părerea despre poliția română. Văzând că nimeni nu se amuza, zise lapidar: sunt făcute de mine.

— Nici mai mult, nici mai puțin, gândi cu glas tare Zamfir.

— Nu mă credeți capabil să execut o copie după Tiepollo?

— Vai de mine, domnule Romanescu, dar nici prin gând nu mi-a trecut să spun așa ceva, zâmbi locotenent-colonelul. Mă întrebam, numai, cum să-mi explic coincidența că exact în ziua furtului, dumneavoastră dispăreți la București cu două cópii.

— Vulgar și inexact! Cum adică „am dispărut”?

— Fără să spuneți nimănui și cu mult înainte de sfârșitul programului, zise Demetrescu.

— Dumnezeule, aceeași mentalitate funcționărească! Înțelegeți că eu nu am program fix și nu dau socoteală conducerii muzeului decât la terminarea lucrării!

— Apropo de dat socoteală, interveni Atanasiu, în sarcinile care vă reveneau intra și efectuarea a două cópii după Tiepollo?

— *This is the question*! declamă teatral restauratorul. Nu.

— Ei, atunci?

— Atunci? își arătă acesta nedumerirea.

— De ce le-ați făcut? întrebă Demetrescu, cu o ușoară nervozitate.

— Din plăcere și din admirație pentru Tiepollo. Niciodată n-am ascuns că îmi place. Doamna Marinescu poate să confirme. Chiar așa, stimată direcțiune, de ce mă lăsați să suport atacurile poliției fără să-

mi luați apărarea?

Raluca Marinescu și Petre Dumbravă tăcură.

— Probabil că v-a fost mai ușor să dați vina pe mine decât pe unul din angajații dumneavoastră, medită cu glas tare restauratorul. Nu vă condamn. Dar acum, după ce ați văzut copiile, de ce nu spuneți nimic?

— Chiar așa, doamnă Marinescu, zise Atanasiu, exprimați-vă părerea în legătură cu pânzele pe care le aveți în față.

— Cu siguranță sunt niște cópii aflate într-o fază intermediară de execuție. Subiectele sunt clare, iar talentul pictorului este și el remarcabil.

— Nu credeam că o veți mai spune, zise acru pictorul.

— Să lăsăm aprecierile critice pentru mai târziu, spuse Demetrescu. Ați făcut cópii și după alte lucrări?

— Nu.

— De ce?

Pentru că n-am chiar așa de mult timp la dispoziție și nici nu consider că celelalte lucrări merită aceeași atenție.

— Deci nu ascundeți că le cunoșteați valoarea.

— Vai de mine, de ce să ascund?

Demetrescu se așeză pe un scaun și le făcu semn colegilor să pună întrebările care îi frământau.

— Pe la ce oră ați ajuns la muzeu și cât ați stat? vru să afle Zamfir.

— Am venit puțin după ora opt și nu cred că am întârziat mai mult de o jumătate de oră.

— Practic, ce treabă ați avut? întrebă Atanasiu.

— Trebuia să iau din birou câteva planșe cu care aveam de gând să mă prezint la Galeriile Naționale.

— Unde aveți biroul?

— La parter, răspunse directorul în locul său.

— La etajul unu ce ați căutat? își plasă inspectorul întrebarea care îl preocupa cel mai tare.

— De unde știți că am fost la unu?

— Ați fost văzut.

— Firesc. Am avut puțină treabă.

— Unde anume?

— Într-unul din apartamente.

— În care? zise Atanasiu, care începuse să-și piardă răbdarea.

— Contează?

— Contează.
— La Domnișoarele de Onoare.
— Recunoașteți sacoșa aceasta? întrebă căpitanul, ce avusese grijă să ia cu sine obiectul găsit de către Trandafirescu.
— Ar trebui?
— Desigur. Băieții de la criminalistic au prelevat suficiente urme papilare de pe mânerele din plastic și sunt gata să le supună la o comparare criminalistică. Este nevoie?
— Să nu se deranjeze. Sacoșa îmi aparține.
— Inclusiv cele două pânze neîncepute?
— Inclusiv.
— Ce aveați de gând să faceți cu ele?
— Am avut patru pânze, din care am ales două care mi s-au părut mai bune.
— Cu celelalte ce intenționați?
— Urma să fac niște studii după cele două tablouri care se află în apartament…
— Cum s-ar spune, le-ați pregătit pentru a le avea la îndemână, zise colonelul.
— Într-adevăr.
— Mă îndoiesc.
— De ce?
— Deoarece îmi imaginez că nu aveați voie să pictați chiar în muzeu. Primele cópii unde le-ați realizat?
— În atelierul personal pe care mi l-am amenajat în casa unde stau cu chirie.
— Vedeți?
— Pentru tablourile lui Tiepollo aveam fotografii.
— Și pentru acestea, nu!
— Adevărat. Intenționam să-i cer voie directorului și să mă apuc de treabă.
— Când?
— Luni.
— Nu v-a fost teamă că vă fură cineva pânzele?
— Să fim serioși! Cine ar fi stat să se uite sub pat dacă nu ar fi avut loc furtul?
Are dreptate, gândi Atanasiu, dar povestea asta nu se leagă așa cum aș vrea. De ce a făcut copiile? Numai pentru a efectua un exercițiu?

— Zamfire, spuse colonelul, pe cine mai avem jos?

— Pe Botorga, pe Ioniță…

— Pe Ioniță lasă-l aici. În schimb, Botorga și cu un om de la Comănescu să plece acasă la Romanescu. Vreau să fie verificat tot. Aveți ceva împotrivă, domnule restaurator?

— Parcă am încotro?

— Asta cam așa e. După aceea, vă întoarceți să ne dați o declarație și să fiți amprentat.

— Să înțeleg că mă arestați? Barem citiți-mi drepturile și lăsați-mă să dau un telefon.

— N-am ajuns până acolo. Tot personalul va fi amprentat, zise Demetrescu.

• Capitolul 23

Mirela Panaitopol, blonda cu trup de manechin suedez, plecă de la „Șoimul", lăsându-și colega într-o stare vecină cu perplexitatea. De ce nu o implica în anchetă? Ce intenționa și de ce nu avea, măcar, bunul simț de a-i împărtăși intențiile? Oricât s-ar fi gândit, nu găsea decât un singur răspuns plauzibil: o socotea o gâsculiță căreia nu trebuie să-i dezvălui nicio taină, dacă vrei să nu o trâmbițeze în toate punctele cardinale.

Blonda era prea grăbită, pentru a mai avea timp să remarce lacrimile cristaline care începuseră a se prelinge pe obrajii Danielei Furtună.

Merse la telefonul de lângă magazinul cu articole de artizanat și formă un număr.

— Alo, bună ziua, vă rog cu domnul Bonifaciu.

— Cine îl caută? se auzi o voce de femeie, în care Mirela desluși o umbră de iritare.

— Sunt prietena lui, Mirela.

— Vai de mine, ne-a povestit despre dumneavoastră, se poate?

Ce dracu', gândi ea, individa asta este geloasă? Exact o scenă de gelozie îmi lipsea!

— Stimată doamnă…

— Domnișoară. Sunt colega de birou a lui Georgel. Mă mir că nu v-a vorbit despre mine…

— Mi-l dați la telefon sau sun la ofițerul de serviciu?

— Nu este la sediu. Credeam că v-ați întâlnit la muzeu…

— Face parte din echipa de cercetare?

— Da. V-ați supărat pe mine?

— Pentru atâta lucru, stimată doamnă?

— Domnișoară, se oțărî cealaltă și închise nervos telefonul.

Plecă spre castel. Aleea era pustie, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când ajunse la vreo zece metri de ghereta postului principal de jandarmi, se auzi strigată.

— Mirela!

Luată prin surprindere, tresări.

— Te-am speriat?

— Nțț.

Bărbatul din fața ei, Constantin Pasăre, îi era vecin și făcea parte din personalul tehnic al muzeului. Se strica o încuietoare? Dădeai fuga la nea Pasăre sau la ajutorul lui, Ion Măruntu, și aveai garanția că treaba era ca și rezolvată. Dacă trebuia să înlocuiești un jgheab, de asemenea apelai la serviciile profesioniste ale duo-ului Pasăre & Măruntu.

— Ai auzit?

— Am auzit, nea Pasăre, și mă tot gândesc cine a putut s-o facă.

— Nu știu, da' iese tevatură mare. Știi câți polițai au venit?

— Serios?

— Îhî și umblă vorba, că o să aducă și jandarmii să scotocească zona. Terasele, pădurea, tot.

— Hai că-mi place. De unde le știi?

— Măi, domnișorică, mata crezi că numa' SRI-ul are sursele lui de informare?

— Nu, serios?

— Am vorbit cu secretara directorului. Cică l-ar fi auzit vorbind pe inspectorul șef.

— Tot ce se poate.

— Te duci la castel? Vezi că e vânzoleală mare. S-ar putea să nu mai ieși de acolo până diseară. Pardon, am uitat că ai pile la locotenentul ăla mișto.

— Nea Pasăre, chiar că mă uimești. Nu i-am spus nici lui tata…

— Ai procedat ca o fată deșteaptă, tații nu trebuie să le știe pe toate. Nici bărbații.

— Mai ales ei, zise Mirela râzând și plecă spre intrarea personalului.

Oficiul, biroul ghizilor și anticamera sălii de ședințe erau pline.

— Iată un nou suspect, încercă o glumă Săndulescu, ghidul cu o alură asemănătoare celei a lui Ioan Gyuri Pascu.

— Asta a vrut să fie o glumă?

— Să zicem.

— Cam idioată, spuse Mirela, dar aproape imediat regretă duritatea cu care se exprimase.

— Treci cu vederea, i se adresă o îndrumătoare ceva mai în vârstă. De când a descoperit lipsa tablourilor, visează numai suspecți. Dacă îl auzi, juri că a fost coleg de bancă cu Simon Templar.

— Să mori de râs, nu alta, o maimuțări Săndulescu. Pentru că veni vorba, dumneata unde ai fost la ora H?

— Care e aia? ceru lămuriri supraveghetoarea.
— Rahat! Eu de unde să știu?
— Atunci taci din gură că și așa avem aer puțin.
Mărunțelul făcu un gest de lehamite și se îndreptă spre Gabriel Frăsineanu, care căuta să facă abstracție de atmosferă, citind un jurnal.
— La voi cum e? o întrebă supraveghetoarea pe Mirela.
— Liniște și pace.
— Sunteți fericite. Pe noi ne-a sechestrat directorul de vreun ceas jumătate. Se aude că o să ne amprenteze ca pe prostituate.
— Lasă, madam, nu plânge, îi zise Frăsineanu. Nu vrei să-l prindă pe hoț?
— Ba vreau, vedea-l-aș cu popă la cap, că din cauza lui or să ne bage cu degetele-n smoală.
Emil Tudorescu, rezemat de calorifer lângă Frăsineanu, se aplecă și îi spuse acestuia la ureche, nu suficient de încet pentru ca femeia să nu audă:
— Idioată muiere.
Zgomotul de fond se opri dintr-o dată, iar cea vizată rămase fără grai. Era peste puterea ei de înțelegere și de reacție.
Profitând de momentul penibil care se crease, Mirela plecă din fața oficiului portăresei, unde se petrecuse scena, și se îndreptă spre anticamera sălii de protocol, acolo unde se găsea un telefon. Nu apucă să facă mai mult de câțiva pași, când se întâlni cu locotenentul Bonifaciu. Plăcut surprins, ofițerul o salută cu o privire caldă. Ar fi îmbrățișat-o și ar fi sărutat-o la nesfârșit dacă nu ar fi fost atâta lume în jur.
— Scuză-mă o clipă, îi spuse Mirelei, apoi se întoarse către Maria Goran care voia să își completeze declarația dată anterior. Vă ascult.
— Nu pot aici, haideți mai bine în altă parte.
Cum nu exista niciun birou liber, Bonifaciu îi ceru blondei să-l urmeze și plecă spre Holul de Onoare, însoțit de supraveghetoare.
— Aici nu ne deranjează nimeni. Ce v-ați amintit?
— Pot vorbi în prezența domnișoarei? Știu că ne este colegă și poate că…
— Poate că ce? întrebă ofițerul, convins că interlocutoarea sa prezenta simptomele unui început de spionită.
— În fine, dacă nu vă încurcă ancheta. am să vorbesc și cu martori. Mie nu-mi este frică. Mai devreme, când am fost întrebată,

am oferit trei nume de colegi care au fost la etaj după ora nouă.

— Și sunt mai mulți?

— Da. I-am omis pe cei doi muncitori.

— Ce muncitori? întrebă surprins locotenentul.

— Nea Pasăre și Nelu Măruntu.

Auzind cele două nume, blonda deveni dintr-o dată foarte atentă.

— Interesant.

— Eram în fața Apartamentului Primului Ministru, când au urcat scara și mi-au zis că au sarcină să repare un jgheab de la terasa cea mare.

— Cea din fața castelului?

— Aceea.

— I-ați condus sau i-ați lăsat să meargă singuri?

— I-am condus pentru ca să le deschid ușa.

— Prin ce sală au intrat?

— Prin Corpul de Gardă.

— Oho, așa de lungă, este terasa?

— Da, practic deservește toate sălile de pe latura respectivă.

— Au intrat și i-ați lăsat acolo.

— Adevărat.

— Ați văzut despre ce jgheab era vorba? Știți unde anume era amplasat?

— Între Rococo și Camera de Gardă.

— Cât apreciați că au stat în terasă?

— O jumătate de oră.

— V-au anunțat când au plecat.

— Da. Eram în hol și i-am văzut. Nea Pasăre mi-a zis că pot să închid ușa.

— Și ați închis-o?

— Da.

— Ați intrat tot prin Camera de Gardă?

— Să știți că nu. De data aceasta, am luat-o prin Rococo.

— STOP! zise locotenentul. Ce oră era?

— Zece. C-o fi fost cu cinci minute înainte sau după…

— Nu contează. Tablourile erau la locul lor?

— Nu m-am uitat special, dar pot să bag mâna în foc că erau acolo. Când ai trăit douăzeci de ani într-un muzeu, simți, domnule locotenent, când ceva nu este cum trebuie. Am citit undeva că unii oameni sunt dotați cu un al șaselea simț care se numește privire

periferică. Am certitudinea că mă număr printre ei.

— Serios? râse locotenentul, dezvelindu-și dintâi albi și strălucitori.

— Serios!

— Putem consemna în agendă că la ora zece tablourile încă nu fuseseră furate?

— De ce nu? se bâlbâi femeia.

— Vă avertizez că este o afirmație pentru care vă asumați răspunderea.

— Mi-o asum.

— Dacă este așa, observă Mirela, înseamnă că cei doi muncitori nu au absolut nicio legătură cu furtul. Au venit, și-au făcut meseria și au plecat.

— Asta cam așa e, zise Bonifaciu. Mărturia dumneavoastră le oferă un alibi extraordinar. Văd că nu prea vă convine.

Dacă ar fi anunțat-o că în minutul următor avea să fie urcată pe scaunul electric, nu ar fi sărit mai tare:

— Adică, de ce să nu-mi convină? Credeți că eu acuz oamenii pentru că-mi face plăcere?

— Nicidecum.

— Slavă Domnului. Pot să plec?

— Vă rog.

Rămas numai cu Mirela, locotenentul se aplecă și o sărută pasager, pe vârful buzelor.

— Mi-a fost dor de tine.

— Oh, și mie, iubitule, zise ea, lipindu-se de trupul lui. Ne mai țineți mult?

— Probabil că da. De ce, ai vreun plan?

— Am.

— La ce oră?

— După ora nouăsprezece, oricând.

— Părinții tăi unde vor fi? Sper să nu se întoarcă pe la miezul nopții.

— Nu fi copil, pleacă la sora tatălui meu, la Brașov.

— M-am liniștit, Brașovul este destul de departe. Urmară câteva secunde de tăcere.

— Ciudat, zise el, știi la ce m-am gândit în prima clipă când am aflat că s-au furat tablourile?

— Spune-mi.

— La tine.
— În ce calitate, de hoață?
— Ești de-o perspicacitate îngrijorătoare. Îi plâng de milă celui care va merge alături de tine la altar. Cum să minți o asemenea nevastă?
— Ai grijă să nu te instalezi prea confortabil pe locul nefericitului!
— O să am, spuse el, apucând-o de talie și sărutând-o ușor. Apoi, ceva mai târziu, întrebă: femeia aceasta, Maria Goran, ce fel de om este?
— Mahalagioaică de calibru greu.
— Cu doamna Achimescu se înțelege bine?
— Glumești?
— E chiar așa de rău?
— Antipatia este reciprocă. De fapt, eu am venit să-ți relatez o întâmplare care s-ar putea să vă folosească.
Două minute mai târziu, locotenentul era informat în legătură cu persoana enigmatică a cerșetorului.
— Formidabil, zise el, știi ce bine se leagă?
— Nu știu.
— Ai spus că prietena ta l-a văzut de mai multe ori stând de vorbă cu Cristian Popa. Corect?
— Corect.
— Motiv pentru care, ai presupus că pachetul a fost lăsat acolo de muzeograf. Ei bine, află că presupunerea ta se verifică!
— Dom'le, deșteaptă mai sunt! N-aveți și pentru mine un loc la poliție?
— Cum să nu!
— Stai că mi-am adus aminte și, ca să te pedepsesc, îți retrag invitația pentru deseară.
— De ce?
— Din cauză de colegă de birou.
— Ce colegă de birou? întrebă total nelămurit Bonifaciu.
— Geloasă, răspunse sec Mirela.
— Ai dat telefon la mine la serviciu?
— Vezi că te-ai gândit la ea? Ești un crai!
— E o provocare, drept pentru care te invit să revenim la discuția noastră. După cum spuneam, Cristian Popa a fost văzut ieșind din muzeu cu o sacoșă în care avea obiectul pe care l-a preluat cerșetorul.

— E clar, mandatul și „pac la Războiul”!

— Nu e așa de clar pentru că nu se potrivesc orele.

— Care, frate?

— Portăreasa pretinde că domnul Popa a ieșit pe ușă pe la nouă fără un sfert, în timp ce supraveghetoarea are pretenția că la zece tablourile erau încă la locul lor. Sesizezi contradicția?

— Mda.

— De ce… „mda”?

— Pentru că eu nu m-aș baza pe cele spuse de madam Goran. Ea PRESUPUNE că la ora zece tablourile erau O.K., mizând pe faptul că, dacă n-ar fi fost, AR FI TREBUIT SĂ OBSERVE. Tu poți crede una ca asta?

La naiba, gândi locotenentul, fata asta este mai mult deșteaptă, decât frumoasă și cât este de frumoasă știe toată lumea.

În acel moment, ușa care făcea legătura cu aripa administrativă se deschise și își făcu apariția colonelul.

— Puștiule, zise el, haide sus, ne cheamă inspectorul șef.

• Capitolul 24

Pe la ora două și jumătate cercetarea criminalistică a sălii Rococo se apropia de încheiere. Fusese o muncă titanică, fiind verificat totul, milimetru cu milimetru.

Cu cât înainta cercetarea, cu atât Ion Damaschin, șeful Serviciului Criminalistic era mai sceptic. De aceea, descoperirea făcută de căpitanul Trandafirescu îl luă prin surprindere.

— Veniți să vă uitați, îl invitase ofițerul, un tip brunet, cu părul plin de cârlionți mărunți. Luați și lupa, altfel nu se vede.

Locul indicat de căpitan era suportul unei statuete din porțelan, așezată pe comoda deasupra căreia se aflase unul dintre tablouri. Cu mare greutate reuși să descopere trei fragmente triunghiulare, roșii, ceva mai mari de un milimetru.

— Ce-ar putea fi? întrebă Damaschin.

— Ojă.

— Nu mă omorî!

— Observați cât de lucioase sunt? Îmi pun la bătaie leafa pe un an că este lac de unghii.

— O femeie? Ar fi culmea să fi avut dreptate Atanasiu…

— Nu neapărat, zise Trandafirescu. Oja se putea desprinde și ieri sau alaltăieri.

— Te înșeli, căpitane, spuse plutonierul major Manuel Vizitiu, cel care, de câteva minute, studia altă ramă, cea care fusese fixată pe peretele dinspre Camera de Gardă.

— De ce?

— Pentru că am găsit și eu bucățele de ojă.

— Nu se poate! exclamă Damaschin. Unde?

— În dantelăria ramei. A fost o întâmplare că au rămas acolo. Dacă picau pe covorul ăsta roșu… dracu' le mai găsea!

— Confruntați-le. Este aceeași culoare?

— Fără niciun dubiu, zise Trandafirescu.

— Puneți-le într-un plic. Este o descoperire pe care trebuie s-o comunicăm întregii echipe.

— Cred că veți mai întârzia un minut, glumi locotenentul Bogdan Ștefănescu. Este păcat să faceți două drumuri.

— Mă', să nu-mi spui că ai găsit urme papilare!

— Ba da.
— Unde?
— Pe rama de lângă sobă…
— Dumnezeule… spuse gâtuit de emoție Damaschin.
— Și pe comoda de sub ea.
— Ia să le văd!
Ștefănescu îi întinse hârtia folio, pe care se vedeau mai multe amprente.
— Avem noroc, crestele papilare se văd destul de bine, deci sunt proaspete, se bucură Trandafirescu.
Peste un sfert de ceas, cercetarea criminalistică se încheie. Damaschin, însoțit de căpitan, merse în biroul directorului, acolo unde era centrul de comandă al operațiunii.
Marian Demetrescu ascultă cu atenție raportul criminaliștilor și decise:
— Începeți amprentarea întregului personal.
— Ce spațiu ne puneți la dispoziție?
— Jos, în aripa administrativă, există o sală unde a funcționat cândva o magazie. Are să vă arate domnul director, de la care veți primi și o listă a întregului personal. Nu trebuie să rămână nimeni neamprentat. Nici măcar domnul Dumbravă.
— Voi începe cu dumnealui, glumi Damaschin.
— Neapărat, zise inspectorul, și veți continua cu Camelia Achimescu. Urmăriți manichiura și, în momentul în care descoperiți persoana care poartă ojă asemănătoare…
— Sau are oja sărită…
— Da… o încredințați căpitanului Atanasiu, pentru că tot a avansat el ideea unui hoț-femeie.
Ofițerul înclină capul aprobator, apoi zise:
— Efectivele noastre de la pază și ordine sunt jos, iar jandarmii vor sosi în cinci minute.
— Tătaru unde este?
— Își pregătește oamenii, spuse Zamfir, știind cât de scrupulos era colegul său, Vali Tătaru, responsabilul cu liniștea publică în întregul județ.
— Spune-i să repartizeze șapte-opt oameni pentru interior. Sau nu ajung?
— Cred că vreo cincisprezece ar fi mai bine.
— N-am nimic împotrivă, dar vreau să nu rămână colțișor

nescotocit. Ivănescule, acțiunea asta o coordonezi personal.

— Da, domnule colonel.

— Iar Tătaru se va ocupa de scotocirea zonei înconjurătoare a castelului. Gata, îi dăm drumul. Atanasiule, tu mai rămâi o clipă.

După plecarea celorlalți, colonelul zise:

— Ce spui de treaba cu oja?

— În primul rând, sper să-i aparțină Cameliei Achimescu.

— Și dacă ar fi așa?

— Am putea, cel mult, să o suspectăm de complicitate la furt. Știm că a fost în Imperial puțin după ora nouă. Vi se pare imposibil ca ea să fi pregătit terenul adevăratului hoț?

— Imposibil, nu.

— Eu văd treburile derulându-se cam în felul următor: Achimescu urcă la etaj pe la nouă și, profitând de neatenția supraveghetoarelor, întoarce cuiele spre exterior…

— Ce indiciu ai?

— Era singura operațiune în timpul căreia putea rămâne fără porțiuni din manichiură.

— Așa este. Cât i-ar fi luat treaba asta?

— Nu mai mult de cinci minute.

— Eu cred că mai mult.

— Fie…

— După care pleacă, și își vede liniștită de treburile ei, urmând ca, peste un ceas sau un ceas și jumătate, să intre în scenă hoțul. Adică, marele anonim.

— Ați audiat raportul colonelului Nicolae?

— Da.

— Și ce părere aveți? Cristian Popa iese pe ușa muzeului ducând în sacoșă un pachet în care puteau fi introduse pânzele detașate, în prealabil, de șasiuri. Totodată, Emil Tudorescu are o comportare ciudată…

— Așa i s-a părut portăresei.

— Cred că are dreptate. Nicolae intuiește oamenii și mi-a spus că Aglaia Turturică are un spirit de observație redutabil.

— Nu te contrazic, dar nici nu am motive suficiente să-l consider suspect. Cât privește ideea lui Bonifaciu, mi se pare demnă, de reținut. Patru pânze desprinse de pe rame și vârâte pe sub haină nu înseamnă mare lucru. Dacă eram hoț, cred că așa le-aș fi scos din muzeu.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-l îndepărtăm pe Cristian Popa de pe listă.

— Exclus! Este singura persoană, despre care știm că se ocupă cu traficul de obiecte de artă.

— Știm?

— Da.

— De unde?

— Aii, am uitat să-ți spun… Dar mai bine te las pe tine să citești.

Colonelul extrase o foaie dactilografiată dintr-o mapă și o întinse căpitanului. Nu era altceva decât rezumatul raportului întocmit de ofițerul de informații Daniel Crețulescu, pe baza celor discutate în tren de către cei doi moldoveni.

— „Domnu' Cristian de la castel", citi Atanasiu. Da, trimiterea este clară. Am citit tabelul personalului și n-am găsit două persoane cu acest nume.

— Se potrivește de minune.

— Cum procedăm în continuare?

— Atât el cât și Tudorescu trebuie amprentați mai repede, iar după aceea ne vom împărți în trei echipe care se vor ocupa de cei doi suspecți și de Camelia Achimescu.

— Asta presupune și percheziții.

— Sigur.

— În cazul acesta eu o să mă ocup de femeie.

— Tot timpul te ocupi de femei, Atanasiule, râse colonelul.

— Burlăcia e de vină, se apără căpitanul, pentru care noțiunea de căsătorie lipsea din dicționar.

— Sigur, sigur…

— Mă gândeam la ceva, schimbă Atanasiu subiectul.

— Da?

— Ea nu a părăsit muzeul de la ora opt de dimineață…

— Crezi că va socoti inoportună percheziția?

— Și asta, dar contează mai puțin. Altceva voiam să spun.

— Te ascult.

— Dacă este angrenată în mecanism și dacă a avut grijă să se afle că nu s-a mișcat din castel, nu credeți că domiciliul ei putea fi folosit de către cel care a furat tablourile?

— Ca ascunzătoare?

— Da.

— Cum să nu! Autorul, oricare ar fi fost el, trebuia să ducă

lucrările într-un loc sigur. Ori, acasă la el… Asta în cazul în care au fost scoase din muzeu.

— Discutăm ipotetic.

Colonelul înclină din cap în semn de aprobare și își aprinse o țigară, servindu-se dintr-un pachet care se găsea pe birou. Se lăsase de fumat de vreo câțiva ani, dar, în ziua aceea, nimic nu mai era normal.

Se ridică din fotoliu și merse la fereastră.

O secundă, atâta numai, avu puterea să admire perspectiva care se reliefa la poalele castelului, înnobilată de o multitudine de tonuri autumnale.

— E ciudat, se auzi gândind cu glas tare Atanasiu…

— Ce anume?

— Suntem aici, în muzeu, două tabere diametral opuse: noi, polițiștii și personalul. Suntem prizonierii acelorași încăperi, respirăm același aer încărcat de transpirație, ne călcăm aproape pe picioare, dar starea conflictuală există. Poate nu mă exprim corect. Să zicem că există o neîncredere reciprocă. Noi trebuie să bănuim pe toată lumea, iar ei, afară de unul singur, se simt jigniți, hărțuiți, dezumanizați. Nu înțeleg de ce trebuie să dea declarații, să fie amprentați și să stea aici până noaptea.

— La dracu', asta să fie singura noastră problemă, zise colonelul, scuturându-se parcă de somnolența care îl apucase. Trebuie să ne aruncăm pe urmele lui Popa.

— Dacă relația dintre el și cerșetor este reală, cu atât mai mult.

— I-am cerut lui Comănescu să ni-l identifice și nu cred că va mai trece mult până ne va da de știre. Sofronie încă nu s-a întors?

— Nu.

— Iar Botorga?

— Abia a plecat.

— Exact… În acel moment intră Zamfir, care reușise să stabilească traseul cel mai scurt pe care îl putea utiliza hoțul.

— Ați făcut o reconstituire?

— Da.

— Și cât durează drumul, dus-întors?

— Zece minute.

— Ai inclus și timpul necesar pentru sustragerea tablourilor?

— Firește.

— Și numai zece minute?

— Mergând la pas, cum presupun că a făcut și hoțul pentru a nu da de bănuit.

— Extraordinar, zise colonelul, dar nu reuși să-și continue fraza, deoarece intră directorul cu o figură ca de ceară.

— Dumnezeule, zise el, era să fac infarct.

— De ce?

— Haideți să vă arăt ce au găsit oamenii dumneavoastră în interiorul scării secrete.

• Capitolul 25

Când auzi că începe amprentarea personalului, Camelia Achimescu avu o tresărire ușor perceptibilă. Ioana David, care se afla, din întâmplare, în preajmă, nu pierdu ocazia să remarce:

— Tresăriți cam rău pentru un om ce se știe cu conștiința curată…

— Uite ce e, madam, se apără muzeografa, dacă continui să mă agasezi cu elucubrațiile astea, am să mă adresez poliției.

— Oho! De ce?

— Calomnia este o infracțiune.

— Care, oricum este mai puțin gravă decât aceea de furt.

— Gata, nu mai suport! se enervă Camelia Achimescu, îndreptându-se spre oficiul în care începuse deja amprentarea.

Pentru operativitate, se lucra într-o echipă formată din trei criminaliști. Conform înțelegerii, căpitanul Trandafirescu se ocupa de femei, dar nu de toate, ci numai de acelea care aveau manichiura făcută. Le privea de la distanță și, dacă vedea că au unghiile acoperite cu ojă, le prelua el, iar dacă nu, le pasa plutonierului major. În acest timp, locotenentul Bogdan Ștefănescu îi amprenta pe bărbați, care formau un grup ceva mai mic.

Prima femeie pe care o amprentă Trandafirescu fu Raluca Marinescu. Cum oja avea cu totul altă culoare, se grăbi să treacă la o altă persoană care se întâmplă să fie Camelia Achimescu.

Din momentul în care îi văzu mâinile, căpitanul înțelese că misiunea lui se încheiase. Culoarea lacului era aceeași.

— Îmi cer scuze, căută ofițerul să fie cât mai curtenitor, dar aceasta este procedura.

— Nu vă scuzați, totul este să dureze cât mai puțin. Nu suport să mă știu murdară pe mâini.

— Terminăm numaidecât. V-a spus cineva că aveți mâini frumoase?

— Mâini? Nu. Bărbații ne spun, de obicei, că avem picioare frumoase. Sunteți foarte gentil.

— N-a fost un compliment gratuit. În cariera mea am văzut mii de mâini, dar niciodată așa de fine. Cântați la pian?

Curtoazia căpitanului era calculată, dar nu îi venea greu să joace acest rol, întrucât era un tip sensibil, cu înclinații estetice.

— Nu, răspunse femeia.
— Aș fi jurat. Degetele dumneavoastră subțiri denotă o puternică sensibilitate artistică.
Femeia îl privi mai atent, de data aceasta cu intenții pașnice. Dacă la început i se păruse ursuz, acum îl găsea, dintr-o dată, atrăgător. Cât privește atingerea mâinilor lui puternice, brăzdate de vene bine profilate, aceasta îi provoca o senzație de un erotism rafinat.
— Nu mai durează mult, zise Trandafirescu.
— De ce vă grăbiți? se răzgândi ea. Făceți-vă meseria!
— S-a întâmplat ceva cu oja dumneavoastră? Văd că ați început să o curățați.
Într-adevăr, cele mai multe unghii era răzuite.
— De dimineață, când am ajuns la birou, am observat că îmi sărise oja de pe o unghie și am început să o curăț.
— Tot de dimineață?
— Da.
— Păcat, era o culoare plăcută. Nu prea am mai văzut.
— Văd că vă pricepeți. Este o ojă franțuzească.
— Ah, acum înțeleg.
Încă de la început, căpitanul căuta o soluție pentru a-și procura un eșantion din lacul de unghii al Cameliei Achimescu pentru a putea fi comparat cu cel descoperit la locul faptei. Soluția o găsi dintr-o dată. Era așa de simplă, încât îi venea să-și tragă singur o palmă.
— Să vedeți ce întâmplare, zise ofițerul. Când am plecat la slujbă, soția mea m-a rugat să-i cumpăr acetonă…
— Și o aveți la dumneavoastră?
— Aici, în buzunar.
— Vă supărați dacă mi-o împrumutați?
— Vai de mine, se poate? zise căpitanul și scoase sticluța din buzunar, apoi îi întinse și un ghemotoc de vată, semn că operațiunea trebuia făcută atunci și acolo. Femeia desfăcu recipientul, înmuie vata și își tamponă unghiile.
— Parcă era un coș de gunoi, zise ea.
— Sub birou, îi sări în ajutor ofițerul. Era atât de bucuros, încât îi venea să oprească totul și să plece la Ploiești ca să încredințeze probele laboratorului. Mai amprentă o persoană, după care îi ceru criminalistului cameraman să-l înlocuiască, și plecă spre cabinetul directorului. Ardea de nerăbdare să comunice descoperirea pe care abia o făcuse.

• Capitolul 26

Cu toate că era un cerșetor, Mafoame se socotea un om cu demnitate. De aceea, plecă de la castel cu o senzație de amărăciune. Chiar lăsa impresia unui moftangiu? De ce fusese nevoie să-i spună domnul Popa de atâtea ori să meargă direct acasă? Cunoștea importanța transportului pe care îl făcea și îl trimitea la dracu' pe acela care nu-l credea în stare să execute o comandă simplă.

Până ajunse acasă, se calmă. De ce să pună la suflet o chestiune de orgoliu, tocmai astăzi când i se deschideau perspective extraordinare? Când intră în holul igrasios și întunecat, îl apucă scârba, din cauza mirosului pestilențial. La capitolul curățenie fusese întotdeauna deficitar, ca să ne exprimăm subțire, boierește. Lăsă ușa deschisă pentru a intra aer curat. Nu se face ca un om bogat să respire aceeași duhoare ca un mațe-fripte. Puse cu o grijă infinită pachetul cilindric într-o ladă veche de zestre și se îndreptă spre aragaz cu un zâmbet care se voia complice. Deschise capacul cuptorului și scoase din el un ibric ce fusese cândva smălțuit și un borcănel în care se aflau câteva lingurițe de cafea.

— Mafoame, băiatule, zise el tare, e musai să deprinzi obiceiurile ălora pe care i-ai băgat în mă-sa o viață întreagă! Când ești bogat, treb'e să corespunzi unui anumit ștandard.

Auzise undeva cuvântul și îi plăcea la nebunie. Își preparã cafeaua, pe care o făcu ceva mai amară (dulce o beau numai mocofanii, gândi el) apoi și-o turnă într-o ceașcă ce făcuse Războiul de Independență. Când totul fu gata, își aminti că avea undeva o țigaretă bună. După vreo cinci minute o găsi. Era un Monte Carlo pe jumătate golit de tutun. Pentru cafea era numai potrivită. O aprinse cu mișcări elaborate și trase adânc primul fum. Așa de adânc, încât îl simți ducându-se până în călcâie. Măiculiță, ce aromă… ce plăcere… Uite, parcă și maghernița arăta altfel…

Când termină țigara, sorbi și ultima înghițitură de cafea. Dom'le, în materie de gătit era o cizmă, dar la cafea se pricepea… Păi nu-i spusese asta și o târfă de lux pe care o cunoscuse demult, în București? Cum o chema, Dumnezeule? Nu cumva Mimi? Îhî! Când își amintea câte nebunii făcuseră împreună, parcă uita de cafea și de complimentul pe care i-l făcuse. Haioase vremuri…

Cu gândul la Mimi, bău și zațul. Îl scuipă scârbit și își clăti gura cu niște apă ce zăcea, de cine știe câte zile într-o carafă soioasă. Ce dracu', chiar avea să se închidă în casă? Cât era ceasul? Zece, zece și jumătate? Cristian Popa nu avea cum să-l caute înainte de două. Hai să spunem douăsprezece. Ori, până atunci, mai avea un ceas și jumătate, timp suficient pentru a merge în oraș ca să bea o vodcă la birtul din piață. Bani mai avea.

Și dacă vine? îl întrebă un alter ego al lui. Dacă vine, se oțărî cerșetorul, să fie sănătos! În cartea aia de-i spune „drepturili lu' Ion" (că și el e om!) era scris că individu' are voie să bea una mică atunci când are dreptu'. Sau are dreptu' atunci când are voie? Rahat, tot un drac!

Puse ceașca, așa murdară cum era, în cuptorul aragazului și închise ușa, legându-i clanța cu sârmă.

•

După un ceas și jumătate se întoarse. Era mulțumit. Băuse o vodcă și nu îl căutase nimeni. Cel puțin așa îi spusese Leana, vecina de vizavi.

Cum intră în casă, simți că ceva nu este în regulă. Speriat, deschise capacul lăzii de zestre. Cu toate că nu băuse mult, picioarele i se înmuiară și se prăvăli pe linoleumul rupt și slinos. Pachetul dispăruse.

• Capitolul 27

Vali Tătaru era un tip înalt, cam deșirat pentru osatura lui firavă. Cu toate acestea, avea o vitalitate de perpetuum mobile. Zilele și nopțile petrecute între cei patru pereți ai biroului său, întotdeauna plin de fum de țigară, sau sub cerul liber, îi instalaseră pe figură un aer de oboseală permanentă și o paloare cu care se obișnuise el însuși.

Din clipa în care îi fusese anunțată misiunea, își croise un plan pe care acum îl punea în aplicare, punct cu punct.

Mai întâi, formase echipe compuse din doi jandarmi și un polițist și împărțise aria de cercetare în tot atâtea zone câte echipe erau. Avea o bănuială că jandarmii care fuseseră de serviciu în ziua aceea nu știau nimic. Avusese dreptate. Stătuse mai mult de vorbă cu un militar blond, cu un accent ușor moldovenesc, ce făcuse de santinelă în spatele castelului. Nu remarcase vreo prezență suspectă și nimeni nu se apropiase la mai puțin de cincisprezece metri de scara de incendiu. Dar cine se apropiase la cincisprezece metri? întrebase Tătaru în glumă și primise un răspuns care îl interesase: trei persoane, un bărbat și două femei, probabil turiști, coborâseră dintr-un Volvo, intraseră pentru scurt timp în castel, apoi reveniseră la mașină, unde stătuseră de vorbă, aprinzându-și câte o țigară.

— Ce discutau? întrebase ofițerul.

— N-am înțeles, erau prea departe. Cert este că destul de repede s-au hotărât să viziteze terasele. Nu că aș fi eu vreun detectiv, spusese soldatul, dar am impresia că au încercat să viziteze muzeul și nu au reușit. Atunci, pentru a nu pleca fără nicio amintire…

— Au stat mult în zona teraselor?

— Cred că vreo zece minute.

— Destul. N-ai observat ce anume îi interesa?

— N-aș putea spune că i-a interesat ceva în mod deosebit. Poate numai nudul acela de femeie, de sub boltă.

Tătaru îl văzuse și îi plăcuse. Nu se pricepea la sculptură, dar avea impresia că artistul trebuia să fi fost cineva cunoscut.

— Castelul propriu-zis, clădirea, nu i-a interesat?

— Destul de puțin și numai pe bărbat.

— El a fost cel care s-a apropiat mai mult de scara de incendiu?

— El, dar nu văd ce legătură au toate astea cu furtul… Domnule colonel, doar nu vreți să insinuați că ei au șterpelit tablourile!

— Nici vorbă. Sunt convins că nu au nicio legătură.

— Evident, din moment ce nici nu au pătruns în castel…

— Tocmai. Spune-mi, i-ai auzit vorbind?

— Da.

— Erau români?

— Cum să vă spun… Bărbatul vorbea românește, dar femeile nu. Ele se exprimau numai în englezește. Locotenent-colonelul căzuse pe gânduri, căutând, încercând să pună cap la cap informațiile. La dracu', nu se lega mai nimic.

— Mai e o chestie…

— Anume? întrebase Tătaru cu speranță.

— S-ar putea să nu vă ajute, s-ar putea să fie o născoceală de-a mea, dar am avut impresia că nici individul nu știa prea bine românește.

— Crezi că era un român din diaspora?

— Nu, sunt aproape sigur de asta.

— Atunci era un turist străin care ne cunoștea limba.

— Exact, un turist care învățase să vorbească românește din manuale.

— De ce nu cu un profesor?

— Cum să vă spun, era ceva artificial în exprimarea lui. Asta se întâmplă numai atunci când înveți o limbă stând într-un birou cu ghidul de conversație în față și cu dicționarul alături.

Tătaru era pur și simplu năucit de explicațiile savante ale soldatului.

— Nu vă mirați că știu atâtea lucruri, îl liniștise jandarmul. Am dat admitere la franceză și am picat fără câteva sutimi. Când termin porcăria asta de armată, mai fac o încercare.

— Negreșit, îl încurajase ofițerul, trebuie să mai încerci. Individul acesta avea vreun nume?

— Fetele îi spuneau George, pronunțat într-o manieră mai mult britanică.

— Dar ele?

— Ele?

— Cum se numeau?

— Nu știu. Însoțitorul lor le spunea Fräulein, în nemțește domnișoară.

— Ai înțeles ce discutau?

— Banalități: „privește asta”, „oh, ce minunăție!” și alte formule asemănătoare. După zece minute, au plecat.

— Deci erau cu un Volvo. Numărul presupun că nu l-ai reținut?

— Mi-ar fi trebuit binoclu.

— Ce culoare avea mașina?

— Albă.

Tătaru consemnase totul în agendă, încă nedecis dacă informațiile obținute se puteau circumscrie cazului sau nu. Pentru orice eventualitate, informase „statul major” și revenise în mijlocul oamenilor săi.

Orele treceau una după alta și scotocirea refuza să dea rezultate, ceea ce nu-l mira pe Tătaru, care era convins că, dacă hoțul reușise să scoată tablourile pe ușa muzeului, nu mai avea niciun rost să le ascundă sub cerul liber. De ce nu le-ar fi dus într-un loc sigur? Nu era o prostie să le abandoneze la doi pași de castel, acolo unde puteau fi găsite practic de oricine? Asta, ca să nu mai luăm în calcul posibilitatea de deteriorare a lucrărilor în contact cu umezeala. Cine le furase era, fără îndoială, un specialist care nu ar fi comis gafa de a risca să le piardă într-un mod atât de stupid.

Cu tot scepticismul său, căutarea trebuia dusă până la capăt. Centimetru cu centimetru. Într-un târziu, își privi ceasul și se uită pe cer. Nu peste mult timp avea să se întunece. Pentru o fracțiune de secundă gândul i se îndreptă spre Felicia, soția sa, pe care o lăsase acasă în toiul unei colici renale. Și-o fi revenit sau a ajuns din nou la urgențe, cum se întâmplase în urmă cu doi ani? Ar fi dat un telefon, dar nu îndrăznea să părăsească „dispozitivul” într-un asemenea moment.

Seara venea cu pași grăbiți și întunericul accentuează întotdeauna durerile fizice. Când se căsătoriseră, jurase să fie împreună la bine și la rău. Parcă reușise? De multe ori îi venea să o lase dracului de meserie, cu mizeriile ei, cu sacrificiile și cu umilințele ei inutile și să plece undeva, pe o insulă pustie. Să uite de lumea aceea bolnavă mai mult de răutate decât de cancer sau de SIDA. Să uite și să fie mai aproape de Dumnezeu.

Era obosit, scârbit și îngrijorat, de aceea auzi numai târziu că este strigat:

— Domnule locotenent-colonel, echipa nr. 5 a descoperit ceva și vă roagă să veniți.

— Unde anume? îl întrebase el pe subofițerul de poliție.

— Pe aleea care duce la „Șoimul”.

Plutonierul Cataramă era ascuns cu totul în spatele unei tufe de culoare roșiatică.

— Tu m-ai chemat? întrebă ofițerul și plutonierul se grăbi să răspundă:

— Da, domnule colonel. Vă rog să priviți.

Durduliul în haine militare îi întinse lui Tătaru un obiect cât o jumătate de creion.

— Un portțigaret?

— Da.

— Am crezut că ai descoperit tablourile…

— Parcă eu n-aș fi vrut… Totuși, uitați-vă mai cu atenție.

— Mă uit, dar nu văd decât un portțigaret nenorocit pe care l-a pierdut vreun cerșetor.

— Asta e! Ați pus degetul pe rană.

— Nu înțeleg.

— Uitați-vă cu atenție și veți vedea că are scrijelit pe el litera „M”.

— Da, ai dreptate, dar ce importanță are asta?

— „M” de la Mafoame. Știți cine este individul ăsta?

— Etalonul românului de rând după terminarea perioadei de tranziție.

— E un cerșetor care își face veacul prin Sinaia.

— Bag de seamă că îl cunoști.

— Ne-am mai întâlnit pe orbită.

Dintr-o dată, Tătaru se lumină la față. Îl bătu prietenește pe umăr pe Cataramă și se grăbi să-l sune pe l’ent-colonelul Comănescu, care îl informase că primise misiunea să identifice un cerșetor ce preluase un pachet dintr-un tufiș de pe aleea cu pricina. Treburile se legau de minune. Dacă în acel pachet se aflau ascunse tablourile, într-o jumătate de oră de puteau fi recuperate.

•

— Da, Comănescu, răspunse ofițerul. Cum? Mersi, Vali, ești un mare boier, dar l-am găsit și noi.

— Înseamnă că deja l-ați vizitat?

— Asta înseamnă.

— Nu știu de ce, dar nu lași impresia unui om fericit. Nu erau tablourile în pachet?

— Am scotocit toată maghernița și n-am găsit nimic.

— Le-o fi ascuns în altă parte.

— Exclus.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Cred că i l-a șutit cineva.

— Nu se poate!

— Moșul nu vrea să spună nimic și nici nu avem vreo probă împotriva lui. Faptul este că de dimineață a plecat de acasă și a revenit pe la nouă și jumătate. După nicio oră, a plecat din nou. În timpul ăsta o mașină străină, albă, a oprit la poartă și cel care o conducea, șoferul, a intrat în curte. Tătaru tresări.

— Nu cumva era însoțit de două femei?

— De unde dracu' știi? întrebă Comănescu.

— Lasă pe cineva la comandă și vino de urgență la castel. Avem de discutat.

• Capitolul 28

Lui Constantin Botorga, Alfred Romanescu îi plăcu de la început. Era un tip rasat. Se vedea din modul în care se mișca, din felul în care vorbea. Avea un timbru plăcut și construia fraze elaborate, fără a face vreun efort deosebit. Ținea de natura lui, de educație, de lectură și, poate, de dorința de a se face plăcut. Era o artă pe care ofițerul nu o mai întâlnise la nimeni. Și mai era încă cava: arăta al dracului de bine. Când îl privea, își amintea, fără să vrea, de Athos, contele de La Fère, care îi luminase copilăria. Doamne, câte cucoane n-or fi trecut prin patul lui? se întrebă Botorga. Câte nu și-or fi etalat goliciunea pentru ca el să le-o reproducă pe pânză?

Furat de gânduri, nici nu-și dădu seama când ajunse la destinație. Glasul șoferului îl trezi la realitate:

— Domnule locotenent, permiteți să vă însoțesc?

— Cum? Ah, da.

Romanescu stătea în gazdă la o familie de pe Avram Iancu. Era o casă aspectuoasă, de fapt o vilă ce aparținuse cândva tatălui restauratorului. Acesta o vânduse unor prieteni la un preț mai mic, stabilind că, în fiecare an, atât el cât și fiul său, aveau la dispoziție o cameră. Trecuseră ani buni de la efectuarea tranzacției, dar înțelegerea funcționa perfect. În ultimii ani, Alfred primise cheia de la una dintre camerele cele mai luminate, devenind un adevărat proprietar. Ce-i drept, și el fusese destul de generos, mai cu seamă după ce dăduse lovitura cu tabloul lui Grigorescu.

Camera se afla la etaj, unde se ajungea prin intermediul unei scări spiralate, cu balustradă din lemn frumos sculptat.

— Planurile casei au fost făcute de tatăl meu, zise pictorul. A fost arhitect.

— Și a vândut minunăția asta de casă? se miră ofițerul. Eu n-aș fi făcut-o.

— Nici el, dacă nu ar fi avut patima cărților. În ultimii ani nu a mai lucrat cine știe ce. Se schimbase regimul și la conducere se instalase o protipendadă care nu era dispusă să construiască, ci să ia de-a gata ceea ce făcuseră alții.

Botorga înălță din umeri, în semn că ar fi preferat să termine mai repede treaba pentru care venise. Romanescu făcu un gest amical și

își invită musafirul să urce scara. În acest moment, ușa din stânga se deschise și își făcu apariția o roșcovană de vreo douăzeci de ani, îmbrăcată doar într-o pereche de bikini minusculi și un maiou tăiat pe jumătate, care abia îi acoperea sânii mari și provocatori.

— Scuză-mă, n-am știut că ai oaspeți. Nu ai plecat la București?

— Au apărut niște probleme, zise el. Dar să facem prezentările: domnul Botorga, de la poliție, și domnișoara Beatrice Popovici, fata gazdei mele. Este studentă la drept.

— Încântat, spuse ofițerul, jenat de situația creată.

— Scumpi, vrei să ne faci câte o cafea? Eu, cel puțin, sunt extenuat.

— Pentru tine, orice ține de „Sfânta Treime”: coffee, tea, me?

— N-o luați în seamă, zise Romanescu. Este o nebună cum nu cred că ați mai văzut.

Hotărât lucru, Botorga nu mai văzuse o persoană din „lumea bună” așa de libertină. Încercând să treacă firesc peste cele întâmplate, începu să cerceteze camera cu dublă funcționalitate: dormitor și atelier.

Spre fereastră era un șevalet pe care se găsea o pânză începută. O privi. Era un nud și nu trebuia să depună un efort prea mare de gândire ca să-și imagineze pe cine reprezintă.

— Îmi admirați corpul sau vă interesează pictura? întrebă roșcata care adusese cafeaua fără ca el să o fi simțit.

— Pictura… reuși să spună, fără să-și termine fraza.

Fata puse cafeaua pe măsuță, aplecându-se periculos de tare. Privită din punctul acela, puteai crede că și-a abandonat bikinii, gata să înceapă o nouă ședință de pictură.

— M-am gândit că, dacă tot m-ați văzut dezbrăcată, nu mai are rost să-mi iau un halat, se explică ea, cu o voce care trăda o inocență contrafăcută.

— Când ai să te maturizezi? întrebă Romanescu, înmuindu-și buzele în cafea.

— Niciodată, ciripi Beatrice, apoi se îndreptă spre pictor și îl sărută pe obraz. Când ajunse în fața polițistului făcu o reverență, reușind, datorită liniei maioului, să-i arate acestuia sânii care erau cu mult mai frumoși decât sugera pictura neterminată. La revedere și mi-a părut bine.

— Și mie la fel, spuse Constantin cu sinceritate.

Scăpat de presiunea pe care roșcovana o exercitase asupra lui,

Botorga se concentră asupra misiunii. După o căutare de vreo jumătate de oră, percheziția era încheiată, iar rezultatul său nul. Nu exista niciun indiciu că Alfred Romanescu ar fi dus acasă tablourile. Asta în cazul în care el ar fi fost făptașul.

— Înseamnă că drumurile noastre se despart? zise restauratorul.

— Deocamdată, nu. Va trebui să mergeți la poliție pentru a da o declarație.

— Dumnezeule, credeam că am scăpat.

— Procedura, zise ofițerul. Trebuie să o respectăm.

— Înțeleg, spuse Romanescu, urmându-i pe cei doi polițiști. Când ajunse în dreptul ușii de la parter, ciocăni discret, iar aceasta se deschise preț de vreo două palme, cât să se vadă o siluetă de femeie, goală pușcă.

— Scumpi, sunt la poliție, dar sper să nu stau prea mult. În seara asta voi dormi la Sinaia. S-au dus dracului planurile mele de la București.

— Dragule, nici nu știi ce bucurie mi-ai făcut, zise ea și îi trimise o sărutare. Te aștept.

• Capitolul 29

Demetrescu nu vizitase niciodată scara secretă și se întreba unde se află intrarea.

— Iată ușa, zise Petre Dumbravă, indicându-i inspectorului o anumită zonă a lamperiei, care nu se deosebea prin nimic de restul.

— Aici?

— Da, spuse bărbatul cu mustață și acționă un buton bine mascat sub un ornament din lemn de nuc. Gata, s-a deschis.

— Unde comunică?

— Jos, în Cabinetul de lucru al regelui.

— E făcută cu schepsis.

— În primul rând, trebuia să scurteze drumul și să-i ofere suveranului posibilitatea de a evita întâlnirile pe care nu le dorea, atunci când castelul avea oaspeți. În plus, era un obicei la modă. Un edificiu princiar nu era serios dacă nu avea intrări secrete, coridoare ascunse. Ce vreți, modelul evului mediu.

Colonelul aprobă printr-o înclinare a capului și îl urmă pe director.

Scara era îngustă, spiralată și destul de abruptă. În stânga, ea era flancată de o balustradă metalică, iar în dreapta străjuia peretele îmbrăcat într-un carton presat cu model în relief, de culoare gri, întocmai ca și mocheta care acoperea treptele.

— Sunt lilieci?

— Cine știe? zise Dumbravă. Supraveghetoarele spun că ar fi, dar eu n-am văzut niciodată. Aproape am ajuns.

Într-adevăr, începuseră să se audă voci, semn că nu mai era mult până la capătul scărilor.

— Priviți, zise directorul, făcându-și cruce.

Colonelul privi, apoi se frecă la ochi pentru a se convinge că ceea ce vedea era aievea.

În dreptul ușii care comunica în biroul regelui se găsea un stativ, pe care era fixat un schelet așezat cu fața spre ieșire. Marian Demetrescu se strecură pe lângă el, intrând în cabinet.

— Să trăiți, i se adresă reverențios un subofițer tinerel.

— Noroc, îi răspunse colonelul. Tu l-ai găsit?

— Eu, împreună cu plutonierul Iftode, de la pază, și supraveghetoarea Șerban.

— Ce dracu' are agățat de gât? zise uluit colonelul, văzând abia atunci peticul de hârtie ce atârna pe coastele cenușii ale arătării.

— Citiți, îl invită Petre Dumbravă.

Demetrescu făcu un pas înainte și citi cu glas tare:

„DACĂ MAI FACI UN SINGUR PAS,
AI SĂ AJUNGI CA MINE!"

Dumnezeule! asta e amenințare sadea.

— La fel am interpretat-o și eu, zise mustăciosul. Recunoașteți scheletul?

— Toate sunt la fel, încercă directorul o glumă, după care continuă pe un ton serios: face parte din inventarul castelului.

— La ce dracu' folosea? Se țineau ședințe de spiritism?

— Dumnezeu știe. Poate se organizau lecții de anatomie.

— Unde era păstrat?

— Dacă vă întoarceți în coridorul secret, veți da de o ușă. Deschideți-o și veți descoperi o încăpere mică, de 4 mp.

Colonelul respectă indicațiile. Cămăruța era plină de lucruri vechi, așezate dezordonat.

— Niciodată nu se încuie? întrebă el.

— Niciodată. Ați văzut, este folosită pentru depozitarea unor obiecte fără o valoare deosebită dar pe care nici nu ne îndurăm să le aruncăm.

— Este reglementată folosirea scării? întrebă Atanasiu, care se mulțumise să asculte dialogul celor doi D.

— Adică?

— Poate intra oricine?

— Nu. De altfel, și noi o utilizăm destul de rar, atunci când facem curățenie sau când ne solicită vreun coleg de la alt muzeu.

— Nu se arată publicului?

— Nu este prevăzută în perimetrul de vizitare.

— Se poate intra din ambele direcții? întrebă colonelul.

— Din ambele, dar mecanismele sunt prevăzute cu sisteme de blocare în interior. Dacă te afli înăuntru și încui, nu poate veni absolut nimeni după tine.

— Mi se pare corect, zise Atanasiu.

— Domnule director, vă spune ceva scrisul? întrebă Demetrescu, iar Petre Dumbravă preluă peticul de hârtie și începu să îl studieze cu

atenție.

— Cred că l-am mai văzut undeva, dar nu-mi dau seama unde.

— Aici, în muzeu?

— Cu siguranță.

— Gândiți-vă, nu este nicio grabă, îl liniști colonelul. Vru să plece, dar se întoarse, parcă într-o încercare involuntară de a-i semăna lui Peter Falk.

— Există o supraveghetoare anume care răspunde de curățenia în coridorul secret?

— Da, zise directorul, pe care întrebarea îl luase prin surprindere. Angela Vulcan.

— Este la serviciu?

— Sigur.

— Vă rog să o chemați în biroul dumneavoastră.

Când ajunse la etajul I, Demetrescu îl convocă pe colonelul Nicolae și îi relată pe scurt cele întâmplate.

— În câteva minute va veni supraveghetoarea Angela Vulcan. O preluați și o anchetați minuțios. Chestia asta cu scheletul nu-mi place.

Anchetatorul salută politicos și se retrase.

— Căpitane, zise Demetrescu, dacă te afli aici, înseamnă că te-ai întors de la Camelia Achimescu.

— Firește, zise Atanasiu.

— Te ascult.

• Capitolul 30

Amprentarea întregului personal, cel care fusese la slujbă în ziua aceea, se terminase de curând. Era târziu. Noaptea se lăsase ca un val de smoală, întunecând vitraliile viu colorate.

Jos, în aripa administrativă, era o rumoare sâcâitoare. Se vorbea tare, stilul aluziv fusese abandonat aproape cu desăvârșire, fiecare expunându-și părerile în mod franc. Cuvintele „cum de a fost posibil” nu le mai rostise nimeni de multe ore. Acum, furtul părea firesc. Fusese o fatalitate. „Se vede treaba că așa trebuia să se întâmple”, spusese la un moment dat Gabriel Frăsineanu și nu fusese contrazis de nimeni.

Apatia venise o dată cu înserarea. Limbajul fără menajamente, de asemenea. Starea de surescitare creștea și suspiciunea la fel. De ce n-ar fi X? Nu știți că întotdeauna zăbovea mai mult când ajungea în fața tablourilor lui Tiepollo? Sau ce ați spune de Y? Este neînsurat, colindă restaurantele cele mai scumpe și se plânge mereu că nu are bani…

Supoziții exprimate cu franchețe. Noaptea, oamenii își abandonează măștile de persoane civilizate și devin fiare. Întunericul încurajează instinctele, anihilează mileniile de evoluție și ne apropie primejdios de tare de preistorie.

Vampirii nu atacă și ei tot noaptea? Ziua îi inhibă, dar întunericul le deșteaptă pofta de sânge.

Pe o bancă situată în dreapta ușii de acces, doi bărbați își fumau țigările și discutau încet, abia șoptit. Unul era Gabriel Frăsineanu, iar celălalt Emil Tudorescu.

— Urâtă treabă, zise Frăsineanu.

— Ți-ai fi imaginat?

— Pe dracu’. Când mă gândesc că femeia asta a dormit în patul meu atâtea luni de zile, mă apucă greața.

— Calmează-te, poate că nu este ea vinovata.

— Și oja?

— Las-o, Doamne, iartă-mă! Cine știe cum a ajuns acolo? S-o fi uitat femeia la tablouri, dar cine îmi garantează mie că asta nu s-a întâmplat în urmă cu două zile? Ce faci, nu-mi răspunzi? Frăsineanu aruncă țigara și o strivi cu piciorul.

— Sper să ai dreptate, deși... faptul că au plecat să-i facă percheziție, pentru mine spune destul de mult.

— De fapt, tu ai dreptate. Poate că madam este vinovată și eu îi iau apărarea ca tolomacul!

— Mereu ți-am spus că ești tolomac, dar niciodată n-ai vrut să mă asculți.

— Iar tu ești un cretin, îi întoarse Tudorescu „complimentul”. Uite, acum îmi dau seama că tipa se tot învârtea în jurul lui Cristian.

— Nu mă omorî!

— Vrei să spui că nu ai băgat de seamă?

— Pentru mine, Camelia Achimescu este un subiect închis.

— Și Daniela Furtună, bruneta de la „Șoimul”, este unul deschis?

— N-o amesteca, este cea mai pură ființă dintre câte există.

— Ești nebun, de când știi tu că există ființe pure?

— De când am cunoscut-o pe ea.

— Am impresia că te-a prostit. Auzi, un dandy nenorocit să moară după fundul uneia care nici măcar nu știe să sărute...

— Nu știe? râse Frăsineanu.

— Mă rog, nu știe bine, îl tachină Tudorescu.

— Cum de ai tras concluzia asta?

— Dintotdeauna fetele complexate n-au știut să sărute.

Îndrăgostitul își aprinse o a doua țigară.

— Cristian și Camelia... murmură el.

— Un cuplu perfect, zise celălalt. Tristan și Isolda, în versiune locală.

— Ea complice, el autor...

— Așa se vorbește.

— Gura lumii...

— Probe, băiatule, probe! Cristian a ieșit pe ușă cu un pachet.

— În care se aflau pânzele?

— De ce nu?

— Și șasiurile?

— Ce-i cu de?

— Unde sunt? De ce nu au fost găsite? Dacă lucrările au fost detașate de șasiuri, înseamnă că acestea trebuie să fie pe undeva. Unde?

— Nu mă întreba pe mine.

— La ce bun? Tu niciodată nu ai răspunsuri la întrebări. Emil Tudorescu mormăi ceva și îi dădu de înțeles colegului său că vrea să

intre. Nu avea niciun chef să audă sporovăiala femeilor, dar se făcuse răcoare, iar oboseala făcea să simtă cum frigul îi pătrundea puternic în oase.

— Să mergem, spuse el, pluta Meduzei ne așteaptă.

• Capitolul 31

Atanasiu știa că timpul este limitat, de aceea relată sintetic percheziția pe care o făcuse acasă la Camelia Achimescu.

— Tipa locuiește în gazdă pe o stradă din apropierea „Internaționalului”. Am căutat peste tot, dar nu am descoperit, vreun indiciu că ar avea legătură cu cele întâmplate. Poate numai fișele astea de inventar.

— Ce fișe? întrebă Demetrescu, luând hârtiile din mâna căpitanului.

— De fapt, sunt niște cópii după fișele cu care tablourile furate figurează în inventarul muzeului.

— Și asta nu este o descoperire?

— Nu tocmai, pentru că am descoperit zeci de asemenea fișe. Ați aflat, desigur, că pregătește o monografie sau cel puțin așa se laudă, iar calculatorul te duce cu gândul la completarea unei baze de date…

— Ia-mă încet. Despre ce calculator vorbești?

— Este o poveste mai lungă. În 1992, Camelia Achimescu a fost bursieră a unei fundații europene, obținând un Certificat european în probleme de administrație și gestiune culturală.

— Strașnic. Ei și?

— În acest fel, a devenit titularul unui proiect de cercetare care are un titlu așa de pompos încât l-am uitat. În tot cazul, este vorba de colaborare între muzeele Europei.

— Să nu-mi spui că fiecare bursier al acestei fundații a primit în dotare câte un calculator…

— Nu, acesta a fost acordat de o altă fundație.

— Alta?

— Da.

— Cineva, acolo sus, o iubește.

— Aparatura i-a fost livrată în urmă cu un an și jumătate, ea fiind folosită pentru realizarea bazei de date.

— Adică toate informațiile din fișele de inventar sunt înmagazinate în memoria calculatorului?

— Întocmai. Este un procedeu modern pe care îl utilizează toate muzeele din lume.

— E firesc, dar…

— Înțeleg, de ce lucrează o singură persoană și de ce manopera asta se face acasă?

— Exact la asta m-am gândit și eu.

Colonelul își notă ceva într-o agendă, medită câteva clipe și îl întrebă pe căpitan:

— Cât de avansat este proiectul?

— Destul de puțin, din moment ce lucrează un singur om la el... Ce vreți, așa se întâmplă atunci când ai impresia că Dumnezeu atinge perfecțiunea în cazul unui singur om dintr-o mie și acela ești tu...

— Asta e tot ce ați găsit?

— Mai sunt niște fotografii.

— Reproduceri după Tiepollo?

Căpitanul înclină din cap.

— Curioasă treabă.

— Curioasă, dar prezența reproducerilor nu dovedește nimic...

— Știu.

— ... iar astăzi nu a părăsit muzeul.

Demetrescu zâmbi cu amărăciune apoi, după câteva secunde, zise hotărât:

— De fapt, nu suntem chiar așa lipsiți de noroc. Prezența lacului de unghii este destul de importantă și aș vrea să văd ce explicație ne poate oferi. Bănuiesc că nu i-ai spus nimic despre asta...

— Așa cum ne-am înțeles, dar mă tem că nu mai este un secret pentru ea.

— De ce?

— Personalul a aflat și nu cred că a menajat-o.

— N-are importanță, oricum va trebui să o audiem în seara aceasta.

— Vreți să spuneți în noaptea aceasta, zise Atanasiu, arătându-i colonelului ceasul de perete.

— S-a făcut deja ora 20?

Căpitanul ridică din umeri în semn de neputință.

— Te rog să convoci tot efectivul pentru o ședință fulger.

• Capitolul 32

La ora 19:30, Bonifaciu deschise ușa masivă a castelului „Șoimul”, fiind întâmpinat de o femeie mignonă, de vreo 40 de ani.

— Dumneavoastră?

— Poliția, zise locotenentul, prezentându-și legitimația. Am avut impresia că ne-am cunoscut.

— Aveți dreptate, dar sunt așa de emoționată încât nu l-aș recunoaște nici pe tata. Ne mai țineți mult?

— Până pe la opt.

— În sfârșit.

— Mirela unde este?

— Cred că la etaj, cu fetele. Vreți să vă conduc?

— Dacă sunteți amabilă…

Fie că era, fie că nu, femeia trebuia să-și facă meseria, mai cu seamă acum, după furt.

— Domnul de la poliție a venit să ne aducă o veste bună, zise ea în clipa în care ajunseră sus. În curând vom merge acasă.

— Hip, hip, ura! se exterioriză una dintre fete care nu-și pierduse încă buna dispoziție.

Fără să-i pese de privirile indiscrete, Mirela îl apucă de mână, trăgându-l într-o direcție care lui îi era necunoscută.

— Hai să mergem în Apartamentul Reginei. Acolo îmi place să-mi petrec timpul liber.

— Nu visezi cam mult? râse locotenentul.

— Prea puțin, zise fata și îl sărută fugar. De ce mă cauți, este ceva profesional?

— Da.

— Și cu noaptea noastră cum rămâne?

— Rămâne cum ne-am înțeles.

— Bine, atunci întreabă-mă.

— În coridorul secret a fost descoperit un schelet, spuse Bonifaciu și îi istorisi de-a fir a păr toată povestea. Sunt persoane cărora chestia asta li se pare o amenințare.

— Așa mi se pare și mie. Textul o spune destul de clar…

— Bine, hai s-o luăm altfel. Poate fi o amenințare, dar una care să nu aibă nicio legătură cu cazul nostru. Ce zici?

— Nu știu, tu ești detectivul.

— Uite, mie mi-a venit o idee. Am să ți-o expun și tu ai să mă contrazici dacă ți se pare absurdă. O.K.?

— O.K.

— Supraveghetoarea, Angela Vulcan, este cuplată cu unul dintre meșteri, Ion Măruntu. E adevărat?

— Așa am auzit.

— Ei bine, nu sunt puține zilele în care Măruntu o caută pe Angela, jos, la parter, după care dispare. La rândul ei, femeia le roagă pe colege să o scuze o jumătate de oră și, când acestea nu sunt atente, deschide ușa secretă, merge la etaj și îi deschide lui Ion, care o așteaptă sus. Ce se întâmplă acolo, nu ne privește. Chestiuni de natură intimă.

— Nu mergi cam departe?

— Stai să merg și mai departe. În ultima vreme, o altă supraveghetoare, nu zic cine, persoană importantă, s-a prins și tare ar vrea să „pice pe un flagrant". Este femeie, este curioasă, dar și fricoasă…

— Ioana David?

— Ți-am zis, nu contează. Pentru a preveni o scenă de tot hazul, Ion Măruntu pregătește misiva și o atârnă de gâtul scheletului pe care îl proțăpește în ușă.

— Doamne, ai o imaginație…

— Ce femeia ar fi mers mai departe, admițând că știe să citească?

— Eu aș fi mers.

— Cine mai e ca tine? o tachină locotenentul.

— Ai dreptate, nimeni, se răsfăță blonda, după care redeveni serioasă. Ipoteza ta mi se pare demnă de luat în seamă, numai că sunt două lucruri pe care nu le înțeleg.

— Anume.

— De ce nu a fost transportat scheletul la locul său?

— Nu știu, probabil că au ieșit pe la etaj și au uitat de el.

— Mda, să zicem. Dar de ce n-au blocat ușile pe dinăuntru? Nu era mai cuminte?

— Ai dreptate, dar nu toți gândesc la unison cu tine. Dacă asta i-a trecut lui prin minte… Ce spui?

— Nu știu, s-ar putea să ai dreptate.

— Ah, uitasem ce era mai important. Biletul…

— Ce este cu el?

— Este scris de mâna lui Măruntu.

— Ești convins?

— N-am nici cea mai mică îndoială pentru că am verificat.

— Caraghiosule, și atunci de ce nu l-ai întrebat pe el, pe Măruntu?

— Pentru că am vrut să te văd, zise el și o cuprinse în brațe, lăsându-se încet pe patul în care dormise, cândva, regina. O sărută lung, plimbându-și mâna pe pieptul ei, pe picioare, peste tot.

— Nebunule, poate vine cineva.

— Ai dreptate, spuse Bonifaciu, o încurcătură de felul ăsta este tot ceea ce îmi lipsește.

O sărută încă o dată.

— Mi-am adus aminte, am făcut o poezie.

— Tu?

— Da, de ce mă privești ca pe un idiot?

— Nu te priveam ca pe un idiot, dar nici nu știam că faci versuri. Când ai scris-o?

— În urmă cu vreo două săptămâni.

— Și de ce îmi spui abia acum?

— Pentru că trebuia citită într-un cadru special. Ca acesta. Mirela Panaitopol se sprijini de pervaz, așteptând lectura. Locotenentul scoase o foaie de hârtie mototolită și începu să citească ușor, ca un cântec de leagăn:

O noapte la castel

— Așa îi spune?

— Da și te rog să nu mă mai întrerupi. Și așa am destule emoții.

Se lasă noaptea în castel
Și întunericul răzbate,
Sunt singur și încep s-aud
Tic-tac-ul inimii cum bate.

Mă pierd prin camere obscure,
Și prin odăi împărătești,
Când mă întreab-o voce gravă:
„Tu cine ești și ce dorești?”

Un biet turist, rostesc cu teamă,

Atâta și nimic mai mult;
Nu vreau să profanez religii
Și n-am venit să te insult.

„Dacă-i așa, îmi spune umbra,
Să pregătești îndat’ o floare,
Căci va veni să te-nsoțească
O domnișoară de onoare.”

— Cum ți se pare, e bună?

— Bună? Nemaipomenită, zise Mirela, sărutându-l drăgăstos. Și nu spuneai nimic, canalie mică… Ia zi, pe când primul volum de versuri?

Bonifaciu vru să răspundă, dar nu mai apucă, pentru că ușa se deschise și Daniela Furtună își introduse capul ei brunet prin crăpătură:

— Mirela, mergem acasă, ni s-a comunicat adineauri.

— Bine, îi șopti ofițerul, ne vedem la noapte. Să pui pe tine ceva mai transparent.

— Puritanule!… Eu intenționam să nu pun nimic.

• Capitolul 33

Părul deschis la culoare, tenul „decolorat” și configurația feței, te făceau să-l plasezi pe George ariei germano-scandinave.

Era înalt, solid, iar mușchii săi puternic reliefați se încordau la cea mai mică mișcare. Chiar dacă nu făcea vreun sport de performanță, pierdea câteva ore pe zi printre aparatele de gimnastică.

Fetele, cele două „Fräulein”, păreau chiar mai tinere, deși nici bărbatul nu avea mai mult de 35 de ani. Erau blonde amândouă, volubile, dând impresia că își petrec luna de miere cu același bărbat pe care și-l disputau și căruia încercau să-i atragă atenția.

Stăteau la „Internațional” și închiriaseră, de ochii lumii, două camere. În realitate, își petrecuseră împreună noaptea anterioară, la 215, în apartamentul fetelor. Nu era prima dată și, probabil, nici ultima. Îl iubeau amândouă și pentru a nu-l pierde, acceptaseră să-l împartă. El, cu atât mai mult, era de acord.

Când sună telefonul, Anna îi acoperi lui George urechile, dorind să prelungească hârjoana. Brusc, cu o dezinvoltură de mașină nemțească, el se ridică de sub cearceaf și ridică receptorul.

Glasul centralistei răsună iritant, aproape mecanic:

— Convorbirea dumneavoastră internațională. Vorbiți…

— Mulțumesc, zise George într-o limbă română aproximativă. La dracu’, legătura era proastă de parcă ar fi vorbit la capătul lumii. Dacă ar fi cerut Insulele Capului Verde, ce s-ar fi întâmplat?

— Alo, Hans, mă auzi?

— *Very badly*, zise persoana de la celălalt capăt al firului, exprimându-se tot în engleză. Cum merge treaba?

— *I’m positive*.

— O.K. Și marfa?

— E la mine.

— *Good boy*. Ai verificat? Nu vreau să fiu tras în piept. Știi că nu-mi place.

— Știu, Hans.

— O.K., George. Ai fost contactat?

— Nu încă. Sper că nu ai încurcat treburile.

— Niciodată, bătrâne. Alte probleme?

— *No problems*. O să fii mulțumit.

— *I hope so*. Aștept să mă suni, da?

— *Of course*, *baby*, zise blondul, punând cu grijă receptorul în furcă. Apoi, reveni în pat, nu înainte de a spune, teatral, cu o mână îndreptată în direcția telefonului:

— *Son of a bitch*!

— Necazuri? întrebă Anna.

— Nu chiar, dar ticălosul ăsta de Hans mă agasează cu suspiciunea lui. Auzi, „ai verificat? Știi că nu-mi place să fiu tras în piept!” Nu-i place nici să fie păcălit, dar nici să plătească așa cum se cuvine. De unde să știe el la câte riscuri m-am expus venind aici?

— Of, dragul de tine, zise Mary, cât de greu trebuie să-ți fie… Noroc că ne ai pe noi. Nu-i așa, Anna?

— Mai încape vorbă? răspunse mignona, culcându-și capul pe pieptul bărbatului.

— Mai este whisky?

— Mă rog, porcăria aia de Ballantine’s. Vrei? întrebă Mary.

— Un strop și două cuburi de gheață.

Blonda scoase din frigider tăvița și începu să lovească gheața cu un cuțit.

— Parcă ești Sharon Stone în „Basic Instinct”, observă George.

— Poate la mutră, spuse ea, că la pat sunt cu mult mai bună.

— Vorbă să fie, zise Anna, ușor compătimitor, după care se adresă bărbatului: nu crezi că ar trebui să spălăm putina? Ai văzut câți copoi sunt în oraș.

— Am văzut, dar cât timp nu m-a căutat omul de legătură, nu pot să fac nicio mișcare…

— De ce nu l-ai întrebat pe Hans când o să te caute?

— Doamne, ce gâscă ești, râse Mary. Cum să fi întrebat așa ceva?

— Chiar, cum să fi întrebat? se miră George. Și apoi, sunt convins că tipul este în preajma noastră. Ne adulmecă, vrea să fie sigur.

— Bine ar fi, se lamentă Anna. Intuiția mea feminină îmi spune că…

— Pușchea pe limbă! zise cealaltă. Intuiția mea feminină știi ce spune?

— Nu.

— Că ești o încurcă-lume. George, de ce a trebuit să o iei cu noi? Este și defetistă și grasă. Abia avem loc în pat…

— Gata, fetelor, ajunge cu joaca. Îmbrăcați-vă!

— Mergem la bar?

— Mergem. Acolo este locul unde trebuie să ne caute omul nostru.

• Capitolul 34

Târziu, după ora opt, biroul directorului era înțesat de lume. Era o atmosferă apăsătoare. Fețe palide, obosite, nerase. O lumină insuficientă pentru sala aceea mare arunca umbre dezordonate pe chipurile celor prezenți, dându-le o notă de irealitate. Vocile erau și ele marcate de oboseală. Sunau fals, ca și cum ar fi fost scoase de niște instrumente dezacordate. Chiar și vocea colonelului Demetrescu, renumită pentru rezonanța sa, slăbise în intensitate.

— Știu că este târziu, spuse el, și că n-am avut timp nici măcar să ne gândim la masă… Cu cafeaua cum ați dus-o?

— Am băut cât pentru o săptămână, zise Alexandru Zamfir.

— E-n regulă, râse colonelul, înseamnă că pot conta pe voi și la noapte.

— Sperăm că, totuși, n-o veți face, zise locotenent-colonelul Damaschin.

Demetrescu zâmbi circumstanțial și continuă.

— Ne aflăm la sfârșitul primei zile de cercetare. Nu putem spune nici că am bătut pasul pe loc, dar nici că am făcut progrese extraordinare.

— Dar amprentele? întrebă Damaschin.

— Deocamdată nu avem rezultatul comparărilor de laborator. A fost amprentat tot personalul, iar căpitanul Trandafirescu și Vizitiu au plecat la Ploiești. Mâine de dimineață vom ști cui aparțin urmele papilare lăsate la fața locului.

În această fază a cercetărilor s-a conturat următorul cerc de bănuiți:

1) Cristian Popa. A scos pe ușa muzeului un pachet în care puteau fi introduse tablourile. Le-a plasat lui Mafoame, dar acesta nu vrea să recunoască nimic. La fel și muzeograful, întrebat de Zamfir, a pretins că avea în sacoșă niște planșe de carton, practic niște afișe de reclamă făcute de un prieten de-al lui pentru Barul de la „Tunuri”.

— Se verifică? întrebă colonelul Nicolae, care nu era la curent cu subiectul.

— Se verifică, zise Ivănescu. Botorga a stat de vorbă cu fata de la bar, care a confirmat. De altfel, cartoanele au și fost expuse în local.

— A fost făcută percheziție acasă la Cristian Popa, continuă

Demetrescu, dar nu a fost descoperit niciun indiciu. Cu toate acestea, tipul se ocupa cu achiziționarea de obiecte de artă și nu este exclusă posibilitatea să fi plasat din ele în străinătate. Am în vedere și discuția moldovenilor din tren.

— Nu este singurul care a efectuat deplasări peste hotare, zise l'ent-colonelul Sofronie. Mai sunt: Camelia Achimescu, Emil Tudorescu, Gabriel Frăsineanu și chiar direcțiunea muzeului.

— Așa este, spuse colonelul. Revenind la Cristian Popa și la legătura lui cel puțin suspectă cu cerșetorul, se cuvine să insistăm asupra rolului celor trei turiști străini. Cei a căror prezență ne-a fost semnalată de către soldatul de la postul din spatele muzeului. Nu este nicio îndoială că sunt aceiași care au fost văzuți intrând în curtea lui Mafoame. N-ar fi făcut-o, dacă sărăntocul ar fi transportat acasă ceva fără valoare.

— Tablourile, zise Liviu Ivănescu.

— Probabil, acceptă Demetrescu.

— În cazul acesta, cei trei sunt oamenii de legătură, medită Atanasiu, cei care au venit să ridice marfa. Popa a furat tablourile, cerșetorul le-a dus acasă, iar turiștii străini… Nu ține!

— Ce nu ține? vru să afle Demetrescu.

— Tipii ăștia, cei trei, nu par să facă parte din aceeași ecuație. De ce trebuia să-i fure tablourile cerșetorului dacă ar fi lucrat împreună?

— Corect, de ce?

Cel care întrebase, Damaschin, luase poziția gânditorului de la Hamangia, stând cu amândouă mâinile sub bărbie.

— Înseamnă că fac parte din altă rețea, spuse Alexandru Zamfir. Sunt frecvente cazurile în care unii fac treaba de negri, iar alții, care vânează pontul din zbor, vin la sfârșit, numai bine ca să ia caimacul.

— Vom vedea ce hram poartă, conchise Demetrescu, dar asta după ce-i vom prinde. Deocamdată, am transmis semnalmentele lor și ale mașinii în oraș și în tot județul. Este liniște, dar putem fi anunțați din moment în moment că au fost găsiți.

— Eu cred că au ajuns departe, își dădu cu părerea Atanasiu. Nu văd ce motiv ar fi avut să mai lâncezească prin partea locului.

— Și eu mă tem, recunoscu colonelul. Vom vedea. Dar să trecem la al doilea suspect:

2) Camelia Achimescu. Nu a furat tablourile, dar bănuielile noastre merg către ideea de complicitate. Recunoaște că a fost la etaj, însă exclude cu totul faptul că a trecut prin Rococo.

— Bine, dar oja? puse Zamfir întrebarea care îi frământa pe toți.

— Nu ne poate oferi nicio explicație…

— Și consideră că este victima unei lucrături, adăugă Atanasiu.

— Pusă la cale de cine? vru să afle Damaschin. Cine o urăște atât de tare încât să confecționeze probe care să o înfunde?

— I-am pus și eu întrebarea, spuse Atanasiu și mi-a răspuns că direcțiunea îi poartă sâmbetele. Vă imaginați că nu poate fi luată în serios.

— E o aiureală.

— Absolut, îl completă Atanasiu pe Demetrescu, cine ar fi vrut să o lucreze pe Camelia Achimescu, ar fi recurs la altă probă. La una elocventă. Dacă femeia își schimba manichiura în timpul zilei?

— Sau dacă două muzeografe foloseau aceeași ojă? Nu mi se pare imposibil…

— Argumentările voastre conduc spre ideea pe care am enunțat-o la început: Achimescu nu poate lipsi de pe o listă a complicilor. În schimb, Alfred Romanescu poate fi suspectat în continuare de furt. Pledează pentru asta faptul că a fost în muzeu, că dovedește un interes cel puțin suspect pentru tablourile lui Tiepollo și, nu în ultimul rând, plecarea la București cu copiile – neterminate încă – în portbagaj.

— Chiar așa, întrebă Zamfir, de ce a trebuit să le ia cu el?

— Intenționa să lucreze la de în week-end, zise Dan Comănescu.

— Cel puțin asta a fost motivația pe care ne-a vândut-o.

— Cam subțire, observă Demetrescu. O copie se realizează lucrând cu originalul în față. Mâine vom continua investigațiile și în ceea ce îl privește. Mi s-a părut extrem de interesantă modalitatea de a scoate tablourile din muzeu pe care și-a imaginat-o locotenentul Bonifaciu în ceea ce-l privește pe Emil Tudorescu. Strânse în jurul corpului, ocupau un loc infim. Cam asta ar fi, conchise Demetrescu. De fapt, mai este ceva. Aglaia Turturică, într-o a doua declarație, a dat drept „suspectă” (rețineți ghilimelele) prezența lui Andrei Săndulescu și Gabriel Frăsineanu pentru faptul că nu aveau ce căuta la muzeu.

— Bine, dar banii? întrebă Gelu Sofronie.

— Tocmai, aveau un motiv temeinic de a veni la slujbă. Cine lipsește într-o asemenea zi? gândi colonelul, apoi făcu un gest care voia să însemne că discuția a luat sfârșit.

• Capitolul 35

Mirela Panaitopol locuia într-o vilă cochetă de pe strada Furnica. O ridicase bunicul său în perioada marelui avânt interbelic, iar tatăl ei efectuase unele reparații, menținându-i stilul care o apropia într-o oarecare măsură de cel al ansamblului muzeal „Piatra Arsă”.

O siluetă se apropie de poartă și descuie cu o cheie pe care o scoase din buzunar. La fel procedă și când ajunse în fața ușii de la intrare.

Mirela îl aștepta în livingul de la parter. Ieșise cu câteva minute înainte de sub duș și acum se tolănise într-un fotoliu imens, răsfoind o revistă de modă.

— Eram pregătită pentru o așteptare mai de durată, spuse ea. Am cumpărat cea mai groasă gazetă pe care am găsit-o.

Bonifaciu o sărută în treacăt, apoi se trânti în celălalt fotoliu.

— Am impresia că am petrecut o zi în infern; și purgatoriul încă nu s-a terminat…

— Tot Cristian Popa este bănuitul numărul 1? întrebă femeia.

— Nu este chiar așa de simplu, spuse Bonifaciu, informând-o în legătură cu mersul anchetei.

— Într-adevăr, treaba e mai complicată decât mă așteptam, spuse ea. Știi ce cred colegele mele?

— Dorința *number one* a vieții mele este să aflu ce gândesc colegele tale.

— Sunt sceptice. Consideră că nu îl veți prinde pe autor.

Bonifaciu era prea obosit pentru a se revolta, de aceea adoptă o poziție rezervată.

— Pe ce se bazează? ca să-l parafrazez pe Marin Preda.

— Pe coeficientul de inteligență al individului. Cine fură patru tablouri ziua, înconjurat de tot personalul, este un tip dat dracului.

— Iar noi? întrebă locotenentul, despre noi ce gândesc?

— De ce nu te duci să faci un duș? Cina este pregătită…

— Ești realmente talentată în arta schimbării subiectului, dar de data asta nu-ți merge. Îmi spui, mai stau; nu-mi spui, merg și agăț o tipă la „Montana”.

— Nu vă iubește prea multă lume, dar oamenii au încredere, în general, în profesionalismul vostru. De data aceasta… dată fiind

complexitatea cazului... și ținând cont de faptul că pretutindeni în lume se petrec furturi de obiecte de artă și autorii rămân necunoscuți...

— Și tu crezi la fel?

— Eu te iubesc.

— Dar dacă nu m-ai iubi?

— Te iubesc, prostule mic!

•

Dușul fierbinte îl făcu să se simtă alt om. O baie bună, îi plăcea să spună, echivalează cu o purificare. Apa, mediul în care a apărut viața, are puterea de a exorciza răul, de a-l extrage prin tegument.

Mirela era și mai frumoasă decât de obicei în neglijeul acela, decoltat până la mijlocul abdomenului. Era prima dată când aveau să petreacă o noapte întreagă împreună, și erau dispuși să piardă sau, mai degrabă, să câștige un timp nedeterminat pentru a savura plăcerile mici ale începutului.

Băuseră șampanie și își simțeau trupurile tinere pulsând de viață. Târziu, el culese o garoafă de pe masă și i-o potrivi în păr. Roșul, culoarea florii, se potrivea de minune cu auriul părului ei lung și mătăsos.

— Nebunule, ce vrei să faci?

O luase în brațe, ca pe o păpușă, și o ducea spre dormitorul ei. O puse în pat. Era un pat de mijloc imens, cu o cuvertură asemănătoare celei din camera reginei. Pereții aveau aplicată aceeași lamperie vopsită în alb, iar în partea lor superioară existau și aici patru panouri pictate, reprezentând anotimpurile.

— Ești o figură, îi spuse el, aplecându-se pentru a-i săruta unul dintre sâni. Cred că te-a costat o avere să-ți refaci dormitorul...

— Papa m-a înțeles, zise ea răsfățându-se.

— Așa se întâmplă când papa are o singură fată și un cont frumușel în bancă.

Fata îl împinse cu brațele, răsturnându-l din pat.

— Vrei să strici savoarea primei noastre nopți?

Bonifaciu se adună de pe jos și îi desfăcu cordonul neglijeului. Cunoștea corpul acela, îl mai văzuse în toată nuditatea lui, dar nu ca atunci. Își plimbă mâinile pe piept, pe brațe, pe picioare, cu o senzație stranie. Atingerea îi era cunoscută, suișurile și coborâșurile trupului ei, de asemenea. Era ceva nou, dar nu știa ce. Poate că de vină era el, care o vizualiza într-alt mod. Timpul parcă încremenise.

Secundele se derulau greoi, cu lentoarea unui mecanism ruginit.

Cei doi se atingeau, se încercau unul pe altul, dar niciunul nu avea curajul de a rupe ritmul, de a începe. Erau copleșiți de o liniște divină, de o dorință curioasă de a se contempla într-un mod purificator. La nesfârșit, până la capătul timpului.

Furtuna se declanșă dintr-o dată, aprigă și incandescentă. Trupurile li se uniră într-unul singur. Era o contopire amețitoare care o făcu pe Mirela să creadă că până atunci trăise inutil.

•

Barul de la „Internațional" era destul de gol pentru un sfârșit de săptămână. Ar fi putut sta oriunde, dar George alese o masă cât mai la vedere. Dacă omul de legătură era în preajmă, trebuia să îl găsească repede. Era înzestrat cu o putere mare de disimulare, reușind să ascundă fetelor îngrijorarea care îl măcina. Le spusese că totul este sub control și trebuia să le dea impresia că nu îl frământă nimic. Cum nu erau însă la prima aventură trăită împreună, mirosiseră și ele ceva. Simțeau că așteptarea aceea idioată suna ca o notă falsă în mijlocul unei simfonii. Și-ar fi manifestat altfel spaima, dar se fereau să-l supere pe George. Cu poliția pe urmele lor, nu aveau vreme de lamentații. Luciditatea, asta era ceea ce le trebuia.

Comandară câte un whisky și își aprinseră câte o țigară. El fuma o țigară de foi, înfiptă într-un muștiuc de un roșu care ar fi adus în pragul nebuniei un taur. Fusese ideea lui Hans. Era unul dintre semnele de recunoaștere, dar, la dracu', nu putea găsi și idiotul acela ceva mai puțin penibil? Hotărât lucru, râsese de el. Dumnezeule, cum se mai uita chelnerița! Dacă n-ar fi așteptat un *tip*, pesemne că ar fi râs cu gura până la urechi.

Scoase din buzunarul exterior al hainei un număr al publicației *Telegraph* și îl așeză pe masă. Era un alt semn de recunoaștere.

Ca niciodată, fetele erau tăcute. Își savurau în liniște băuturile, lipsindu-se până și de comentariile la adresa calității whisky-ului. Era semn rău și George știa asta. Le cunoștea prea bine ca să nu priceapă că le tremurau bikinii pe ele de frică.

— Ei, ce e cu liniștea asta de înmormântare? zise bărbatul. E vreun priveghi și eu n-am știut?

Mary se mulțumi să zâmbească, vizibil forțat. Anna, nici atât.

— Fetelor, schimbă el subiectul, vi-l amintiți pe tipul ăla țigănos pe care l-am întâlnit la Istanbul și vorbea românește?

— Da, zise Mary, amintindu-și cu plăcere scena, care se petrecea

în fața Hotelului Bakü – un lupanar nenorocit, plin de proxeneți și prostituate. Tuciuriul era înconjurat de vreo șase-șapte puștoaice, ca un veritabil proprietar de harem. Se întâmplase ceva, pentru că fetițele erau cuprinse de o furie cumplită, arătând toate în direcția unui autohton care fuma liniștit pe trotuarul celălalt. Dialogul lor, atât cât înțelesese George, suna cam așa:

— Șefule, și-a bătut joc de Manuela…

— A pus-o să facă de toate. Scârba…

— Și i-a dat numai zece mărci…

— E păcat de Dumnezeu! Pentru banii ăștia, nu merită să-ți dai jos nici măcar sutienul…

— Și ce vreți să fac? întrebase tuciuriul.

— Să-l înveți minte. Când am plecat din țară, ne-ai promis că ne asiguri protecție.

— Lăsați-o dracului, vreți să ne ducă la caraulă?

— Mă doare în cot de polițai, zise cea care părea a fi Manuela. Oi fi eu târfă, dar am onoarea mea. Ce spuneți fetelor, facem un sindicat? Văd că patronul și-a cam luat-o în cap…

Împins de puștoaice, oacheșul traversase strada și îi trăsese doi pumni celui care călcase în picioare onoarea prostituatei. Ca din senin, își făcuse apariția un polițist, care îl luase „de-o aripă” pe țigănos și îl aruncase într-o dubă în care mai erau și alții ca el.

— De ce ne-ai întrebat dacă ni-l amintim? zise și Anna într-un târziu.

— Pentru că, iată, îl puteți vedea în carne și oase. Femeile își răsuciră capul ca la comandă și priviră spre bar. Într-adevăr, tuciuriul stătea cocoțat pe un scaun înalt și se lansase într-o perorație care părea să o încânte pe fata din spatele tejghelei.

— Se pare că are trecere la femei, observă Mary.

— La dracu’, spuse George, i-a azvârlit un ghemotoc de bani.

— Cam mult pentru un pahar de… două sute de grame de băutură, comentă Anna.

— După umila mea părere, zise George, cred că a plătit o gamă mai largă de servicii.

În clipa aceea, simți cum o mână străină îi atinge umărul. Și-l trase instinctiv, ducând în același timp și mâna în buzunarul hainei, unde avea un Magnum 357.

Necunoscutul, un tip înalt, genul de britanic, observă nervozitatea lui George, dar trecu peste ea.

— *Good evening*. Observ cu satisfacție că citiți „*Telegraph*".

— Ei, și?

— Eu, la fel, zise noul venit, punând pe masă un exemplar similar. Ați citit anunțul din pagina de reclamă?

Schimbul de replici era conform parolei, dar George voia să fie sigur că nu va face o greșeală. Nu putea găsi o explicație temeinică, dar individul din fața sa nu-i plăcea. Poate era de vină aerul acela de funcționar mărginit?

— Încă nu.

— Atunci vi-l ofer pe al meu.

Despături ziarul și în josul paginii indicate găsi o adnotare făcută cu o carioca groasă: „*Peste o jumătate de oră ne vedem în camera 210. Vii cu marfa*!" Acum nu mai avea niciun dubiu.

— E un anunț interesant, domnule…

— John.

— Deosebit nume, glumi George, nu mi s-a întâmplat să-l aud de multe ori. Oricum, domnule John, vă mulțumesc pentru amabilitate. Lunganul înclină politicos din cap și se întoarse pe călcâie.

— Fetelor, zise George, acum mă credeți că totul este sub control?

Mary oftă ușurată.

— Mai luăm un rând? Parcă a început să-mi placă porcăria asta căreia i se spune whisky.

•

— Vrei o cafea? întrebă Mirela după minute bune de tăcere. Ar fi vrut să răspundă negativ, pentru că nu era dispus să plece de lângă el, dar îi plăcea să o vadă umblând goală prin casă.

— Numai dacă e foarte bună.

— Jacobs merge?

— Merge.

Luă neglijeul de pe noptieră, dar el o opri să-l îmbrace.

— Te rog, nu-l pune, îmi place să te privesc. Simțindu-se studiată, Mirela plecă spre bucătărie cu un mers legănat.

Aroma rafinată a cafelei se răspândi în dormitorul imens, înălțându-și aburii ei către cele patru alegorii.

— Cum este?

— Excelentă, ca întotdeauna, răspunse el, aprinzându-și o țigară. Trase un fum, apoi zise: Mirela, știi că eu nu cunosc prea bine împrejurările în care a fost construit castelul?

— N-ai asistat la niciun ghidaj?

— Ba da, dar vreau să-mi spui tu povestea.
— Bine, cândva.
— Nu cândva, acum.
— În loc să…?
— Nu în loc, ci după, și… înainte.
— Așa mai merge, zise ea, transformându-se în cea mai originală îndrumătoare din lume: goală și lipită strâns de singurul „vizitator”.
— În 1866, își începu ea prelegerea, Principele Carol I a făcut o călătorie în Sinaia, mai exact la mănăstirea din localitate. Asta se întâmpla în august, adică la câteva luni de la sosirea în țară. Frumusețea locurilor a lăsat o impresie adâncă asupra lui, revenind în fiecare an pentru odihnă și vânătoare. La jumătatea lui noiembrie 1869 s-a căsătorit cu Elisabeta de Wied.
— Felicitările, masa și dansul unde au avut loc?
— La castelul Neuwied, în Germania. În 1871 au vizitat Sinaia, hotărâți amândoi să găsească un loc pentru a construi o reședință de vară.
— Apropo, cum arăta orașul pe vremea aceea?
— Era o așezare umilă care gravita în jurul mănăstirii. Terenul care plăcuse familiei princiare nu putea fi cumpărat întrucât aparținea, Eforiei Spitalelor Civile din București, aceasta neputând înstrăina nimic din patrimoniul său.
— Începe să devină pasionantă istoria. Cum s-a rezolvat în cele din urmă? Dare și luare de mită?
— A avut loc o întâlnire cu Primul Efor al Spitalelor, Dimitrie Ghica, în urma căreia s-a căzut la învoială. Eforia avea să primească o altă moșie în schimbul celei care căzuse cu tronc lui Carol. Abbeg, consilierul prințului, cumpără de la Scarlat Crețulescu o moșie de 2000 de ha pe care o cedează în septembrie 1873 Eforiei, în schimbul celor 1000 de ha situate pe tot piciorul muntelui Piatra Arsă.
— Deci n-a fost o afacere proastă pentru Eforie.
— Nu tocmai. Urmează o ultimă discuție, în prezența secretarului particular, Ludovic Basset și a sculptorului curții, Martin Stöhr, stabilindu-se planurile castelului, ce au fost încredințate spre execuție arhitectului de școală germană Wilhelm Doderer.
Mirela luase o poziție care te ducea cu gândul la o statuie a lui Budha. Bonifaciu îi mângâie unul dintre sâni și o întrebă:
— Arhitectul acesta, Doderer, a făcut tot?
— Ești o pacoste! Mai este cafea?

— Un strop.

— Îl vreau eu, ca să trec mai ușor peste exploatarea la care mă supui.

Luă ceașca de cafea de pe noptieră și i-o întinse.

— În octombrie 1873, continuă ea, au sosit primii 400 de lucrători. Cu familii cu tot. Începe terasarea și construirea fundațiilor. În primăvara anului viitor, Doderer vine la Sinaia, și constată că săpăturile au fost surpate de apele subterane. Soluția o găsește inginerul Charlier, atașat la construcția căii ferate Ploiești-Predeal. Abia în vara lui 1875 se pune piatra de temelie a castelului.

— Așa târziu?

— Da. În timpul ceremoniei de la 10 august, Mareșalul Curții, Teodor Văcărescu, a citit un „act de construcție” care te va interesa.

— Să auzim, zise locotenentul, sărutând-o pe umăr.

— În primul rând, este numită echipa tehnică ce avea să răspundă de mersul lucrărilor, apoi ni se spune de unde a fost adus materialul de construcție. Bunăoară, piatra cioplită a fost dislocată din carierele Piatra Arsă și Lunca-Mare, de lângă Mănăstirea Brebu. Piatra verde este din zona Slănicului, lemnul din pădurile Domeniului, iar cărămida a fost arsă chiar pe șantier. Te interesează și niște salarii?

— Oho…

— Atunci află: zidarii și dulgherii primeau câte 5-7 lei pe zi, iar salahorii câte 3. Cioplitorii în piatră erau plătiți în funcție de volumul și calitatea execuției.

— Cam ce puteai face cu un leu pe vremea aceea?

— Cu 35 de lei puteai cumpăra o mie de cărămizi.

— Ce vremuri, oftă Bonifaciu, ce vremuri… Spune-mi, lucrătorii au fost doar români? Parcă n-aș crede!

— Dimpotrivă, șantierul constituia o lume extrem de pestriță, pe care o surprinde cu mare fidelitate Carmen-Silva: „Erau italieni zidari, români pentru terasamente, țigani salahori, albanezii și grecii lucrau în cariere, nemții și ungurii ca dulgheri, turcii ardeau cărămidă. Erau meșteri polonezi și cioplitori în piatră cehi. Francezii desenau, englezii măsurau, astfel că pe șantier se întâlneau sute de costume naționale și se vorbeau patrusprezece limbi; se cânta, se certa și se înjura în toate dialectele și pe toate tonurile. Era un amestec zgomotos de oameni, de cai, de boi și de bivoli”.

— Extraordinar! spuse Bonifaciu, sincer mișcat. Nu mi-aș fi închipuit că a fost un așa furnicar…

— Nici eu nu mi-aș fi închipuit că ne vom pierde noaptea îndrugând povești. Bine că am aflat de pe acum ce fel de soț vei fi. Dacă mă cereai de nevastă și apucam să spun da?

— Deocamdată nu ești în pericol.

— Nu te mai chinui, pentru că am să spun nu, zise ea.

Locotenentul o mângâie pe creștet, ca pe un copil răsfățat.

— Ești atât de frumoasă…

— Și la ce-mi folosește, dacă nici nu te apropii de mine? îl tachină ea.

Dintr-o mișcare, Bonifaciu o înconjură cu ambele brațe, transformându-se pentru a doua oară într-o singură ființă, într-un singur suflet.

•

George introduse pachetul într-o geantă de umăr și se uită la ceas. Mai erau cinci minute.

— Întârzii? îl întrebă Mary.

— Un sfert de oră. Cel mult, zise el și le trimise amândurora un sărut.

Peste două minute se afla în fața ușii pe care scria 210. Fu tentat să bată, dar se opri. Ceva îi spunea că nu trebuia să meargă înainte. Își apropie urechea de ușă și ascultă. Nu deslușea niciun zgomot. Era posibil ca John să nu fie înăuntru? Exclus! Omul de legătură trebuie să fie întotdeauna acolo unde este nevoie de el.

Renunță să mai bată și cuprinse clanța cu mâna sa puternică. Apăsă milimetru cu milimetru, după care începu să împingă ușa, pregătit pentru orice fel de surpriză.

Înăuntru era o lumină difuză. Probabil că ardea o veioză în cea de-a doua cameră. Se strecură înăuntru și închise ușa în urma sa. Ar fi preferat s-o lase deschisă, dar putea atrage atenția.

Dintr-o privire, fotografie toată încăperea. Era „curată” dar unde dracu’ umbla cretinul acela?

— John, strigă el încetișor.

Când auzi zgomotul, era prea târziu. Se întoarse cu fața spre coridorul de la intrare și realiză că cineva fusese ascuns în baie, iar el, ca un idiot, nu verificase. Acum, acel cineva, a cărui față nu o putea desluși din cauza întunericului, ridică brațul și îl lovi în cap cu un obiect tare. Simți o atingere dureroasă în creștetul capului, dar durerea fu de scurtă durată. Își pierdu cunoștința, rostogolindu-se la picioarele necunoscutului care luă geanta și o deschise. Ceea ce găsi

îl făcu să zâmbească. Extrase pachetul, deschise ușa de la baie și îl târî pe George, așezându-i trupul lângă un altul ce se găsea sub chiuvetă.

— Domnule John, zise străinul în limba engleză, sper că nu te superi dacă ți-am adus un companion. Adio și salutări ticălosului de Hans!

•

Stăteau amândoi cu ochii pironiți în tavan. Descătușarea de energie trecuse, iar acum se aflau într-un postludiu plăcut ca o binecuvântare.

— De ce nu a terminat Doderer lucrarea? întrebă Bonifaciu.

— Pentru că nu a admis să renunțe la planurile sale grandioase, extrem de costisitoare. De aceea i-a fost reziliat contractul și familia regală a apelat la serviciile arhitectului Johannes Schultz, asistentul celui dintâi.

— Era mai maleabil?

— Exact, putea fi relativ ușor de convins în schimbarea planurilor inițiale.

— Când se întâmpla povestea asta?

— În 1876. Lucrările au continuat, aducându-se felurite modificări planurilor. Bunăoară, s-a renunțat la utilizarea pietrei cioplite, așa cum prevedea proiectul lui Doderer, și au fost folosite cu predilecție cărămida și lemnul. Orice vizitator poate observa că a fost o schimbare inspirată.

— Când a fost terminată construcția?

— În prima fază, în 1883.

— Până atunci, familia regală nu a putut locui decât la mănăstire?

— În primii ani, da. În 1879, însă, a fost terminată execuția Casei Pădurii, Foișorul de mai târziu. Avea dimensiuni mai mici, dar puteau fi primiți oaspeți de seamă. Tot aici, Elisabeta și-a amenajat un cabinet de lucru și un atelier de pictură.

— Există, vreo legătură între pseudonimul acesteia și denumirea construcției.

— Da, dar cel mai mult au influențat-o pădurile care împrejmuiau tot șantierul.

— Ce s-a întâmplat în 1883?

— La 7 octombrie castelul a fost inaugurat, după ce se terminase și ultima lucrare ce poate fi admirată și astăzi.

— Anume?

— Poiana din fața edificiului. Înainte, terenul era plin de gropi și râpe care dădeau o imagine sinistră. Pentru nivelarea sa au fost dislocați 100.000 de m.c. de pământ și s-au plantat brazde cu iarbă aduse direct din munți.

— O lucrare cu adevărat monumentală.

— Și durabilă. Impresia pe care castelul a făcut-o asupra celor prezenți la inaugurare a fost, cu adevărat extraordinară. Lucrurile, însă, nu s-au oprit aici, pentru că în 1883 i s-a cerut arhitectului ceh Karel Liman să amplifice construcția și să extindă complexul, astfel încât să devină un burg german în miniatură.

— Ceea ce s-a și întâmplat.

— Adevărat. Activitatea a fost încheiată în 1914, când toate edificiile care există astăzi erau ridicate.

Bonifaciu vru să mai aprindă o țigară, dar renunță. Era târziu și îl cuprinsese o moleșeală explicabilă după o zi așa de plină.

— Să nu-mi spui că ți-e somn, zise Mirela.

— Nicidecum, șopti el, cuprinzând-o cu brațele. Un minut mai târziu adormise.

•

Pe la miezul nopții, un individ cu o alură atletică părăsea clădirea „Internaționalului”, nu înainte de a adresa un salut amical fetei de la recepție, căreia îi și lăsă cheia de la 340.

— Cum, plecați la o oră atât de târzie?

— *Time is money*, răspunse el. Am primit un telefon care m-a făcut să-mi schimb planurile.

Fata zâmbi amabil, fără să pună și alte întrebări. Ce-i păsa ei că mister Brown pleca la o oră așa de nepotrivită, atâta vreme cât avusese grijă să fie drăguț cu ea? Câți turiști îi mai lăsaseră 50 de dolari pentru a spune oricui ar fi întrebat că tipul se află încă în Sinaia, urmând să plece a doua zi, pe la prânz?

Turistul se îndreptă spre parcarea hotelului și deschise portiera unui *Opel Kadett Cabrio*. Puse cu grijă geanta pe bancheta din dreapta, introduse cheia în contact și spuse cu glas tare, ca și cum s-ar fi adresat unei persoane care s-ar fi aflat pe acel scaun:

— Amice, dacă nu eram eu, ai fi lâncezit și acum în mâinile gorilelor lui Hans. Află că te-am salvat pentru a te duce acolo unde te așteaptă unchiul meu, Ludovic Doderer. Va trebui să plătească dublu, iar Cristian Popa…

Gândurile cele mai negre îi trecură prin minte. Îi venea să

înnebunească aducându-și aminte de greșeala pe care o făcuse idiotul acela. Cum să lași ceva așa de important pe mâna unui cerșetor alcoolic? Dacă nu avea prezență de spirit, pierdea 200.000 de dolari. Hotărât lucru, muzeograful merita o pedeapsă, dar acum nu avea timp.

Roti cheia în contact și demară aproape la fel ca la Raliul Monte Carlo.

Strada era pustie. Deschise casetofonul și introduse o casetă country. Signatures II era una dintre formațiile care îi plăceau cel mai mult. Aveau stil. Trecu peste două melodii și o alese pe a treia, care i se părea cea mai potrivită: *Have a good life*. Vocile lui Robert Byrne și Mike Reid erau dumnezeiești.

Atent la textul melodiei, nu observă *Chamade*-ul poliției parcat în fața unui TIR așezat strategic vis-à-vis de MEFIN.

— După el! ordonă ofițerul care se găsea în dreapta șoferului, un tip cu o figură de adolescent. Îl vom opri pentru deplasare cu viteză și apoi vom mai vedea.

Tinerelul schimbă într-o succesiune amețitoare vitezele ajungând destul de repede în treapta a V-a. Cu toate acestea, autoturismul cu număr străin se pierduse în noapte.

— Mai repede! ceru locotenentul. Șoseaua este liberă.

— S-a făcut! zise șoferul, care aștepta de multă vreme posibilitatea de a exploata așa cum se cuvine autoturismul.

Apăsă și mai tare pedala de accelerație, concentrându-se asupra drumului. Și-ar fi aruncat ochii pe tabloul de bord ca să vadă cu ce viteză rulează, dar nu îndrăznea să o facă. Începuseră curbele și orice greșeală putea fi fatală.

— Cred că s-a prins, spuse locotenentul. A mărit viteza.

— Uite-l!

Abia trecuseră de Motelul „Izvorul Rece”. Conducătorul vehiculului inscripționat și-ar fi dorit să-l depășească până în acel punct, deoarece spațiul din fața complexului i-ar fi permis efectuarea unei manevre de blocare. Când se gândi că cimitirul era peste șosea, se bucură. Dacă nu îi reușea manevra?

Se apropiase la vreo sută de metri. Puse în funcțiune sistemele de semnalizare acustică și optică, călcând și mai tare pedala.

Hotărârea celui din față de a opri îl luă prin surprindere, încetini viteza, îl depăși și opri la câțiva metri mai în față.

Străinul deschise geamul și își aprinse o țigară. Era calm, privindu-

i oarecum mirat pe cei doi polițiști.

— Bună seara, spuse în românește locotenentul.

— *Good evening*, răspunse turistul. Cărei ocazii datorez această atenție pe care mi-o acordă poliția din România? Nu cred că vă interesează prea tare, dar prin „bunăvoința” dumneavoastră s-ar putea să pierd avionul.

— Ce zice? întrebă sergentul major, nemulțumit de faptul că își riscase viața pentru a prinde un individ care avea „tupeul” de a vorbi într-altă limbă.

— Ai răbdare, îi ceru locotenentul, adresându-i-se în engleză celui de la volan: ați depășit viteza legală și nu ați oprit decât foarte târziu.

— V-am spus că mă grăbesc…

— Vă rog să-mi prezentați documentele.

— *No problems*, spuse contravenientul, întinzând actele. Plătesc amenda legală și-mi dați drumul, O.K.?

— Wilhelm Doderer, citi ofițerul în permisul de conducere.

— Este numele meu, râse turistul, cu intenția vădită de a înveseli atmosfera.

— Doderer, murmură subofițerul… Doderer… Șefu’, mie îmi este cunoscut numele.

— Ce spune? întrebă de data aceasta străinul.

I se traduse.

— Curios, n-am mai fost în România.

— Sunteți cetățean britanic, zise ofițerul, deși numele pare a spune altceva.

— Părinții mei s-au născut în Austria și au emigrat în Anglia înainte de a mă naște eu.

— Documentele sunt în ordine, anunță locotenentul, privindu-l, totuși, într-un mod ciudat.

— O.K. Cât este la dumneavoastră în țară amenda pentru depășirea vitezei legale? Cinci sute de dolari este suficient? Sau o mie? Subofițerul nu știa englezește, dar fraza aceea o înțelesese.

— Pe cinstea mea dacă ăsta nu încearcă să ne mituiască, zise el. Șefu’, ce-o fi în pachetul de pe scaunul din dreapta?

Locotenentul văzuse și el obiectul, dar trebuia să găsească o modalitate de a efectua percheziția mașinii.

— Vreți să coborâți o clipă?

— De ce? întrebă nelămurit celălalt.

— Este ceva în neregulă cu roata dumneavoastră din stânga spate.

— Curios, zise englezul, dând impresia că vrea să deschidă portiera.

Într-o fracțiune de secundă, aceasta se deschise brusc, lovindu-l cumplit pe locotenent în zona cea mai sensibilă a corpului. Instantaneu, Doderer învârti cheia în contact și urmă un viraj brusc.

Subofițerul se așteptase la o întorsătură neplăcută, așa încât își scosese pistolul din toc și îl ținea la spate. În clipa în care își văzu colegul la pământ, așteptă ca autoturismul să execute virajul, ținti una dintre anvelope și acționă trăgaciul. Se auzi o detunătură, după care, la scurtă vreme, un zgomot de tablă ce se lovește violent de un perete de stâncă.

Opel-ul părăsise partea dreaptă a drumului și se lipise ca o ventuză de versantul abrupt.

— Vezi dacă trăiește, zise locotenentul de jos.

— N-are nici pe dracu', strigă subofițerul.

• Capitolul 36

O jumătate de oră mai târziu, în biroul locotenent-colonelului Dan Comănescu se găseau Marian Demetrescu, Atanasiu, Sofronie, gazda și, bineînțeles, Wilhelm Doderer.

Era liniște. Ici-colo lâncezea câte o ceașcă de cafea, iar în centru, pachetul care fusese scos de Cristian Popa din muzeu.

Desfacerea lui provocase o imensă emoție printre cei prezenți, dar deziluzia fusese așa de mare, încât era de înțeles de ce se instaurase tăcerea. Cu toții se așteptaseră ca în cilindrul acela din carton să fie pânzele furate. Se lega de minune. Un muzeograf sustrăsese tablourile și le plasase unui cerșetor care avea misiunea de a le îndepărta de complex. Apoi, se întâmplase un lucru neașteptat: un autoturism Volvo 460 oprise la poarta cerșetorului și pachetul fusese furat.

Acum, „marfa” era la altcineva, probabil la adevăratul destinatar. Cum reușise el să recupereze obiectul nu se putea preciza, dar asta conta mai puțin atâta vreme cât pe masa șefului poliției se găseau niște planuri de construcție, îngălbenite de trecerea anilor.

Locotenentul îl întrebase încă de la început pe englez unde ascunsese tablourile, dar acesta îl luase peste picior, spunându-i că le-a ascuns sub reverul hainei.

— Se pare că am mers tot timpul pe o pistă falsă, rupse tăcerea Demetrescu, deși este clar că ne aflăm în fața unui al doilea furt. Comis concomitent cu celălalt.

Comănescu își aprinse o țigară și sorbi o înghițitură din ceașca de cafea pe care o avea în față. Se simțea greoi, parcă incapabil să ducă până la sfârșit un raționament. Dormise două ceasuri, dar se simțea și mai obosit. Mai bine nu s-ar fi culcat deloc…

— Domnule Doderer, zise colonelul, de unde aveți planurile?

— Le-am cumpărat de la un colecționar din București, răspunse el dezinvolt.

— Așa, deci. Ne puteți oferi adresa acestuia sau un număr de telefon?

— Nu.

— De ce? întrebă Atanasiu.

— Pentru că nu l-am cunoscut bine. Mi l-a recomandat un amic.

— Foarte bine, atunci ne puneți în legătură cu amicul?

— Mă tem că nici asta nu se poate, râse atletul. Este patronul unei firme mixte româno-austriece și a plecat în Austria după marfă.

— Îl vom căuta când se întoarce, spuse Comănescu.

— Așa da, consimți Wilhelm, oferindu-le o adresă din București și un număr de telefon.

— Pe Cristian Popa îl cunoașteți? întrebă colonelul.

— Cine este? întrebă turistul.

— Un muzeograf de la castelul „Piatra Arsă".

— Îmi pare rău, nu am avut plăcerea. Presupun că este un tip interesant dacă vă preocupă persoana lui.

— Nu ne arde de glumă, zise Sofronie.

— Nici mie. La ora asta, trebuia să fiu în avion. Din cauza oamenilor dumneavoastră am pierdut o afacere de câteva sute de mii de dolari.

— Nu este vina noastră, spuse Demetrescu. De altfel, cred că a venit vremea să discutăm cu cărțile pe masă.

— Ard de nerăbdare, zise ironic Doderer. Colonelul îl privi cu dezgust. Pentru individul ăsta arogant își pierduse el noaptea?

— Pachetul care a fost găsit la dumneavoastră în autoturism și care, potrivit declarației pe care ați dat-o, v-a fost oferit de către un colecționar particular, a dispărut de la muzeul „Piatra Arsă".

— A dispărut?

— Exact.

— Mă cam îndoiesc, deși…

— Deși?

— Colecționarul putea să-l fi procurat de oriunde.

— Renunțați la chestia cu colecționarul! zise Atanasiu. Nu ține. Planurile au fost furate ASTĂZI.

— Trebuie să fie o neînțelegere.

— Ce reprezintă pentru dumneavoastră aceste planuri? întrebă Demetrescu, ce își făcuse timp să le studieze preț de câteva minute.

— Nimic. Nu vi s-a întâmplat niciodată să cumpărați suveniruri? Măcar în excursii…

— Mi s-a întâmplat, dar aici este vorba de altceva.

— Mă ajutați să pricep?

— Vă numiți Wilhelm Doderer?

— Dumnezeule, da!

— Bine că măcar atâta lucru recunoașteți, spuse colonelul. Aici, pe

birou, avem câteva planuri executate de un arhitect. Sunt planurile inițiale care trebuia transpuse în practică la „Piatra Arsă”. Au fost prea costisitoare și s-a renunțat la ele în favoarea altora, elaborate de către Schultz. Dacă ne uităm bine, vedem și semnătura…

— Ce semnătură? întrebă englezul.

— Cea a arhitectului Wilhelm Doderer.

Atletul începu să râdă. Avea un râs puternic, răsunător.

— Înțeleg. Vă frapează coincidența de nume.

— Am toate motivele.

— Și eu am fost mirat, de aceea le-am și cumpărat. Altfel, nu am absolut nicio legătură cu arhitectura.

Demetrescu îl luă de o parte pe Atanasiu și îl întrebă:

— Tu crezi că astea sunt planurile inițiale?

— Nu încape nicio îndoială. Numele de „Piatra Arsă” este menționat deasupra semnăturii.

— Dumnezeule, sunt o avere…

— Iar furtul lor nici măcar nu ne-a fost semnalat, completă căpitanul.

— Să vedem ce ne va spune Dumbravă, conchise colonelul, după care se întoarse spre englez, întrebându-l: numele George vă spune ceva?

— Nimic.

— Nici dacă adăugăm că are un *Volvo* 460 de culoare albă?

Wilhelm Doderer răspunse fără să clipească:

— Nici.

— Vă mai ofer un element: este însoțit de două domnișoare care sunt cazate la Hotelul… „Internațional”.

Colonelul improviza, dar o făcea cu talent, dovadă întârzierea cu care primi răspunsul.

— Îmi pare rău. Ceea ce nu înțeleg, este de ce ar trebui să-l cunosc pe acest… cum ați spus că se numește? Ah, da, George.

— Pentru că de la el ați preluat planurile.

— Bine, dar e stupid…

În acel moment, sună telefonul. Locotenent-colonelul Dan Comănescu ridică receptorul și răspunse cu o voce care trăda o oboseală extremă:

— Cum? La „Internațional”? Doi străini au fost bătuți și vârâți în baie? Bine, Diaconescule, venim imediat.

Puse receptorul în furcă și ceru permisiunea inspectorului-șef ca

Wilhelm Doderer să fie mutat într-alt birou pentru a da declarația de rigoare.

— Te ascult, zise Demetrescu în clipa în care turistul se afla deja în camera alăturată.

— În urmă cu zece minute două femei care corespund descrierii celor pe care le căutăm au fost văzute de către unul dintre oamenii noștri la recepția Hotelului „Internațional”. N-au zăbovit prea mult acolo, ci au mers la etajul doi, unde au intrat în camera 210. Sergentul major Diaconescu a auzit prin ușă un strigăt ascuțit. A intrat și a găsit patru persoane: două femei și doi bărbați, aceștia aflați în stare de inconștiență.

— Ceea ce s-a întâmplat pare destul de clar, spuse Demetrescu. Ați văzut cât de solid este Doderer? Sofronie…

— Ordin.

— Pleci împreună cu Atanasiu la „Internațional” și vedeți ce se întâmplă.

Rămas în birou doar cu Comănescu, își mai aprinse o țigară și întrebă, mai mult retoric:

— Am recuperat niște planuri după care nu plângea, nimeni, dar ce ne facem cu tablourile?

Mustăciosul înălță din umeri, aprinzându-și un Carpați, țigările cu care se obișnuise încă din tinerețe.

Comănescu, un polițist excelent, cunoscut pentru rigoarea, dar și pentru franchețea cu care își expunea părerile, își ciupi mustața din dreapta, adăugând:

— Nu știu, îți vine să-l dai dracului de caz.

Demetrescu stinse țigara și zâmbi. Și el simțea același lucru.

• Capitolul 37

Autoturismul alb, neinscripționat, al poliției opri printr-o frână bruscă în fața „Internaționalului”. Sofronie și Atanasiu coborâră în viteză, dar, înainte de a urca scările, căpitanul se întoarse și trecu în revistă mașinile care se aflau în parcare.

— Care-i baiul? întrebă Gelu Sofronie.

— Mă așteptam să găsim un *Volvo* 460, alb. Ei bine, nu este.

Locotenent-colonelul făcuse un gest care trăda plictiseala și începu să urce scara celui mai elegant hotel din stațiune.

Ușa camerei 210 era deschisă, iar în fața ei se găsea subofițerul. Cu toate că era prea puțină lumină pe holul imens, fața lui părea să fie albă, ca de hârtie.

— Să nu-mi spui că i-ai scăpat… spuse Sofronie.

— Pe bărbați, nu.

— Cum vine asta? întrebă Atanasiu.

Sergentul major deschise ușa și îi conduse în baie, unde se găseau cei doi, rezemați de peretele căzii.

— Când am intrat în apartament, zise subofițerul, femeile erau în hol. Nu le-am dat importanță, preferând să mă ocup de bărbați. După ce i-am imobilizat, am observat că tipele plecaseră. Știți, de unul singur…

Cinci minute mai târziu, George și omul său de legătură se aflau în autoturismul poliției sub supravegherea strictă a subofițerului, iar Atanasiu și Sofronie cereau relații la recepția hotelului în legătură cu femeile dispărute.

— Au plecat, spuse recepționera.

— Când? întrebă căpitanul.

— După ce ați urcat dumneavoastră. Cred că nu trecuse un minut…

Atanasiu rosti o înjurătură, după care zise cu glas tare:

— Sunteți sigură?

— De ce n-aș fi?

— Pentru că autoturismul cu care călătoreau…

— Un *Volvo* 460, completă femeia.

— Văd că știți, ei bine, autoturismul nu se află în parcare.

Femeia zâmbi nevinovat, părând să spună că, totuși, se înșela.

Poate că plecaseră mai înainte…

— S-au speriat și l-au abandonat, zise Sofronie în clipa în care se aflară în autoturism. Să mai spună cineva că femeile sunt curajoase… „Săracul” George!

— Eu, unul, n-am s-o fac, promise căpitanul și demară în trombă.

•

Cu toate că stăteau pe locuri apropiate, cei doi „turiști” se așezaseră în așa fel încât ai fi zis că nu s-au cunoscut niciodată. Spate în spate.

George își aprinse o țigară obișnuită (renunțase la țigările de foi cu muștiuc roșu), trase câteva fumuri, cercetând încăperea în care se aflau și, mai ales, un acvariu în care zburdau câțiva peștișori aurii.

— Între ei și noi există o mare asemănare, vorbi George, adresându-se colonelului Demetrescu, pe care îl reperase ca fiind șeful.

— Sunteți la fel de tăcuți, nu se sfii colonelul să-l înțepe.

— E bună! Asemănarea este, însă, aceea că, și ei, și noi ne aflăm aici fără să cunoaștem motivul.

— Ați fost victima unei agresiuni, zise Dan Comănescu și, în calitatea mea de șef al poliției din localitate, mă simt obligat să îi prind pe agresori.

— Asta n-ar fi rău, vorbi pentru prima dată cel pe care George îl cunoștea sub numele de John.

— Vi s-a furat ceva? întrebă Demetrescu.

John și George își răsuciră capetele, uitându-se unul la celălalt.

— Nu, răspunseră amândoi.

— Să zicem, acceptă Atanasiu cu jumătate de glas. Vă cunoașteți, călătoriți împreună?

— Este pentru prima dată când ne vedem, spuse George. Nici nu știu cum îl cheamă pe dumnealui.

— John, îl informă căpitanul, John Drumer. Afirmați că nu îl cunoașteți?

— Da.

— Curios, zâmbi Demetrescu.

— Ce vi se pare așa de curios? se înfurie George.

— Cum de vă aflați în camera unei persoane pe care nu o cunoșteați?

John făcu ochii mari. George, la fel. Întrebarea, deși firească, îi luase prin surprindere.

— Hazardul!
— Oare?
— Este o întâmplare stupidă, începu George, ezitant. S-ar putea ca povestea să vi se pară cusută cu ață albă.
— Să auzim, ceru Comănescu.
— Treceam absolut întâmplător pe culoar, când am auzit o plesnitură, apoi zgomotul inconfundabil al unui corp ce se prăbușește. Acționând sub impulsul unei curiozități nenorocite, am intrat să văd ce se întâmplă. Imediat cum am pătruns în hol, am fost lovit la ceafă cu un corp dur. Mi-am pierdut cunoștința și... Asta e tot.
— Nu l-ați văzut la față pe cel care v-a lovit? întrebă Demetrescu.
— V-am spus, m-a lovit din spate. Probabil că se ascunsese după ușă.
— Probabil. Dar dumneavoastră, domnule Drumer?
— Nici eu nu i-am zărit chipul.
— Totuși, cum s-a întâmplat?
— Aseară am fost la bar. Când am urcat în cameră, am uitat să încui ușa. Practic, nici nu m-a preocupat acest aspect. Am mai fost în România și nu mi s-a întâmplat să fiu atacat. În fine, mi-am lăsat haina în dormitor și m-am dus în baie pentru a verifica dacă mai este apă caldă. Voiam să fac un duș. Probabil, din cauza jetului de la robinet, nu am auzit când s-a deschis ușa și a intrat străinul acela.
— Era un bărbat? întrebă Atanasiu.
— Cu siguranță. Un bărbat înalt, care m-a lovit în plină figură exact în momentul în care voiam să mă schimb pentru a intra sub duș.
— De unde știți că era un bărbat înalt? ceru lămuriri Sofronie.
— Așa cred.
— L-ați putea recunoaște? întrebă Demetrescu.
— Nu, spuse John.
Colonelul îi făcu un semn discret lui Sofronie, care se ridică de pe scaun și părăsi biroul. Peste un minut era înapoi, însoțit de Doderer.
— Vă rog să-l priviți bine, zise Demetrescu și să ne spuneți dacă are vreo legătură cu cel care v-a agresat.
George îi aruncă o ocheadă, după care privi în altă direcție. O făcuse cu o stânjeneală care nu scăpase căpitanului Atanasiu. John, mult mai stăpân pe situație, se apropie de englez, îl studie aproape ca pe un exponat dintr-un muzeu al figurilor de ceară, după care declară

ritos:

— Cu siguranță, nu este el! Celălalt era mai corpolent. Figura ca de mucava a lui Drumer se voia impenetrabilă, dar inspectorul știa că asista la o reprezentație teatrală de cea mai bună calitate.

— Înseamnă că ne-am înșelat, zise colonelul pe un ton scăzut. Totuși, continuă el după ce Doderer părăsi biroul, în autoturismul său am găsit ceva ce s-ar putea să vă intereseze.

Demetrescu îi ceru lui Comănescu să scoată la iveală planurile arhitectului Doderer, iar acesta se execută de îndată.

George le privi fugar și schimbă o privire disperată cu John.

— După câte văd, sunt niște planuri, zise George.

— Întocmai, încuviință inspectorul.

— Atunci, nu mă interesează, iar afirmația dumneavoastră este nefericită. Ca să nu spun mai mult.

— Sunteți de aceeași părere? îl întrebă Atanasiu pe Drumer.

— Fără îndoială!

Căpitanul deschise agenda și puse pe birou o fotografie.

— Vă spune ceva? îl întrebă pe George.

— Nimic. Este român?

— Da. Să vă ofer un element ajutător. Locuiește pe strada Furnica, într-o casă dărăpănată unde, ieri după-amiază, a oprit un autoturism identic cu al dumneavoastră. Un bărbat care vă seamănă leit a coborât din mașină și a intrat în curte…

— Ce vreți să insinuați?

— Vă rog să ascultați până la capăt. Tipul nu era singur. Călătorea cu două femei care, culmea! și ele seamănă perfect cu Mary și Anna, prietenele dumneavoastră.

— Vreți să spuneți că eu am furat pachetul de la tipul din fotografie?

— Repede v-ați dat de gol! râse Demetrescu. Colegul meu nici nu a amintit de planuri și deja v-ați grăbit să precizați că au fost sustrase de la cerșetor. Credeți-mă, domnule George, ați făcut o greșeală pe care nu și-o permite nici măcar un începător! Englezul își mușcă buzele până la sânge.

— N-am nicio legătură! Dacă s-au furat niște planșe și nu ați reușit să-l prindeți pe hoț, vă privește. Oricum, nu sunt dispus să plătesc oalele voastre sparte. Parcă așa se spune în România…

— Așa se spune, zise Comănescu, dar nu puteți nega faptul că ați intrat în curtea cerșetorului.

— Asta nu dovedește nimic. Am greșit… Căutam altă adresă…

— Să vedem ce vor spune Mary și Anna, îi întinse o plasă Demetrescu.

George îl privi neîncrezător.

— Vă asigur că nu aveți ce afla de la ele.

Era limpede că ancheta ajunsese într-un punct mort. Demetrescu își privi ceasul. Peste două ore avea să se lumineze de ziuă.

— Vom vedea.

— Asta înseamnă că le-ați prins?

— Asta înseamnă că fugeau, domnule George? De ce fugeau dacă nu aveți nicio legătură cu furtul?

Tăcere.

— O femeie, chiar și două, își abandonează prietenul doar atunci când îl știu la înghesuială și propria lor piele este amenințată. Cum vă explicați această fugă?

Englezul își țuguie buzele, transformându-și-le într-un romb caraghios.

— Practicați un gen de anchetă, hai să-i spunem semantico-psihologică, ce mă inhibă. Nici prin gând nu mi-a trecut să afirm că Mary și Anna au fugit.

— Atunci unde sunt?

— Ați căutat prin toate barurile din Sinaia?

— Asta ne mai lipsea! spuse Cernătescu.

— Păcat. După cum le cunosc, cred că au ieșit să bea ceva tare.

— Neînsoțite? întrebă inspectorul.

— Ha, ha, ha! V-a spus cineva că sunt niște mucenice? Pesemne că au vrut să-mi servească o lecție. Noi avem o relație deschisă, bazată mai mult pe camaraderie.

„Sunt sigur, gândi Atanasiu, dar mie tot nu mi-ar plăcea să am o asemenea nevastă.”

Cinci minute mai târziu, cei doi turiști așterneau pe hârtie cele întâmplate, neuitând să sublinieze că NU LI SE FURASE NIMIC.

• Capitolul 38

Cristian Popa nu avusese niciodată o noapte așa de proastă. Îndurase cu stoicism tensiunea psihologică de la muzeu, pentru că avea o motivație. Planurile lui Doderer se aflau în siguranță. Nu trebuia decât să i le pună în brațe englezului și treaba era rezolvată. Cu banii pe care avea să-i primească, își putea deschide un magazin de antichități. Imens. Unic. Strălucitor. De când se știa, visa să aibă un magazin al său. Îi alesese până și numele: „Dromihete”. Își croise, în gând, planuri de interior. Voia să aibă doar vitrine din cristal, în care să își expună mărfurile, toate numai rarități, urme ale unor civilizații despre care omenirea uitase cu desăvârșire. În clipele de reverie, închidea ochii și se vedea asaltat de gentlemeni rafinați care străbătuseră Europa, lumea întreagă, pentru a cumpăra câte ceva de la el.

Furtul tablourilor îi îngreunase misiunea. În condiții normale, totul era simplu. Planurile erau ascunse într-un loc secret. Nu știa de ele decât Corneliu Antoniade, un fost muzeograf, acum proprietarul unui anticariat nenorocit. Se cunoscuseră demult, dar îi povestise târziu despre ascunzătoarea secretă. Evident, pontul costa ceva bani, dar merita.

Evenimentele neprevăzute îi schimbaseră planul. Neputând să plece de la muzeu decât foarte târziu, îi lăsase cerșetorului timp să facă prostii. Și le făcuse!

Când îl auzise spunând: „domnule Popa, nu am plecat decât o jumătate de oră, ca să beau o vodcă”, își pierduse controlul și îi trăsese o palmă cumplită.

— Nenorocitule! gestul tău ne va costa libertatea. Bețiv ordinar! Mafoame era un „munte” de tăcere. Ar fi plâns, dar izvorul lacrimilor sale secătuise în urmă cu mulți ani, atunci când pierduse singurul om pe care îl iubise: pe fiul său.

Lacrimile sunt și ele, uneori, un lux pe care nu și-l poate permite oricine.

Derutat și aproape bolnav de disperare, Cristian Popa își cumpărase o sticlă de vodcă și băuse pahar după pahar. Singur, în pustietatea apartamentului său rece și neprimitor. Aștepta ca alcoolul să-i alunge suferința, dar acesta refuzase să-și îndeplinească funcția

de anestezic. Pierduse șirul paharelor și tot nu putea alunga din minte fantoma unui gând care îl subjugase total. Simțea că pierduse șansa vieții, că speranțele i se spulberaseră și că avea să plătească pentru un furt care nu-i adusese niciun câștig.

Nu o dată se întrebase cine putuse fura planșele de la cerșetor. Omul său de legătură, care se decise, dintr-un motiv sau altul, să acționeze peste capul lui? Era exclus, deoarece nu știa nimeni de combinația cu Mafoame.

Adormise târziu, dar se trezise pe la ora cinci. Își simțea ochii acoperiți de o plasă densă și capul atârnându-i greu, precum o piatră de moară.

Cu ochii închiși pe jumătate, privi sticla de vodcă. Era goală. O zvârli îngrețoșat și se vârî sub duș. Apa rece avu darul de a-l înviora. Se bărbieri în fugă, își alese din șifonier un costum sport și se îmbrăcă la o distanță apreciabilă de oglindă. Știa că are o figură idioată, de aceea prefera să lase altora plăcerea de a o privi.

Pe la șase și jumătate fu la Economat. Băiatul de la recepție asculta cu ochii închiși o melodie ale cărei versuri te îmbiau la iubire. O idioțenie! Cum să te bucuri cu adevărat de iubire atunci când nu ai o lețcaie în nădragi? Amorul cere imprevizibil, rafinament, escapade exotice, iar toate acestea nu ți le poți permite decât dacă ai bani.

Ajuns în fața camerei 104, ciocăni discret. După a treia bătaie, ușa se deschise pe jumătate. Muzeograful introduse piciorul prin crăpătură și împinse cu duritate, făcându-l pe cel care îi deschisese să-și piardă echilibrul.

— Pentru Dumnezeu, ți-ai pierdut mințile? îl întrebă de jos un bătrân durduliu, chel, dar cu o mustață impresionantă.

— La fel te întreb și eu: ți-ai pierdut mințile?

Bătrânul se adunase de pe jos și se trăsese spre fereastră, la o distanță de cinci-șase metri de Cristian Popa.

— Nu înțeleg, nu ai găsit planurile acolo unde ți-am spus?

— Le-am găsit, domnule Antoniade.

— Atunci?

— Ieri după-amiază trebuia să iau legătura cu omul care avea să preia marfa.

— Înțeleg, furtul ți-a dat planul peste cap.

— La dracu’, încetează cu prefăcătoria!

— Băiete, una din două: ai găsit planurile?

— Da.

— E-n regulă. Când se va termina treaba cu tablourile, vei reuși să iei legătura cu Doderer.

— Planurile au dispărut.

— Nu cred.

— Trebuie s-o crezi și este musai să-mi spui ce rol ai avut în toată făcătura asta! Nimeni altcineva nu a știut de Mafoame.

— Cum își poți imagina că eu…?

— Nu ți-a convenit suma?

Vorbele muzeografului se prăvăleau asupra bătrânului asemenea unui torent.

— Ba da!

— Am căzut la învoială?

— Firește!

— Atunci, de ce? Spune, năpârcă! Ai luat legătura cu Wilhelm? Cât ți-a dat?

În timp ce vorbea, Cristian Popa se apropia din ce în ce mai mult de bătrân. Îngrijorat, acesta se retrăsese într-un colț, întinzând brațele înainte, într-o încercare iluzorie de a se apăra.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi copil!

— Am avut încredere în tine și ți-am spus totul…

— Prostii!

— … iar tu te-ai folosit de mine pentru a-ți duce la îndeplinire planurile.

— Minciuni, numai minciuni!

— Ești un laș, domnule Antoniade!

— N-am ascuns-o niciodată.

— Laș, dar nu prost.

— Măi, omule, ce vrei să faci?

Strigătul se auzi tare, trecând dincolo de grosimea pereților. Speriat, Cristian Popa strecură în buzunarul hainei obiectul lucios pe care îl fluturase prin fața bătrânului, apoi se aruncă pe fereastră. Nu mai trecu mult și ușa se deschise făcându-și apariția doi bărbați, dintre care unul era recepționerul.

— Sunteți teafăr, domnule Antoniade? întrebă tinerelul.

— Poftim? Teafăr… ah, da, răspunse bătrânul cu o voce gâtuită. De ce n-aș fi?

— V-am auzit țipând.

— Am țipat eu?

— Oho… Am crezut că a intrat vreun hoț peste dumneavoastră.

— Există hoți într-un hotel atât de select? o întoarse fostul muzeograf. Dacă vă aude șeful, cred că ar fi în stare să vă concedieze. Nu vă faceți o reclamă bună născocind astfel de chestii.

— Înseamnă că mi s-a părut, zise celălalt, privind totuși spre fereastra larg deschisă după care îndepărtă perdeaua, apucând să vadă silueta unui bărbat care se pierdea în pădure.

Rămas singur, Antoniade începu să-și facă bagajele. Nu mai avea niciun rost să piardă vremea. Scăpase cu viață, iar Hans avea să-l răsplătească. Nu așteptase degeaba treizeci de ani.

• Capitolul 39

Nu peste multă vreme aveau să se ivească zorii, dar în biroul criminalisticului, căpitanul Trandafirescu și plutonierul major Vizitiu nu puseseră o pleoapă peste alta toată noaptea.

Prin fereastra deschisă, răcoarea dimineții de noiembrie pătrunsese fără sfială, izgonind fumul dens de țigară și oboseala împietrită pe fețele lor, ce păreau sculptate într-un lemn de tec.

Cu puțin timp înainte, cercetarea și compararea probelor ridicate de la fața locului se încheiase. Raportul, destul de detaliat, zăcea pe biroul lui Trandafirescu, la mică distanță de un ibric în care fierbea, molcom, cafeaua. Când fu gata, căpitanul o turnă în două cești și își aprinse o țigară. Trecuse la al doilea pachet. Era enorm, niciodată nu fumase mai mult de cincisprezece țigări în douăzeci și patru de ore, chiar dacă făcuse noapte albă.

— Încă una? îl întrebă subofițerul.

Căpitanul schimbă vorba cu destulă dibăcie.

— Nu te-am întrebat, îți place cafeaua?

— Îmi place, dar nu mi-ați răspuns la întrebare…

— Ai vorbit la garaj?

— În cinci minute *Break*-ul vă stă la dispoziție. Cum mai stați cu ulcerul?

— Cu toate că oja pe care am găsit-o îi aparține Cameliei Achimescu, eu nu cred că are vreo legătură cu furtul. Tu ce părere ai?

— Despre ulcer?

Trandafirescu continuă să fumeze, deși era supus unui adevărat „tir de artilerie". Avusese niște probleme dar, în ultimele luni, se simțise mai bine.

— Nu același lucru îl pot spune despre Cristian Popa și Alfred Romanescu. Amândoi și-au lăsat amprentele pe câte o ramă.

— Complicitate?

— Știu și eu? Hai s-o luăm metodic. Prin urmare, cei doi s-au hotărât să fure, împreună, tablourile. Pentru ca operațiunea să aibă sorți de izbândă, trebuia să se ajute unul pe altul.

— Unul operează, iar celălalt ține de șase? întrebă subofițerul, îndepărtând pachetul de țigări pe care Trandafirescu începuse să-l privească tot mai des.

— Cel mai bun mod de acțiune acesta ar fi fost.

— Bine, dar nu au fost văzuți urcând împreună.

— Etajul nu a fost supravegheat în permanență. Te rog să nu uiți asta.

— Nu uit, însă am mari îndoieli că așa s-au petrecut lucrurile.

— Amprentele?

— Da. Prezența lor dovedește că au acționat concomitent, expunându-se riscului de a fi prinși.

— Sau că au furat tablourile pe rând, zise căpitanul. Mai întâi urcă, să zicem, Cristian Popa și fură două tablouri, după care vine și Romanescu și ia ce-a rămas.

— Nu ține.

— De ce?

— Nepotrivire de ore. Dacă Romanescu este unul dintre hoți, înseamnă că furtul s-a comis între opt și opt și jumătate, adică în timpul pe care și l-a petrecut în muzeu.

— Gata, am priceput. Te deranjează declarația Mariei Goran, care pretinde că la zece tablourile erau la locul lor.

— Exact.

— Eu nu aș pune mare preț pe afirmațiile ei. Nu a spus nicio clipă că a văzut tablourile…

— Vă înșelați.

— Nu mă înșel. A declarat că „nu se putea să nu remarce lipsa pânzelor, dacă acestea ar fi fost sustrase la ora respectivă". Înțelegi? Ea PRESUPUNE, NU ESTE SIGURĂ, ceea ce nu este același lucru.

Vizitiu adoptă o poziție meditativă, apropiindu-și sprâncenele stufoase și sprijinindu-și, totodată, bărbia puternică în nodul cravatei. Ai fi zis că privea insistent o fișă decadactilară ce se găsea pe birou, dar gândul lui țintea, spre spusele căpitanului.

— Prin urmare, mutăm ora comiterii furtului mai devreme? întrebă el.

— Se pare că n-avem încotro, din moment ce Alfred Romanescu s-a aflat la muzeu înainte de ora nouă.

Vizitiu izbucni în râs.

— Niciodată nu am întâlnit o treabă atât de hilară, zise el. Chiar așa de tare să ne iubească Dumnezeu încât să le fi luat mințile amândurora? Mai înțelegeam dacă își lăsa amprentele unul dintre ei. Dar amândoi?

— E într-adevăr greu de imaginat, recunoscu Trandafirescu. Dacă

se va dovedi, indubitabil, că ei sunt hoții, atunci ar merita să primească o medalie pentru cei mai proști spărgători de muzee din lume.

— Despre Gabriel Frăsineanu ce părere aveți? Face parte din ecuație?

— Înclin să cred că nu.

— Totuși, lui îi aparțin amprentele de pe comodă.

— Putea să pună mâna și după ce s-a anunțat dispariția. Ești convins că n-a mai trecut nimeni prin sală din momentul în care Andrei Săndulescu a dat alarma?

Subofițerul își amână răspunsul, întrucât ușa se deschise, plutonierul Mihalcea anunțându-i că autoturismul este pregătit pentru a pleca la Sinaia.

• Capitolul 40

La ora șase și jumătate, trei taxiuri particulare își așteptau clienții vis-à-vis de parc. Era frig, iar străzile aproape pustii. Taximetriștii, unul mai în vârstă, burduhănos și cu părul aproape alb, altul, tinerel, înalt și cu un început serios de chelie, iar cel de-al treilea, la, vreo 35 de ani, se adunaseră lângă *Dacia* neagră a celui din urmă.

— E frig, tu-i maica mă-sii, zise burtosul și abia am intrat în noiembrie.

— Ia o cafea, îl invită șoferul mai tânăr, întinzându-i termosul.

— Tțț. Mi-a făcut nevastă-mea una.

— Două nu merg?

— Planetarule, la anii tăi îți permiți să bei două cafele și să regulezi două femei, pe când la a mea…

— Nea Georgică, dacă te plângeai mai demult, zise lunganul, veneam noi și te ajutam, că d-aia suntem prieteni. Ce zici, puștiule?

Ilarion Râșnoveanu, alias Planetaru, nu zise nimic. Încă de ieri îl chinuiau niște gânduri care nu-l lăsaseră nici măcar să doarmă. Trebuia să facă ceva, să se spovedească măcar. Nevestei nu i se putea destăinui pentru că o știa guralivă. Își aprinse o țigară și trase adânc fumul în plămâni.

— Măi, fraților, zise el, trebuie să mă consult cu cineva și voi îmi sunteți mai apropiați.

Burtosul îl privi lung și izbucni în râs.

— E o muiere, nu? Te-ai încurcat cu o muiere?

— Rahat, spuse Planetaru, eu am realmente o problemă și vouă vă stă mintea la curve.

— Te-ai încins, nu glumă, înseamnă că e treabă serioasă, ha?

— Este, recunoscu Ilarion. Este serioasă, dar s-ar putea să fie și o cacialma.

— Gagiule, dacă nu te hotărăști, noi nu avem cum să te ajutăm.

Vocea lunganului părea să fie categorică, așa încât Ilarion se grăbi să pună lucrurile la punct.

— E serioasă, nea Tudore. Toată noaptea m-am gândit și asta e concluzia pe care am tras-o: cred că știu cine a furat tablourile de la „Piatra Arsă”.

— Fugi mă, de-aici! râse burtosul. Cum p… mă-tii să știi tu, când o

armată de polițai se dă de ceasu' morții că fuge ăla cu picturile din țară și ei nu l-au prins?

— Știam că n-o să mă credeți. Dracu' m-a pus să deschid vorba?

— Dacă te-a pus, barem du-o până la capăt, deveni burtosul mai conciliant.

— Voi îl știți pe tipul pe care l-am dus la Otopeni luna trecută?

— Lepădătura aia care ți-a lăsat haina și a plecat în cămașă? Planetaru înclină din cap.

— Ce este cu el?

— Vrei să spui că individul ăla alcoolic este hoțul? întrebă și Tudor.

— Am să vă povestesc și veți judeca singuri. Nu știu dacă mai țineți minte, dar ieri, pe la opt și jumătate, am făcut o cursă la Furnica.

— Parcă ai dus o cucoană, își aminti grăsanul.

— Exact. La nouă fără douăzeci și cinci, eram în fața restaurantului. Îmi amintesc cu exactitate cât era ceasul pentru că m-a întrebat cucoana când a coborât din mașină. Ei bine, tocmai intenționam să mă întorc, când a apărut el. Venea dinspre Economat. Nu l-aș fi băgat în seamă dacă nu mi-ar fi făcut un semn cu mâna. L-am așteptat.

— Ești liber? m-a întrebat.

— Precum vedeți.

— Du-mă până acasă, trebuie să iau niște medicamente și le-am uitat.

I-am deschis portiera din față, dar a refuzat, preferând să meargă în spate.

— Cu toate că aveai liber? întrebă lunganul.

— Cu toate.

— Ciudat, zise grăsanul, care cunoștea mentalitatea și tabieturile celor care apelau la serviciile taximetrelor, inclusiv pe-ale persoanei în cauză. Dai un ban, da' stai în față!

— Așa mi s-a părut și mie, dar nu i-am dat importanță. În fond, putea să meargă și în portbagaj din moment ce plătea cursa. Pe drum nu am schimbat multe vorbe, dar am sesizat că ar fi preferat să nu mergem prin centru.

— Ia te uită! se minună George. Spune mai departe, încep să înțeleg de ce nu ai dormit.

— Din primul moment mi s-a părut că este ceva în neregulă cu

hainele lui.

— Ce vrei să spui? vru să afle Tudor.

— Era îmbrăcat cu haina de piele pe care i-o cunoașteți cu toții…

— Cea pe care ți-a lăsat-o în gaj?

— Da.

— Și?

— Nu știu dacă mă înțelegeți, dar stătea pe el ca pe dracu'. Strâmbă, umflată, ca și cum ar fi ascuns ceva pe dedesubt. Vă spun cinstit că m-am gândit din capul locului la ceva necurat. La un moment dat, în timpul cursei, am tras o ocheadă spre el și mi s-a părut că văd o bucățică de lemn pe sub haină.

— De lemn?

— Așa mi s-a părut. Am privit și a doua oară, dar fără succes. Pesemne că-și dăduse seama și își potrivise mai bine îmbrăcămintea.

O femeie de vreo 40 de ani se apropie de grupul celor trei și li se adresă cu o notă evidentă de ironie:

— Este liber vreunul dintre voi?

— Așteptați la mine în mașină, o invită lunganul, al cărui autoturism era primul. Vin acu'.

— Astăzi?

— Asta a vrut să fie o glumă? își manifestă cel ironizat surprinderea.

— Una proastă, spuse Ilarion, după care își continuă ideea. Când am ajuns acasă, mi-a cerut să-l aștept pentru că nu va dura mult. Cred că în cinci minute s-a înapoiat, dar…

— Mai e un dar?

— Este, pentru că nu a intrat în casă, așa cum ar fi trebuit dacă ar fi avut nevoie de medicamente, ci s-a îndreptat spre partea din spate a casei.

— Ești convins că nu mai există o intrare și pe latura aceea?

— Cum aș putea fi?

— Asta e tot? întrebă lunganul care se grăbea.

— După cinci minute a revenit și mi-a cerut să-l duc înapoi la Furnica. Ei, cum vi se pare?

— Trăsnet! decretă dolofanul. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș opri decât la poliție.

— Credeți?

— În acel moment, femeia din *Dacie* scoase capul pe fereastră și tună în direcția lui Tudor:

— Dă-o-n p… mă-sii, spuneai că vii astăzi!

• Capitolul 41

Plutonierul Sebastian Cataramă, cel care descoperise portțigaretul cerșetorului, fusese numit de către locotenent-colonelul Vali Tătaru în dispozitivul care avea să efectueze pândă în zona complexului. Era, după opinia lui, o tâmpenie și nu se sfiise să o spună. Ce rost avea să pândești Economatul (obiectivul său) ori castelele? Dacă hoțul fusese băiat deștept, și nu avea motive să creadă altfel, își luase tablourile și spălase putina. Era la mintea cocoșului, dar cum dracu' să-l convingă pe Tătaru de asta? Dăduse un ordin și gata! Cataramă ascultase o viață întreagă de ordine și se cam săturase de ele.

La trei noaptea își luase în primire postul, străduindu-se să găsească un punct de observație de unde putea zări fără probleme intrarea în hotel.

Timp de trei ore nu sesiză nicio mișcare. Avea o poftă nebună să aprindă o țigară, dar nu putea risca. Tătaru le interzisese și tăia în carne vie atunci când cineva nu-i respecta dispozițiile.

La șase începu o oarecare animație. Mai întâi, ieși în fața hotelului un tinerel îmbrăcat în uniforma recepției. Îl cunoștea. Dacă aprinde o țigară, gândi el, nu mai rezist. Recepționerul își aprinse una, dar plutonierul rezistă, înjurând printre dinți. Mama ei de viață!

Peste zece minute apărură două femei. Făceau parte din personal. La cunoștea și pe ele. Maria, tipa mai înaltă, brunetă, chiar îi plăcuse în urmă cu cinci ani. Închise ochii și își aminti de o noapte anume, când el și Maria descleiaseră un pat de hotel care părea a fi destul de solid. Focoasă femeie, strașnice vremuri!

Apariția lui Cristian Popa îl trezi din starea de apatie. Ce dracu' face aici? se întrebă el, cu sentimentul că Tătaru avusese, totuși, dreptate. Auzise de la colegi că muzeograful figura pe lista suspecților, fiind chiar titularul locului întâi.

Își privi ceasul și memoră ora, după care se apropie cu precauție de intrare, privind înăuntru. Recepționerul moțăia pe scaun. Îl doare-n spate, gândi subofițerul, și-a fumat luleaua și s-a grăbit să intre la căldurică. Bă', amărâtule, grea meserie mai ai și tu…

Se hotărî să aștepte afară, privindu-și ceasul din când în când. După cinci minute, i se păru că aude un strigăt care venea de undeva, dinspre latura care se învecina cu pădurea.

Își făcu loc printre arbuștii care creșteau din abundență și privi în sus, spre una dintre ferestrele de la etajul întâi, singura care era luminată. Spre surprinderea sa, un bărbat escaladă pervazul ferestrei și se aruncă în gol, aterizând pe malul care făcea un unghi de vreo 50-60 de grade.

Cataramă scoase pistolul. Somația sa, puternică și neașteptată, îl făcu să tresară pe Cristian Popa.

— Stai!

Intuind că singura lui scăpare este fuga, muzeograful țâșni înspre vârful pantei, stârnind o adevărată avalanșă de pietre.

Plutonierul o luă pe urmele lui, ferindu-se cu destulă dificultate de avalanșă. Are condiție fizică mai bună decât mă așteptam, gândi Cataramă, apoi somația se auzi pentru a doua oară:

— Stai că trag!

Urmăritul fugea în zig-zag, ascunzându-se după câte un trunchi de copac. Auzise somațiile și se aștepta ca polițistul să deschidă foarte târziu foc. Dumnezeu ține cu mine, își spuse el. Idiotul ăsta este hotărât să respecte regulamentul și să tragă abia după a treia somație. Voi scăpa.

Urmă a treia somație, iar distanța dintre cei doi se micșoră simțitor. Cataramă putea să tragă din capul locului sau să grăbească somațiile, dar era prea sigur de sine. Voia să-l prindă viu și nevătămat. Avusese vreme să-i vadă fața și era conștient de importanța urmăririi sale. Dacă hoțul era, într-adevăr, Cristian Popa, atunci el era omul care avea să-l prindă.

Focul tras de polițist îl făcu pe urmărit să-și încetinească fuga și chiar să se uite înapoi. Profitând de ezitarea acestuia, plutonierul i se aruncă în spate, trântindu-l la pământ. Datorită înclinației pantei, cele două corpuri începură a se rostogoli spre hotel. Cataramă scăpase pistolul dar nu-i mai păsa. Muzeograful era în brațele lui și asta însemna totul. Ca și cum nu ar fi avut ce întâlni în cale, trupurile se duceau spre vale cu o viteză îngrijorătoare. Chiar dacă mureau, aveau să moară împreună.

Primul obstacol care apăru fu o tufă deasă. Apoi o a doua. Datorită lor, impactul cu trunchiul gros al unui conifer nu mai avu consecințe atât de grave.

Resimțindu-se mai puternic, subofițerul întârzie o secundă în plus la pământ față de adversarul său. Speculând avantajul pe care îl avea, Cristian Popa culese de pe jos un băț gros cât brațul unui copil și lung

de un metru și jumătate. Cu el în mână se apropie de polițist.

Îl ridică în aer și lovi cu sete. Nu era un om violent. N-o mai făcuse niciodată, dar atunci simțea o dorință inumană de a stâlci țeasta celuilalt. Nu închise nici măcar ochii; trebuia să vadă, să fie sigur că lovise așa cum trebuie. Era așa de convins că bâta avea să-și facă treaba, încât era pregătit ca sângele să-i împroaște fața, să i-o inunde, să-i acopere ochii și să-i tulbure vederea.

Eschiva polițistului îl blocă. Era pregătit să izbească o singură dată. De aceea, se dovedi incapabil să evite lovitura pe care Cataramă i-o aplică ceva mai jos de genunchi. Se prăbuși incapabil de altă reacție. Subofițerul sări peste el și îi puse cătușele.

— Nenorocitule, ai să plătești pentru asta, se răsti polițistul, trăgându-l de gulerul hainei. Era să mă omori și ai merita să dai colțul dacă nu ar trebui să răspunzi pentru faptele tale împuțite!

Muzeograful continua să tacă, privind undeva spre crestele copacilor pe care nu-i mai privise de mult din poziția aceea, închise ochii și timpul zbură spre anii adolescenței, când dormea de multe ori sub cerul liber.

• Capitolul 42

Cu puțin timp înainte, colonelului Demetrescu îi fuseseră transmise prin telefon rezultatele analizelor criminalistice. Și le notase discret în agendă, pentru a nu schimba subiectul discuției pe care abia o începuse cu Petre Dumbravă.

— Noutăți? întrebă directorul.

— Vom afla în momentul în care va sosi echipa de criminaliști de la Ploiești. Până atunci, să revenim la planurile noastre. Vă mențineți punctul de vedere?

— Pentru Dumnezeu, am aproape treizeci de ani de când lucrez la „Piatra Arsă” și n-am auzit niciodată despre ele.

— Inventarele ce spun?

— Inventarele nu spun nimic. Dacă vreți să le vedeți, vi le pun la dispoziție, dar vă avertizez că are să vă ia ceva timp până le veți studia pe toate.

— Nici dumneavoastră nu știți nimic? o întrebă Alexandru Zamfir pe Raluca Marinescu.

— Îmi pare rău.

— Cristian Popa ce spune? întrebă directorul.

— Tace, îi răspunse Demetrescu.

Atanasiu deschise agenda și se adresă bărbatului cu mustață:

— Cristian Popa a fost prins de către plutonierul Cataramă după ce a sărit de la fereastra camerei 104. Am verificat și am aflat că, timp de două zile, aceasta a fost ocupată de un anume Corneliu Antoniade. Vă spune ceva numele?

— Antoniade ați zis? întrebă directorul, privind-o pe colega sa.

— Exact.

— Atunci nu poate fi decât el.

— Care el? întrebă Atanasiu.

— A fost muzeograf până când a ieșit la pensie, acum vreo… cât să fie, doamna Marinescu?

— Zece, doisprezece ani…

— Cam așa. Nimeni nu cunoștea ungherele castelului mai bine ca el.

— Știați că se află în hotel? vru să afle Marian Demetrescu.

— Dacă aș fi știut, m-aș fi dus să-l văd. Pe vremuri, ne aveam

destul de bine. Vreți să insinuați că între el și Cristian Popa este vreo legătură?

— Eu cred că da, recunoscu Atanasiu.

— Ce fel de legătură?

— În tot cazul, una care s-a sfârșit prost, preciză căpitanul, relatând cele petrecute în camera 104.

— Este de crezut, zise colonelul, că Antoniade a aflat secretul planșelor încă din vremea în care era angajatul muzeului și că l-a „vândut”, mai târziu, lui Popa.

— De ce așa de târziu? se miră directorul. De ce nu le-a luat el însuși, când putea să o facă fără probleme?

— Nu le putea comercializa, opină colonelul și risca de pomană. Probabil că ascunzătoarea era inaccesibilă, încât era mai bine să le țină acolo, decât să le transporte acasă.

— De ce n-au făcut-o în 1990? nu renunță Petre Dumbravă. S-au pierdut patru ani care contează enorm pentru un om în vârstă.

— Probabil că a durat destul de mult până când a găsit un client care să le ofere un preț convenabil, spuse Atanasiu. Să nu vă imaginați că este ușor.

— Departe de mine gândul ăsta, spuse directorul. Slavă Domnului că tranzacția nu a fost finalizată.

— Este o întreagă poveste, surâse colonelul, cu gândul la noaptea care abia se încheiase. Aveam să v-o spunem după ce vom recupera tablourile.

Ușa se deschise și din spatele ei își făcu apariția secretara.

— Domnule colonel, sunteți căutat de Gelu Sofronie.

— Să intre, zise Demetrescu, care cunoștea prea bine misiunea pe care o avusese de îndeplinit ofițerul.

— Cum stăm, Gelule?

— Domnule colonel, i-am adus pe toți. Sunt jos.

— Pe cine ați adus, dom’le? întrebă Dumbravă, care se simțea depășit de evenimente.

— În acest moment în biroul personalului se află patru colegi de-ai dumneavoastră. Cred că este inutil să vă spun că unul dintre ei a furat tablourile. Cel puțin unul.

Directorul răsuflă cu o notă de vizibilă ușurare și se grăbi să-i urmeze pe polițiști. Până la urmă, exista acolo, sus, un Dumnezeu care îl iubea.

•

Alfred Romanescu primise cu destulă răceală invitația de a veni la muzeu. Știa din seara trecută că nu scăpase de furcile caudine ale anchetei, dar nici nu-și imaginase că avea să se întâmple așa de devreme. Niciodată nu suportase să fie deranjat în dimineața unei nopți de amor. Îi plăcea să lâncezească, să simtă căldura corpului de lângă el până târziu, dacă se putea până spre amiază. Adora să o vadă pe cea cu care își petrecuse noaptea umblând goală prin cameră, legănându-și șoldurile și sânii.

Ostilitatea din ochii lui nu era greu de ghicit, de aceea colonelul Nicolae îl luă la sigur.

— Știu că vi se pare o porcărie faptul că vă aflați aici, de aceea am să fiu cât se poate de scurt.

Restauratorul îl privi cu niște ochi ceva mai puțin dușmănoși.

— Măcar atâta lucru…

— Domnule Romanescu, în urma cercetării criminalistice care a fost efectuată ieri în Apartamentul pentru Oaspeți de Onoare, au fost descoperite mai multe urme papilare, dintre care două pe ramele tablourilor. Vă dați seama ce importanță are descoperirea?

— Întrucât nu sunt oligofren, îmi dau seama. Vă rog să treceți la subiect.

— Una dintre aceste urme vă aparține.

Romanescu primi vestea cu o stăpânire de sine de zile mari.

— Ei, și?

— Atâta găsiți de cuviință să spuneți? se miră Bonifaciu. „Ei, și?”

— Da.

— Asta echivalează cu o recunoaștere, sublinie colonelul, moment în care își făcură apariția Dumbravă, Demetrescu și Atanasiu.

— Nicidecum, se apără restauratorul.

— Și cu amprentele cum rămâne? întrebă inspectorul. Ele de unde au apărut?

— Nu am negat că am pus mâna pe rame!

— Să nu spuneți că le-ați atins cu o zi înainte, pentru că nu ține, interveni căpitanul. Laboratorul criminalistic a confirmat că amprentele sunt proaspete.

— Uitați ce este, zise Romanescu ceva mai puțin arogant, nu eu am furat tablourile.

— Dovediți-ne! ceru Nicolae.

— E absurd! De fapt, toată situația este absurdă.

— Lăsați frazeologia! îi ceru Atanasiu.

— Intenționam să plec mai devreme la București, de aceea am venit la muzeu la ora opt. Am luat niște planșe, pe care le aveam în birou, și am vrut să plec. În ultimul moment m-am răzgândit și m-am dus în Apartamentul Rococo.

— Cu ce gânduri? întrebă inspectorul.

— Trebuia să-mi fixez câteva elemente pentru a putea finaliza copiile.

— Știam că reproducerile se fac cu originalele în față, zise Atanasiu.

— Depinde de memoria vizuală a fiecăruia. Asta, în primul rând. Apoi, vă rog să rețineți că nu-mi propusesem să realizez niște falsuri. A fost un joc sau, dacă vreți, o provocare pur estetică pe care i-am adresat-o peste veacuri lui Tiepollo.

— La ce oră ați ajuns la etaj? readuse Demetrescu discuția pe un teren ceva mai... „pământean”.

— Cred că era opt și jumătate. Poate nouă fără un sfert...

— V-a trebuit o jumătate de oră să vă luați niște planșe din birou?

— Nu, am băut și o cafea.

— Cu cine? vru să afle Atanasiu.

— Cu Emil și cu Cristian.

— Mai era cineva la nivelul I?

— N-am văzut pe nimeni. Desigur, dacă le exceptăm pe supraveghetoare.

— Unde se aflau? își plasă întrebarea colonelul Nicolae.

— În preajma Apartamentului Primului Ministru.

— V-ați deplasat direct în sala Rococo? întrebă Atanasiu.

— Nu, am trecut mai înainte pe la „Domnișoarele de onoare”. Abia după aceea m-am îndreptat către Rococo. Aflați, domnilor, că tablourile nu mai erau.

— Nu se poate! exclamă Petre Dumbravă. Cât ai spus că era ceasul?

— Cel mult nouă fără un sfert.

— Imposibil! stărui directorul.

— Mie nu mi se pare imposibil, zise Demetrescu după o clipă de meditație. Dimpotrivă.

— Cum, domnule, dimpotrivă? Sau vreți să spuneți că furtul s-a produs peste noapte?

— Cine a spus că peste noapte?

— Atunci când, între opt și nouă fără un sfert?

— Exact! zise inspectorul, adică până în momentul în care supraveghetoarele și-au luat în primire sectorul.

Directorul se cufundă în tăcere.

— Să ne întoarcem la momentul în care ați intrat în Apartament, ceru Nicolae. Nu v-a mirat, domnule Romanescu, faptul că tablourile nu se găseau la locul lor?

— Inițial am crezut că au fost mutate…

— Fără rame? râse Atanasiu.

— Mi-am dat seama abia în drum spre București că s-ar putea să fie vorba de un furt. Oamenii dumneavoastră n-au făcut decât să-mi întărească bănuielile.

— De ce nu ați declarat toate aceste lucruri de la început?

— Domnule Demetrescu, atâta vreme cât am fost convins că nu m-a văzut nimeni intrând în Rococo, nu avea niciun rost să mă implic într-o „afacere” care nu mă privește.

— Dar amprentele? insistă inspectorul.

— Nici nu mi-am dat seama că am atins vreuna dintre rame. Sincer, m-ați luat prin surprindere.

— E specialitatea noastră, glumi colonelul, apoi îi spuse lui Nicolae: să dea o declarație și să rămână la dispoziția noastră. Anchetatorul rosti un „am înțeles” scurt și se grăbi să-și ia în primire „clientul”.

• Capitolul 43

Cristian Popa nu era omul care să-și recunoască cu ușurință vinovăția, iar Alexandru Zamfir știa asta. Înțelesese din prima clipă, atunci când intrase în oficiul muzeografilor. Acesta îl aștepta tolănit pe un scaun, cu brațele încrucișate într-o poziție de extremă nepăsare și picioarele împrăștiate pe undeva prin preajma propriei sale persoane. Sictir total.

Hainele – un costum gris petrol – purtau încă amprenta aventurii trăite cu două ceasuri în urmă. Erau șifonate, rupte pe alocuri și, mai ales, impregnate cu un amestec de maro și verde, urmare a contactului cu solul. Chiar dacă vestimentația ar fi fost în perfectă stare, tot n-ar fi fost greu să bănuiești că trecuse prin momente dificile. O spuneau echimozele și excoriațiile de pe față.

Își joacă ultima carte, gândi Zamfir și al naibii să fiu dacă nu o joacă bine. Băiete, acum să te văd…

— Domnule Popa, începu el, pornesc de la premisa că un om inteligent ca dumneavoastră realizează perfect situația în care se află.

— Un om inteligent realizează că ancheta dumneavoastră mă frustrează de un drept elementar…

— Care este acela? întrebă Liviu Ivănescu.

— Dreptul de a primi îngrijire medicală atunci când este nevoie.

— Nu câștigați nimic dacă ne oferiți o reprezentație teatrală și nici rolul de victimă nu vă prinde. Pe de altă parte, uitați că ați fost la un pas de a-l omorî pe plutonierul Cataramă?

— E o cacialma, domnule ofițer. Nu puteți vorbi serios, ce dracu’?

— Sunteți liber să interpretați partitura care vă convine, spuse Zamfir, cu toate că nu cred s-o faceți mult timp de acum înainte. Numele de Claudiu Antoniade vă este cunoscut?

— Da.

— În ce împrejurare l-ați cunoscut?

— Timp de un an am fost colegi la castel, după care s-a pensionat.

— Recunoașteți că astăzi de dimineață ați fost în apartamentul lui?

— Evident.

— De ce l-ați părăsit într-un mod atât de aventuros?

— A vrut să mă omoare.

— Cred că n-am înțeles, își manifestă surpriza Ivănescu. Vreți să

repetați?

— Ați auzit bine.

— De ce vă aflați acolo atât de dimineață? trecu Zamfir peste refuzul muzeografului de a răspunde la întrebare.

— M-a sunat cu o seară înainte și m-a rugat să-l vizitez.

— De ce? întrebă Zamfir.

— Nu mi-a spus.

— De ce v-ați dus? De ce la acea oră?

— Vă rog să țineți seama de faptul că sunt un tip căruia îi plac surprizele.

— Vom ține, promise șeful serviciului C.C.O. Ce s-a întâmplat sus?

— Mi-a spus că are niște încurcături.

— Ce fel de încurcături?

— L-am întrebat și mi-a dezvăluit niște lucruri pe care nici nu știu cum să le calific…

— Interpretarea o facem noi, spuse Ivănescu. Să auzim.

— Când lucra în muzeu a descoperit planurile după care arhitectul Doderer își începuse lucrarea. N-a dezvăluit nimănui secretul, așteptând să vină vremuri mai bune.

— Nici dumneavoastră nu v-a spus? întrebă, nu fără ironie, Zamfir.

— Mie, de ce? ripostă nervos muzeograful.

— Pentru că aveați acces la ascunzătoare.

— N-a făcut-o. Nu știu cum a procedat, dar a intrat în posesia lor și urma să le plaseze unor indivizi veniți de peste graniță. Ivănescu își privi colegul, zâmbindu-i cu subînțeles. Intențiile muzeografului erau clare.

— N-a mai făcut-o? întrebă Zamfir.

— S-a produs o defecțiune. Omului de legătură al lui Antoniade – un cerșetor – i-au dispărut planșele de acasă.

— Nu se poate! exclamă Ivănescu într-o notă de un mare realism.

— Toate bune, dar nu am înțeles de ce v-a amenințat cu moartea, reorientă discuția celălalt polițist.

— Mi-a cerut sprijinul.

— Și dumneavoastră nu ați fost dispus să i-l acordați?

— Mai mult, i-am cerut să anunțe de urgență poliția pentru ca hoții să nu poată ieși din țară.

— Sunteți un patriot desăvârșit, domnule Popa, zise pe un ton serios Zamfir. Când a auzit de poliție a devenit violent?

— Atunci. Nu știu cum a făcut, dar, într-o fracțiune de secundă, avea un cuțit în mână și se îndrepta spre mine.

— Așa ați ajuns să vă aruncați pe fereastră…

— Vedeți cât de simplu este totul?

— La fel de simplu de înțeles să fie și faptul că ați vrut să-l omorâți pe colegul nostru?

— A fost o clipă de nebunie. Eram speriat și am avut impresia că mă urmărește Antoniade. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine…

— Nici eu nu înțeleg, spuse Zamfir, dar poate că împreună vom reuși. Acceptați ajutorul?

— Vă ascult.

— Una dintre colegele dumneavoastră l-a văzut pe cerșetor preluând dintr-un tufiș pachetul în care se aflau planurile.

— O.K.!

— Da, dar o alta v-a văzut ieșind din muzeu cu un pachet asemănător.

— Of, Dumnezeule! iar ne întoarcem la discuția pe care am avut-o ieri după-amiază? Este o singură diferență: atunci mă bănuiați că am furat tablourile, iar acum…

— N-am apucat să vă învinovățim de nimic. De ce vă grăbiți să vă culpabilizați de unul singur?

Muzeograful tăcu.

— Chiar așa de mult contați pe discreția unui amărât de cerșetor? întrebă Ivănescu.

— Nu înțeleg.

— Mafoame, „arma dumneavoastră secretă”, a recunoscut.

— Nu cred, nu știu, nu mă interesează!

— Cel puțin, vă puteți consola cu gândul că a cedat destul de greu. Ce i-ați promis?

— Eu, nimic. Antoniade, nu știu.

— Iarăși ne întoarcem la Antoniade? spuse Zamfir. De ce nu recunoașteți că ați furat planurile din castel cu gândul de a le vinde lui Wilhelm Doderer?

Pentru prima dată de la începerea anchetei, muzeograful își pierdu siguranța. Glasul îi era șovăielnic, iar privirea, nesigură.

— Nu pot recunoaște ceva ce nu am făcut.

— Bine, zise ofițerul, atunci să trecem la obiectul propriu-zis al anchetei noastre: dispariția tablourilor. Aveți vreo legătură cu acest furt?

— Nu.

— Vă mai întreb o dată, zise Alexandru Zamfir, sunteți sigur că nu aveți nicio legătură?

— La dracu'! izbucni muzeograful, metodele dumneavoastră de tortură psihică sunt cu mult mai rafinate decât cele ale chinezilor.

— Chiar și decât picătura chinezească? râse Ivănescu.

— Da.

— Nu ocoliți răspunsul, ceru Zamfir.

— V-am spus și ieri că nu am niciun amestec. Vă amintiți?

— Da, răspunse polițistul, dar au apărut elemente noi care vă incriminează.

Zamfir extrase o hârtie dintr-o mapă și i-o întinse muzeografului.

— Vă rog să priviți.

— Ce este?

— Rezultatul unei comparări dactiloscopice.

— Păstrați-l, nu mă interesează.

— Citiți-l!

Cristian Popa parcurse în tăcere primele rânduri și citi cu glas tare numai sfârșitul: «Nu este nicio îndoială că amprentele descoperite pe rama tabloului „Prometeu răpind focul" aparțin muzeografului Cristian Popa».

— Pretindeți în continuare că nu vă interesează?

— Da.

— Atunci vă puteți socoti arestat, spuse Zamfir. Domnule locotenent-colonel, chemăm un subofițer pentru a-l conduce la poliție?

— Plutonierul Cataramă abia așteaptă, răspunse Ivănescu.

— Stați o secundă, zise muzeograful, îngrozit. Spuneți că ați descoperit amprentele mele?

— Da.

— Să vă explic. Joi, cu o zi înainte de furt, am condus un grup. Când am ajuns în Rococo, mi s-a părut că tabloul pe care l-ați amintit era aplecat. De față cu toată lumea, am pus mâna pe ramă și am îndreptat-o.

— Pe la ce oră se întâmpla asta? întrebă Zamfir.

— Nu rețin.

— Faceți un efort!

— În tot cazul, înainte de prânz. Să fi fost zece, unsprezece…

— Cine v-a văzut? îi testă Ivănescu sinceritatea.

— V-am spus, cei din grup.
— Din cine era format grupul?
— Trei turiști francezi.
— Așa, deci, râse Zamfir. Înseamnă că nu avem cum să luăm legătura cu ei.
— Mă tem că nu. Erau, însă, însoțiți de un cetățean român.
— Nume, adresă, telefon, ceru ofițerul.
— Îl cheamă Gelu și este din Brașov.
— Și este prieten cu Tanța din Constanța! îl ironiză polițistul.
— Regret, altceva nu mai știu despre el.
— Cam puțin. Oricum, amprentele nu au fost lăsate cu o zi înainte, ci chiar în dimineața furtului. Până unde aveți de gând să mergeți cu minciuna?
— Nu sunt vinovat! țipă muzeograful.
— Nu se vede, spuse Zamfir, îndreptându-se spre ușă. Sper că plutonierul Cataramă așteaptă.
Cristian Popa se ridică de pe scaun cu fața congestionată și se repezi la ușă. Pentru prima dată se aflau față în față, la o distanță de o jumătate de metru. Cel anchetat avea o privire de animal hăituit, iar celălalt afișa un zâmbet domestic, de gras simpatic.
— Vă rog să nu-l chemați. M-am decis să spun adevărul.
— E-n regulă. Vă ascultăm.
— Joi am condus, după cum vă spuneam, un grup de francezi. Supraveghetoarea Goran poate să confirme. Ei bine, când am ajuns în Rococo, am vrut să insist mai mult asupra tablourilor lui Tiepollo.
— De ce? întrebă Zamfir.
— Unul dintre vizitatori era pictor și avea o slăbiciune pentru el. Într-o oarecare măsură, aș putea spune că venise să viziteze „Piatra Arsă” cu gândul să vadă lucrările. În fine, în timp ce prezentam pânzele, m-am apropiat mai mult de ele. Mi-au atras atenția două lucruri. Primul este acela că „Prometeu răpind focul” era puțin mișcat. L-am îndreptat, împingându-l de colțul din stânga jos.
— Nelăsând nicio amprentă, îl atinse Ivănescu.
— Corect. Al doilea fapt care mi-a atras atenția este că șasiul părea să se miște în interiorul ramei.
— Înseamnă că ați îndepărtat rama de perete?
— Probabil. Am continuat ghidajul cu gândul să mă întorc pentru a mă lămuri.
Urmă un moment de tăcere. Chipul muzeografului, urâțit din

cauza rănilor, căpătase o culoare ciocolatie, iar șanțurile ce îi brăzdau fruntea se aprofundau pe măsură ce torentul trăirilor lui sufletești devenea tot mai puternic.

— N-am mai făcut-o în ziua aceea, își urmă el ideea.

— De ce?

— Au apărut niște urgențe care m-au deturnat de la ceea ce-mi propusesem. Am făcut-o, însă, a doua zi…

— La ce oră? se grăbi să întrebe Zamfir.

— Era trecut de nouă.

— Tablourile mai erau? puse Ivănescu o întrebare de rutină.

— Dispăruseră. Atunci cred că am atins una dintre rame.

— V-ați dat seama de consecințe? spuse Zamfir.

Popa îl privi lung, ca și cum n-ar fi înțeles o iotă din întrebare. Aici e călcâiul lui Ahile, gândi ofițerul. E clar ca lumina zilei că nu-i convine chestiunea.

— Am întrebat dacă…

— Mi-am dat.

— Imediat?

— Da.

— Monsieur Popa, își pierdu răbdarea Zamfir, atunci de ce mama dracului a trebuit să tăceți?

— Vă rog să…

— Niciun „vă rog să…”! Clar?

— Clar.

— Dacă hoțul este altcineva, noi am pierdut două ceasuri extrem de prețioase.

— Eu…

— Gura! tună ofițerul. M-am săturat să aud poveștile astea idioate!

Cristian Popa își aprinse o țigară. Mâna dreaptă, cea în care ținea bricheta, îi tremura așa de tare, încât se ajută de cealaltă.

— Cunoșteați valoarea tablourilor? întrebă Liviu Ivănescu.

— Da.

— V-ați aflat în imposibilitatea de a anunța direcțiunea?

— Bănuiesc…

— Nu aveți căderea să bănuiți nimic, i-o tăie Zamfir. Răspundeți la întrebare.

— Nu am fost împiedicat de nimeni să reclam furtul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-ați făcut-o?

Tăcere.

— În situația aceasta, va trebui să răspundeți în fața legii pentru infracțiunea comisă.

— Domnule Zamfir, dar nu am comis nicio infracțiune! Vă jur.

— La noi se lucrează cu elemente probatorii, nu cu jurăminte care pot fi mai drepte sau mai… strâmbe.

— Știu.

— Ca să definitivăm cazul, nu rămâne decât să ne spuneți unde ați ascuns pânzele.

Ochii muzeografului, de un albastru intens, aruncau săgeți usturătoare spre polițist.

— Nu le-am luat eu și nu am nicio legătură cu furtul, dar…

— Aha, mai există un dar? mustăci ofițerul.

— Există, însă nu bag mâna în foc că are să vă ducă unde trebuie.

— Noi suntem aceia care vom trage concluziile. Să auzim.

— Colega noastră, Camelia Achimescu, a făcut o pasiune pentru Tiepollo.

— Asta e frecție, domnule Popa.. Mergeți la concret!

— Nu o dată am auzit-o spunând că ar fi în stare să fure tablourile, numai pentru a le putea admira în apartamentul ei.

— Și eu mi-am propus să o fur pe Cindy Crawford pentru a o putea… admira în intimitatea apartamentului meu, îi răspunse, în zeflemea, Zamfir. Nu cred că este nevoie să vă spun că nu mi-am dus gândul la îndeplinire.

— Se vede că n-o cunoașteți pe Camelia. Este o ardeleancă neaoșă, pentru care distanța de la gând la faptă este ca și inexistentă.

— Dacă tot este așa de aprigă, glumi Ivănescu, bine că nu și-a propus să fure Catedrala Notre Dame. Intram, dracului, în conflict cu francezii!

— În dimineața furtului, trecu muzeograful peste ironii, Camelia a fost în Rococo.

— Nu este o noutate, spuse Zamfir. A trecut pe acolo, însă nu și-a lăsat amprentele pe rame.

— Dar după ce a coborât m-am dus să o văd. În birou. Când a auzit ușa, a tresărit cumplit.

— Așa sunt femeile, mai sfioase, zise ofițerul.

— Camelia sfielnică? Mă faceți să râd. Adevărul este că avea ceva pe masa de lucru. Ceva ce nu dorea să fie văzut.

— Putea fi o revistă sexy, sugeră Zamfir.

— Vax! Este o femeie bine care nu are nevoie de substituenți. Eu

cred că ar trebuie să adânciți pista.

— De ce ați tăcut până acum? întrebă polițistul.

— Începusem să am unele sentimente față de ea, domnule locotenent-colonel.

— Domnule Popa, chiar credeți că nu v-am priceput jocul?

— Ce joc? sări muzeograful.

— Nu ați anunțat direcțiunea dintr-un motiv cât se poate de pragmatic: acela că nu vă convenea să vă pice poliția pe cap chiar în ziua în care reușise-ți să sustrageți planurile lui Doderer. Ca să fiu sincer, nici mie nu mi-ar fi convenit una ca asta.

Bărbatul cu fața rănită lăsă ochii în pământ. Tăcerea lui era un răspuns. Unul al dracului de elocvent.

• Capitolul 44

Încă nu se luminase, când autoturismul *Volvo* 460 frână în fața, Motelului de la Paralela 45°. Nu trebuia să fii mecanic auto pentru a-ți da seama că oprirea fusese dictată de o defecțiune tehnică, și nici Nostradamus ca să intuiești dialogul dintre cele două femei aflate pe fotoliile din față.

— Fac pe ea, de mașină, zise Mary, care se afla la volan. La Posada am să o repar, dar acum presimt că ni s-a înfundat. Unde dracu' e pachetul ăla de țigări?

— Caută în torpedo, zise Anna cu o notă glacială în glas. Nu acolo, proasto, mai la dreapta. Dă-mi și mie una. Își aprinseră câte o țigară.

— Întotdeauna am spus că șofezi ca o cizmă.

— Ține-ți gura! o sfătui Mary. Și așa sunt destul de nervoasă.

— Cum să mi-o țin când treaba este atât de împuțită? George se află în mâna copoilor și sunt convinsă că au pus să ne caute și pe noi.

— Dacă am fost date în urmărire, vom fi oprite la vamă, mai ales dacă vom încerca să trecem cu junghiul ăsta de mașină, zise Mary. O abandonăm aici și luăm o ocazie spre Vama Giurgiu. Acolo este mereu aglomerație, vameșii sunt sictiriți și... la o adică, ne descurcăm noi. Ori scoatem ceva din portofel, ori dăm de câteva ori din fund.

— Dăm, că nu suntem niscaiva pudibonde, da' unde dracu' vezi tu ocazie în pustietatea asta?

Mary lăsă portiera și trase o ocheadă spre parcarea motelului, unde se zăreau câteva TIR-uri.

— Sictir! Ia uită-te mai bine!

— Nu ești în toate mințile, făcu ea.

— Nu mi-o lua în nume de rău, da' nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Bag mâna în foc că sunt TIR-uri turcești.

— Ei, și? Te pomenești că vrei să călătorești musai cu „Mercedes"-ul vreunei ambasade?

— Nici chiar așa, da' eu în autocamionul turcului nu mă urc.

— Mda, înțeleg. Domnișoara nu a mai întreținut până acum relații sexuale și se teme să nu-și piardă fecioria pe care vrea să o dăruiască viitorului ei soț. Ha!

Anna trânti o înjurătură și deschise portiera.

— Vii odată?

La ora aceea nu era nici țipenie în fața motelului, a cărui fațadă era luminată superficial de un bec spânzurat deasupra intrării.

— Anna, mi-e frică.

— Dacă te liniștește, află că și mie îmi tremură bikinii pe mine, da' nu avem încotro. Psst!

— Ce-i? făcu Mary înfricoșată.

— Cred c-am surprins o mișcare în TIR-ul acela din stânga.

Da, parcă i se păruse și ei că vede aprinzându-se, pentru o fracțiune de secundă, lumina unei lanterne.

— Vino! porunci Anna. Fricoaso!

Mary strecură o înjurătură printre dinți și se grăbi să o ia înaintea celeilalte. Orice suporta, numai să fie luată în balon, nu.

Nu se opri decât atunci când ajunse la o jumătate de metru de portiera autocamionului. Își făcuse planul dinainte, iar acum acționa șnur, lăsând-o fără cuvinte pe Anna.

Cu o sprinteneală de sălbăticiune a pădurii, se ridică pe pragul mașinii și aprinse brusc lanterna. O creatură brunetă, goală pușcă, se desprinse din brațele turcului, trăgându-și hainele după ea.

— *Unde duci, bre*! o întrebă bărbatul într-o limbă română aproximativă.

— Poliția! strigă prostituata din depărtare, pierzându-se în întunericul care învăluia șoseaua națională.

Încă buimac, turcul – și el aproape dezbrăcat – lăsă geamul și o întrebă cu ochii cât cepele pe Mary:

— *Tu, poliția*?

Mary tăcu.

— *Frumoasă poliția, tu*! *Vreau regulez poliția asta*.

Simțind că amica sa este în dificultate, Anna ieși din conul de întuneric.

— *Doi, poliția*? se frecă turcul la ochi. *Bre, băut rău asear' și potoar' ast' obosit rău la mine*.

— Nu suntem de la poliție, zise Mary în limba engleză. Mă înțelegi?

— *Zău, bre*'? Ei, cu atât mai bine, continuă el în aceeași limbă, cu toate că tare m-aș fi culcat cu o polițistă de prin partea locului. Haideți în mașină!

Anna și Mary nu așteptară să fie invitate a doua oară.

— De ce vă uitați la mine? întrebă turcul.

Anna arătă spre o anumită parte a corpului.

— Asta vrea să însemne că trebuie să mă îmbrac?

— Ai ghicit.

— Tțț, făcu șoferul. Dacă ați întrerupt-o pe pițipoancă, trebuie să faceți treaba în locul ei și aflați că știa meserie. Anna dădu să coboare.

— Stai, ce te-ai speriat așa? Am glumit.

— Atunci, îmbracă-te.

Turcul nu făcu nicio mișcare.

— Unde mergeți? întrebă el.

— În Bulgaria. De fapt, vrem să ajungem în Turcia.

— O.K.! zise el, dar la destinație tot dăm o fugă la mine acasă. Aveți necazuri?

— Îhî, răspunse Mary.

— Bine, vom pleca imediat cum se luminează. Pe mine mă cheamă Mohamed. Am uitat să vă întreb, știți să dansați din buric?

Anna îi dădu un ghiont care prevestea începutul unui flirt „de vacanță".

Prostituata fugită din cabina TIR-ului se duse la vreo douăzeci de metri mai jos de motel și începu să se îmbrace pe marginea drumului.

Frigul îi pătrunsese adânc în oase, iar frica acționa cu efectul unui spray paralizant. Nu era veche în meserie. Începuse de două săptămâni și Mohamed fusese al treilea client. Doamne, bine că scăpase de poliție!

Când mașina cu girofar opri în dreptul ei, era prea târziu să mai încerce vreo tentativă de scăpare.

— Ce dracu'? făcu un locotenent tânăr, nevenindu-i să creadă că bruneta îmbrăcată doar într-o pereche de bikini nu era o plăsmuire a nopții.

— Ești copilul străzii? o întrebă șoferul, un tip înalt și bine făcut.

— Ai fost cu vreun turc? întrebă din nou ofițerul.

— Da, reuși ea să îngâne. Vă rog să nu mă arestați, că nu mai fac. Pe cuvântul meu. Am fost o proastă.

— Bine, zise locotenentul. N-ai văzut unde s-au dus tipele care au coborât din mașina aceea, albă?

— Ba da. Au urcat în TIR-ul lui Mohamed. E primul, cum intrați în parcare. Cu mine ce aveți de gând?

— Ai apucat să iei vreun ban?

— Nu.

— Atunci tai-o și să nu te mai prindem pe aici!

Subofițerul roti cheia în contact și în mai puțin de un minut autoturismul poliției parcă lângă TIR. Scena se petrecuse cu o rapiditate așa de mare, încât Anna și Mary nici măcar nu avuseseră timp să se dezmeticească.

— Prostituție, ai? râse ofițerul văzându-l pe Mohamed care încă nu se îmbrăcase. Fetelor, jos. Mergem la Sinaia.

— De ce? întrebă Anna.

— Pentru că este acolo un tip, George, care vă iubește și care ne-a rugat din inimă să vă găsim. Spune că îi este foarte greu fără voi.

— Ticălosul! se enervă Mary.

• Capitolul 45

Locotenent-colonelul Gelu Sofronie ascultase extrem de atent partitura taximetristului Ilarion Râșnoveanu. Îl cunoștea de câțiva ani și nu-i dăduse vreodată prilejul de a se îndoi de el. Cu toate că nu-i punea la îndoială probitatea, îl mai întrebă o dată:

— Planetarule, tu ce zici, ești băiat deștept?

— Sunt, șefu', ce dracu…

— Mă', atunci îți dai seama că nu putem merge în fața inspectorului șef cu o chestie care să nu țină. Mă înțelegi, nu?

— Domnule colonel, să nu-mi spuneți mie Planetaru sau să-mi luați definitiv carnetu', dacă mă înșel.

— Spui că ducea ceva pe sub geacă?

— Îhî.

— Atunci vino și ține-te tare pe poziție.

•

Gabriel Frăsineanu era ultimul ale cărui amprente fuseseră descoperite în imediata vecinătate a tablourilor. Nu întâmplător, Marian Demetrescu decisese să fie anchetat la urmă. Fiind un suspect de ultimă oră, „fișa lui personală" era subțirică. Într-un ceas, situația se schimbase, adunându-se o sumă de informații care veneau să întărească niște bănuieli ce începuseră a prinde corp. Frăsineanu era un tip lunecos, un gen de Salamandra maculosa de care nu se putea atinge nici focul. Viața lui, la cei 42 de ani, nu încăpea într-un roman. Poate nici într-un ciclu. Terminase Belle Artele, specializându-se în istoria artei. Un domeniu select spre care nu se îndreaptă mulți. Trebuia să ai chemare și o cultură generală extraordinară pentru a intra în calcul. Nu-i prisosea niciuna, nici cealaltă. Cariera lui părea că începuse sub cele mai bune auspicii.

Prin anii '70 luase contact cu muzeul, în calitate de student. Privise, studiase și făcuse observații interesante pentru un tânăr aflat la începutul drumului. În acest fel, se născuse o lucrare de licență care nu putea trece neobservată. Ajungea o simplă lectură, pentru a realiza că studentul de atunci avea șanse să devină un nume sonor.

Drumul spre consacrare este pavat cu un melanj de disciplină, renunțare la tentațiile insipide ale cotidianului, asceză și autoizolare într-un turn de fildeș al universului sensibil. I s-a părut greu să

renunțe la plăcerile pe care vârsta și trupul său tânăr i le aruncau în față. Voia să respire aerul tare al vieții trăite în lux. Cu strângere de inimă părăsise domeniul diafan al artei și lucrase ca agent de turism la O.J.T. Pierduse respectul pentru sine, înșelase așteptările celor care crezuseră în el, dar căpătase un anumit confort material, pigmentat cu deplasări peste hotare, ce îi ofereau prilejul de a se amăgi pe sine însuși. Libertate, bani, femei, posibilitatea de a admira la fața locului coloritul marilor metropole ale Europei. Da, le avusese pe toate.

Era propriul său stăpân. Nu-i prisoseau niciodată banii pentru o băutură scumpă sau o muierușcă sclifosită. Pentru ca să nu regrete nimic, se căsătorise. Ieșise prost, întrucât era un poligam convins, un tată execrabil și un alcoolic în devenire.

Divorțul „picase” firesc, singurul care suferise fiind copilul, prea mic pentru a înțelege regulile după care părinții lui se jucau de-a căsătoria și de-a divorțul. Perioada „bunăstării” trecuse, se pierduse undeva, în trecut. Excursiile care îi asiguraseră un status social cât de cât important se răriseră. Când a furat cartușele acelea de Kent, a crezut că n-o să fie prins. A raționat ca oricare alt delincvent. Cine ar comite o infracțiune dacă ar avea certitudinea că îl așteaptă, în mod fatal, zeghele? Pesemne că numai cei nebuni.

Condamnarea l-a afectat mai ales din punct de vedere psihic. Nu îl interesa neapărat oprobiul public. Îl lăsau rece ocheadele celor care îl cunoșteau, dar suferea cumplit atunci când își punea sufletul și propria viață sub lentilele microscopului.

Privită de dincolo de aparatul optic al conștiinței, viața lui se releva în toată nimicnicia, în tot egoismul și în toată inutilitatea sa. Era mult mai ușor să se privească în oglindă, chiar și după beții prelungite până dimineața, decât să rămână în intimitatea propriului său eu. Căpătase o fobie a singurătății. Avea nevoie de companie și o căuta de cele mai multe ori în tavernele cu care înlocuise restaurantele luxoase.

Agăța câte o pipiță și îi împuia capul cu subiecte rafinate de istoria artei, care o făcuseră, odată, pe o roșcovană să exclame:

— Frumosule, m-ai luat ca să mă regulezi sau să mă prostești la cap?

Altele îl ascultau extaziate, pentru că, în pofida stării în care ajunsese, vorbea frumos. Avea o charismă a sa, dar și un fel de mizantropie care se traducea printr-o pornire de a vorbi ore în șir fără a asculta pe nimeni. Nu mai cunoștea sau, poate, nu cunoscuse

niciodată cum se cuvine conținutul noțiunii de dialog. Termenii monologului îi stăpânea, însă, magistral.

Vorbea într-una despre pictori celebri și muzee pe care nu le văzuse nicicând, până când vocea îi răgușea și în ochi îi apărea o umbră de tristețe dureroasă.

Vorbea, pentru a se îndepărta de sine; vorbea ca să nu dea altora posibilitatea să-i pună întrebări.

Vorbea.

Visurile pe care și le făcuse în anii studenției erau drogul pe care și-l administra zilnic, în stare de reverie. Își pierduse soția, copilul și slujba. Ca o ironie, cel care scormonea prin „stratigrafia" pe care se clădise o colecție extraordinară de artă – cea de la „Piatra Arsă" – ajunsese să sape șanțuri pentru a putea trăi. Ar fi putut găsi o altă slujbă, dar hotărâse să se auto-pedepsească în mod exemplar. Spera că va suferi și se va ridica din noroi.

Era o penitență liber asumată, care nu putea da roade decât la un om cu o structură sufletească puternică. Gabriel Frăsineanu era un tip slab. O marionetă a propriilor instincte.

În decembrie '89 simțise din ce direcție bate vântul și se înscrisese într-un partid. Nu era prea mare, dar reușise să trimită câțiva reprezentanți în Parlament. Frăsineanu era printre ei. Ciulise urechile și recepționase o chemare care venea de undeva, din eter: „veniți, fraților! Veniți și luați lumină (pardon, putere!). Înfruptați-vă și uitați de caziere și de potlogăriile pe care le-ați făcut! Uitați de tot, în afară de un lucru: luați acum, cât mai e de unde!"

Frăsineanu luase cam tot ce putea lua. În primul rând, obținuse slujba de muzeograf la „Piatra Arsă". Telefoane, intervenții și treaba se rezolvase. Din '90 până în '92 (cât durase mandatul) nu trecuse pe la muzeu decât foarte rar. În rest, votase legi de care nu avea niciun chef și făcuse o sumedenie de deplasări peste hotare. Nu ca turist, ci în noua sa calitate.

La încheierea mandatului, se prezentase la slujbă, integrându-se destul de repede colectivului. Avea, încă, o bună pregătire care îi oferea un atu pe care știa să-l folosească așa cum se cuvine în fața tinerelor referente. Pentru ele, Gabriel era omul cu relații, specialistul în istoria artei, ghidul care se descurca de minune în engleză, franceză, italiană și, nu în ultimul rând, confidentul unora dintre femeile complexului.

Nu mai dispunea de sumele de bani pe care le avea în vremea

deputăției, dar postura… „pajului Cupidon” îi hrănea orgoliul.

Cel mai prost lucru pe care îl pot face doi oameni vanitoși este să se căsătorească. Frăsineanu și Camelia Achimescu nu dăduseră doi bani pe acest postulat. Divorțul venise după câteva luni și, odată cu el, rafinamentul legii lui Murphy – dat de Royster – conform căruia dacă lucrurile merg rău undeva, se va ajunge, în curând, să meargă rău peste tot, începuse să-și arate temeinicia. Cu banii stătea din ce în ce mai rău (dar cine dintre angajații muzeului nu avea probleme cu banii?), devenise alcoolic înrăit, nu avea nicio șansă de a ajunge directorul muzeului, cu toate că și-ar fi dorit, iar viața lui de familie se năruise asemenea unui meteorit care explodează în urma contactului cu pământul.

Și, pentru că legea lui Murphy nu dă greș niciodată, iar rafinamentul acesteia nici atât, în vara care trecuse suferise un accident vascular care îi adusese mai multe luni de concediu medical. Dar, întrucât după flux urmează refluxul, o cunoscuse pe Daniela Furtună care i se dăruise cu toată candoarea și puritatea ei sufletească. Nu o merita. Știa asta, dar nu i-o spusese niciodată. O aiurea cu povești, cu promisiuni și declarații care, deși erau rezervate, ei i se păreau înflăcărate.

Nu o iubea, dar avea nevoie de puritatea ei. Dragostea pe care Daniela nu o împărtășise nici unui alt bărbat exorciza răul din el. Era aidoma unui bisturiu care efectua o incizie după alta, extirpând acea parte a sufletului care fusese atinsă de cangrenă. Operația, mai dificilă decât una pe care o face o echipă de neurochirurgi, începuse. Pacientul primea zilnic o doză substanțială de anestezic: iubire, iubire și iarăși iubire.

Sub influența ei, suporta mai ușor tăietura „bisturiului” și accepta mai lesne tentativa de remodelare interioară a celui care aproape că nu mai era demn nici de amintirea lui Gabriel Frăsineanu din urmă cu douăzeci de ani.

Daniela era o luptătoare. Își asumase rolul de… infirmieră sentimentală și înțelegea să îl ducă până la capăt. Indiferent de efort, de mustrările părinților, de propriile sale clipe de deznădejde și de faptul că nu știa dacă și unde există un capăt.

•

Înainte de a începe ancheta, polițiștii aflaseră toate aceste detalii. Amprentele îi obligaseră să scoată din anonimat un personaj care până atunci nu ieșise prin nimic în evidență.

În plus, o afirmație – aparent fără importanță – a portăresei delimitase și mai bine nota de suspiciune care plana asupra persoanei lui Gabriel Frăsineanu: în dimineața furtului venise la serviciu mai devreme ca niciodată, cu toate că se afla în concediu medical, iar salariul nu putea fi încasat mai devreme de ora zece. Când cineva se abate de la regulă, înseamnă că are un motiv.

Dar ceea ce îl propulsase definitiv pe lista suspecților, fusese descoperirea amprentelor sale pe comoda din lemn de palisandru. Niciuna dintre supraveghetoare nu îi sesizase prezența la etajul I, dar ele urcaseră târziu, pe la nouă fără un sfert. Cine îl împiedicase să își pună în aplicare planul imediat după deschiderea muzeului, adică exact în minutele acelea în care femeile stăteau la un pahar de vorbă și o ceașcă de cafea? Numai întâmplarea.

•

Frăsineanu primise fără obiecții vestea că va fi anchetat și așteptase docil momentul când urma să răspundă, întrebărilor. Stătea în picioare, rezemat de pervazul ferestrei. Era îmbrăcat într-un pulover verde și o cămașă albă, cu carouri. Pe spătarul unuia dintre scaune se găsea geaca sa din piele maro, o geacă destul de lungă și de largă pentru talia sa.

Avea părul mare și drept, încărunțit pe la tâmple. Fruntea îi era lată, sprâncenele puternic arcuite și negre, ochii mari, iar bărbia tăiată de o dungă verticală. Avea cearcăne și o barbă de o zi sau două.

— În sfârșit, găsi el de cuviință să spună. Credeam că ați uitat de mine.

Demetrescu îl privi atent. Ochiul profesionistului încerca să vadă dincolo de vălul acela de aparentă nepăsare. Era ciudat, dar impresia pe care o avea era aceea că Frăsineanu trăiește o senzație de împăcare cu sine. Toți care se aflau acolo participaseră la numeroase anchete. Văzuseră delincvenți de o virulență rar întâlnită, cu toate că vinovăția lor era mai presus de orice îndoială. Protestau, negau fapta comisă, iar cei mai răi aveau ascunse lame de bărbierit cu care, dacă nu erai atent, se puteau automutila.

Evident, Frăsineanu nu era din acea categorie. Educația, chiar dacă fusese înecată în alcool, își spunea cuvântul. Îl privea senin pe inspector, părând a spune că era pregătit pentru orice.

— S-ar zice că ne-ați așteptat cu nerăbdare, observă Demetrescu, deși cu o oarecare întârziere. Cunoașteți motivul pentru care vă aflați

aici?

— Foarte vag. Presupun că „invitația” dumneavoastră are o legătură cu furtul de ieri.

— Exact.

— De asemenea, am bănuiala că am fost inclus pe lista suspecților.

— Ce vă face să credeți asta? întrebă Alexandru Zamfir.

— Ieri ați verificat tot personalul, pe când, astăzi, ați convocat numai câteva persoane. Puteam trage altă concluzie?

E inteligent, gândi Atanasiu. Îl cam doare în derrière de ancheta noastră, dar îi umblă mintea.

— Domnule Frăsineanu, spuse Demetrescu, apropiindu-se de scaunul pe care se așezase muzeograful, văd că nu vă clamați nevinovăția, ceea ce îmi stârnește convingerea că putem sta de vorbă.

— *Let’s talk about me*.

— Unde v-ați aflat ieri, între ora opt și nouă fără un sfert? întrebă colonelul.

— La opt și cinci minute am fost în muzeu.

— De ce așa devreme?

— Aveam unele probleme de rezolvat.

— Care sunt acelea? zise Demetrescu.

— În primul rând, intenționam să-mi iau salariul.

— Găsiți altceva, asta nu ține și nu trebuie să vă spun eu care este motivul.

— Este adevărat, mai aveam un motiv.

— Anume?

— În vară am suferit un accident vascular cerebral de pe urma căruia nu mi-am revenit.

— Și?

— Mi-am făcut dosarul de pensionare medicală.

Directorul Petre Dumbravă, care participa la anchetă, avu o tresărire care nu-i scăpă lui Atanasiu.

— Știați de acest dosar? întrebă el.

— Mie nu mi-a comunicat că ar fi avut o astfel de intenție.

— Am discutat cu șeful personalului, se explică Frăsineanu. Plecarea mea cred că este un motiv de bucurie pentru dumneavoastră, spuse el directorului, de aceea n-am vrut să vă dau și satisfacția de a afla de la mine.

— Suficient, ceru Demetrescu. Vă rog să ne relatați ce ați făcut în cele patruzeci și cinci de minute.

Muzeograful își apropie sprâncenele, trecându-și, în același timp, mâna prin păr. Avea degete subțiri și lungi. De fapt, toată mâna era delicată, trădând atât sensibilitatea, cât și labilitatea.

— Deci, la opt și cinci am intrat în muzeu.

Era adevărat. Portăreasa confirmase acest lucru.

— Ce ați făcut mai departe? întrebă Demetrescu.

— M-am salutat cu câteva colege.

— Unde se aflau și care erau acestea?

— Camelia, fosta mea soție, se găsea în biroul personalului, iar gestionara era în anticamera sălii de ședințe.

— Cât a durat conversația? vru să afle Atanasiu.

— Ah, foarte puțin. Practic, a fost un schimb de formule de salut. „Ce mai faci?" „Bine, mersi". Ceva de acest gen.

— Să spunem că se făcuse ora opt și zece minute, cumpăni Demetrescu, poate nici măcar atât. Ce a urmat?

— L-am căutat pe șeful personalului pentru a-i prezenta dosarul de pensionare.

— Atunci, la acea oră? își plasă inspectorul întrebarea.

— Da, răspunse cu siguranță muzeograful.

— Și l-ați găsit?

— Firește.

Petre Dumbravă se apropie de inspector și îi vorbi pe un ton scăzut pentru a nu putea fi auzit de colegul său.

— Nu este adevărat.

— Explicați-vă, îl invită colonelul, bucuros că se crea o breșă în argumentația suspectului.

— La personal a fost după vreo două ceasuri.

— Deci pe la ora zece?

— Poate chiar mai târziu.

— De unde știți? Mai înainte afirmați că nici nu știați de dosar.

— Ieri, pe la ora zece și ceva i-am dat telefon lui Manolescu, la personal. Asta se întâmpla înainte de ședință. I-am cerut să urce până la mine, dar mi-a spus că va întârzia cinci minute. Bineînțeles că l-am întrebat de ce. Trebuia să discutăm o problemă importantă și nu aveam timp. Mi-a, răspuns că tocmai atunci intrase la el în birou Frăsineanu, pretinzând că are de discutat o chestiune urgentă. Întrucât am căutat de fiecare dată să evit conflictele cu ex-deputatul nostru, i-am acordat cele cinci minute.

Inspectorul memoră informația, iar directorul părăsi încăperea,

fiind chemat la telefon.

— Vă mențineți afirmația că la opt și zece minute l-ați contactat pe Manolescu? întrebă Demetrescu.

— Evident, răspunse firesc muzeograful.

Întrebarea colonelului îl făcu pe Liviu Ivănescu să deschidă agenda, unde notase ceva care… Unde era, Doamne? Într-un târziu, ofițerul găsi ceea ce căuta. Era rezumatul unei discuții pe care o avusese cu una dintre supraveghetoarele ce îi ținuse locul portăresei timp de zece minute. «În acele minute, spunea femeia, intraseră mai multe persoane. Reținuse cu ușurință sosirea lui Manolescu, pentru că venise la ea. Și îi spusese conspirativ: „Liliana, nu-i așa că nu o să spui nimănui că am venit mai târziu? În fond, n-am întârziat decât 37 de minute. Ce, e prea mult?”» Supraveghetoarea îl asigurase că nu va afla nimeni – desigur, toată discuția, se purtase în glumă – iar la scurtă vreme venise Aglaia. Asta era declarația. Când o culesese, nu-i dăduse vreo importanță, dar acum lucrurile se schimbau la 180°. Intenționa să-i atragă atenția, colonelului, însă nu mai avu timp pentru că ușa se deschise, intrând Gelu Sofronie. Frăsineanu fu mutat pentru câteva minute într-o altă încăpere și fu introdus Planetaru care își expuse calm partitura.

— E-al nostru! exultă Zamfir, iar fața lui se lumină.

După două minute, Frăsineanu era adus înapoi, iar ancheta continuă de data aceasta. Într-o direcție mult mai clară.

— Cred că a venit momentul să jucăm cu cărțile pe masă, spuse Demetrescu. Până acum nu ați făcut decât să ne induceți în eroare.

— Dovediți-o! ceru muzeograful.

— Nimic mai simplu, continuă colonelul. Domnule Ivănescu, suspectul nostru pretinde că la ora opt și zece minute a stat de vorbă cu Manolescu în biroul acestuia. Să fie oare adevărat?

— Nici vorbă, zise ofițerul.

— Sunteți bun să explicați de ce?

— Pentru că Manolescu a întârziat ieri de dimineață.

— La ce oră a venit la serviciu?

— La opt și treizeci și șapte de minute.

— Vedeți, domnule Frăsineanu? îl atinse Demetrescu.

— Nu-i nicio problemă. Înseamnă că m-am înșelat asupra orei.

— Atunci ar trebui să vă întreb încă o dată ce ați făcut între opt și zece și nouă fără un sfert…

— De ce n-o faceți? întrebă muzeograful nelămurit.

— Întrucât m-am săturat de teatru. Aflați că băieții de la criminalistic v-au descoperit amprentele pe comoda de lângă sobă. Sunt urme proaspete, lăsate în dimineața furtului.

Frăsineanu își plimbă mâna pe frunte, apoi urmări cu degetul mare tăietura care îi împărțea în două bărbia.

— Domnilor, amprentele mele imprimate pe o amărâtă de comodă dovedesc cel mult faptul că am fost, în apartament. Da, am trecut pe acolo și totul era O.K.! Probabil că am avut, un moment de amețeală – mi se mai întâmplă după accidentul din vară – și m-am sprijinit de ce mi-a fost la îndemână.

— Nu putem să nu luăm în considerare ce spune, surâse colonelul. Domnilor, avem și alte probe? Sofronie…

— Ar mai fi ceva. Taximetristul Ilarion Râșnoveanu a făcut o cursă în dimineața furtului, ducându-l acasă pe domnul Frăsineanu. Ciudat este faptul că dumnealui a preferat să stea pe canapeaua din spate…

— Ce motive să fi avut? întrebă Demetrescu.

— Ascundea ceva sub haina sa mare, din piele.

— Ascundea ceva? întrebă, retoric Atanasiu. Am putea afla ce anume?

— Planetaru, un tip curios ca, toți taximetriștii, a tras câteva ocheade spre clientul său, zise Sofronie.

Muzeograful pălea, din ce în ce mai tare, cu toate că își păstra în continuare calmul.

— Ei și, a văzut ceva? se interesă căpitanul.

— Ai să te miri, dar sub pulpana hainei a putut vedea, colțul unui…

Atanasiu îl urmări pe Frăsineanu, a cărui neliniște începuse să crească din ce în ce mai mult. Fiecare vorbă de-a lui Sofronie, fiecare cuvânt pe care acesta îl rostea cu o dicție perfectă, era un cuțit care i se înfigea în inimă.

— Să nu spui un tablou! mimă revolta Atanasiu.

— Totuși, am să spun: Gabriel Frăsineanu a transportat acasă tablourile furate de la muzeu.

— Știm că le-a dus acasă? întrebă Demetrescu.

— Cu certitudine. Ilarion Râșnoveanu a oprit autoturismul în fața locuinței lui Frăsineanu de pe strada Avram Iancu. Acesta a intrat, a lăsat tablourile, după care s-a reîntors la muzeu cu același mijloc de transport. Nu e nevoie să mai spun că, de data aceasta, nu mai avea nimic sub haină.

— Ce spuneți, domnule Frăsineanu? întrebă Demetrescu. Acum recunoașteți?

— Și dacă nu o fac?

— În ambele situații urmează o percheziție care va lămuri, definitiv, misterul. Dacă mai există cumva vreunul…

— Felicitări, domnilor, ați reușit! Recunosc.

Demetrescu îl fixă cu privirea și își aprinse o țigară.

• Capitolul 46

Fericire, iată care era cuvântul ce îi venea în minte Mirelei Panaitopol de fiecare dată când își amintea, de noaptea trecută. Nu era prima dată când făcuse dragoste cu el, dar niciodată nu se simțise ca acum. Își aparținuseră unul altuia o noapte întreagă, se adulmecaseră și se năpustiseră unul asupra celuilalt fără să stea cu ochii pe ceas, cum o făcuseră până atunci. Apoi, mai era ceva. Făcuseră amor în patul în care visase ani de-a rândul feți frumoși și povești de dragoste vinovată.

Se trezise devreme. El încă mai dormea, cu părul lui negru, strălucitor, încurcat de încleștarea propriilor ei mâini. Îl mângâiase și îi admirase goliciunea pe care o cunoștea, acum, mai bine decât pe-a sa.

Când se întâlni cu Daniela, își dădu seama că dragostea le face pe toate femeile la fel. Nu trecuse decât o zi de când îi reproșase brunetei sale prietene privirea aceea domestică de femeie îndrăgostită și dulcegăria care țâșnea din fiecare cuvânt. Acum făcea și ea la fel.

Daniela, în schimb, nu mai oferea imaginea unei îndrăgostite. Era îngrijorată. Nu dormise întreaga noapte, altfel nu ar fi avut cearcănele acelea adânci. În fine, avea pierderi de atenție. Se uita la tine, te urmărea până la un punct, apoi, dintr-o dată, gândurile ei evadau spre tărâmuri necunoscute.

— Dacă nu vrei să vorbești, e treaba ta, îi zise Mirela, dar dacă ai nevoie de o confidentă, sunt lângă tine.

Daniela o privi cu ochii ei mari și triști.

— E chiar așa de rău?

— Nu știu, efectiv nu știu ce să spun... Are vreo legătură cu Gabriel?

— Da.

— S-a luat din nou de băutură?

— Ești drăguță că te interesezi așa de insistent.

— O.K. Vrei să renunț?

— De fapt, cred că ai dreptate. Nu mai pot ține totul în mine, am să explodez.

Mirela îi oferi o țigară. Avea More mentolat, iar Danielei îi

plăceau.

— Știi unde este Gabriel în acest moment?

— Cred că acasă.

— Nu, scumpo, este la muzeu.

— I s-a terminat concediul?

— Aiurea, a fost chemat pentru anchetă.

— Este o verificare de rutină, încercă Mirela să o liniștească, nefiind la curent cu evenimentele care se petrecuseră în timpul nopții.

— Rahat! nu e nicio chestie de rutină. Uite că am început să vorbesc mai urât ca femeile de serviciu.

— Mai urât? zise blonda. Înseamnă că nu le-ai auzit niciodată. Dar ce te face să crezi că ar putea face obiectul unei anchete mai serioase?

Daniela lăsă capul în jos, iar pe obraji i se prelinseră două bobițe cristaline.

— Acum trei săptămâni Gabriel a fost în Anglia.

— Știu, era ceva în legătură cu un proiect de înfrățire a orașului Sinaia cu unul de peste Canalul Mânecii.

— Teoretic.

— Cum vine asta?

— Așa mi-a spus și mie, că vrea să pledeze pentru… Vorbe și iarăși vorbe!

— Daniela, încep să cred că tu îl bănuiești cel puțin la fel de tare ca și băieții de la poliție. Vrei să-mi spui și mie de ce?

— Când a plecat era sărac lipit. Crede-mă, n-a avut bani nici măcar să plătească taxiul. A trebuit să-i lase șoferului geaca de piele în gaj.

— Cam jenant, ce-i drept.

— Când s-a înapoiat, nu mai avea probleme financiare. Imaginează-ți că mi-a cumpărat un lanț de aur de douăzeci de grame. El, care îmi cerea câte o mie de lei ca să-și ia un pachet de țigări.

— Pesemne că o fi plasat vreo achiziție recentă. Știu că îl mai căutau prietenii pentru a le vinde câte ceva.

— Așa m-am gândit și eu, dar mi-a spus de atâtea ori că vom trăi ca niște nababi, încât am intrat la bănuieli.

— Daniela, tu nu știi că este un visător? Oamenii ca el, iartă-mă că ți-o spun, se îmbată cu apă rece și își croiesc cele mai elucubrante planuri.

— La ei în țară.
— Nu înțeleg.
— Mi-a cerut pașaportul.
— Când și de ce?
— Acum o săptămână, pentru ca să-mi obțină viza pentru Anglia.
— Anglia? Vrei să ne părăsești?
— Fii serioasă, am aflat abia aseară. În trei zile vom pleca. Eu, el și mama lui.
— Bănuiești că el a luat tablourile și acum vrea s-o ștergeți definitiv?
— Așa cred.
— Ieri nu mi-ai spus nimic.
— Pentru că nu bănuiam nimic. Îmi spusese să-i dau pașaportul ca să schimbe niște valută. Tu ai fi bănuit ceva din chestia asta?
— Cred că nu.
— Ieri a venit să mă caute. Era pe la două după-amiază. A luat o casetă video pe care i-o adusesem de la Ploiești și m-a invitat să-mi petrec noaptea, la el acasă.
— Te-ai dus?
— Da. Crede-mă, mi-au fost suficiente cinci minute pentru a-mi da seama că s-a petrecut ceva ireversibil.
— Ce te-a făcut să crezi asta?
— În primul rând, privirea. Cum să-ți spun, evita să se uite în ochii mei. Apoi, era ceva ciudat în glasul lui. Să nu mă întrebi ce anume. Am simțit-o și asta e destul. Am fost sigură când mi-a spus că vom pleca în Anglia. I-am reproșat că nu-mi ceruse părerea, iar el mi-a replicat, că a vrut să-mi facă o surpriză și că oricare altă fată ar fi fost în culmea fericirii.
— O găselniță inteligentă.
— Mie-mi spui? Este un expert în a găsi explicații de ultim moment.
— Ați discutat despre tablouri?
— Am încercat.
— Și?
— Schimba de fiecare dată subiectul. O făcea elegant, dar ferm.
— Dumnezeule, cred că ai avut o noapte…
— Mie-mi spui? Ca niciodată, a avut o apetență sexuală înspăimântătoare. În ceea ce mă privește, numai de asta nu am avut chef.

Începuse să plângă încet. Mirela o cunoștea de câtva timp, dar nu o văzuse niciodată așa de bulversată.

— Te simți rău. Vrei o cafea?

— Cred că nu mi-ar strica!

Cinci minute mai târziu, cele două referente se aflau din nou împreună.

— Cred că am reușit să ațipesc abia spre dimineață. N-am dormit mult, poate un ceas. Când m-am trezit, Gabriel încă mai dormea.

— Să nu-mi spui că ai făcut percheziție prin casă că nu te cred.

— Am făcut-o și pe-asta.

— Dumnezeule, dacă se trezea?

— Am avut și noroc și ghinion. Nu s-a trezit, dar nici n-am descoperit tablourile.

— Dacă el este hoțul, deși am încă rezervele mele, nu înseamnă că lucrările se află ascunse la el în casă.

— M-am gândit și eu. Ca să fiu sinceră, până la ziuă am trecut printr-o succesiune de stări sufletești: ură, revoltă, dezgust, compasiune, iubire, apoi ciclul se repeta. În ceea ce privește vinovăția lui, treburile stau cam la fel. Nu găsisem tablourile, dar aveam nevoie ca de aer de o dovadă. Fie a vinovăției, fie a nevinovăției.

— Și ai început din nou să cauți?

— Da.

— Ești o nebună, dar nu una oarecare, ci o nebună incurabilă și periculoasă.

— Căutarea mea nu a rămas fără rezultate.

— Dumnezeule, ce-ai găsit?

Daniela deschise poșeta și scoase un flacon de Diazepam introdus într-o pungă de plastic.

— Știi ce se află înăuntru?

— Pastile? sugeră Mirela.

— Nici pe departe. Resturi de ojă. Bucățele de lac de unghii.

— Formidabil! nu se putu stăpâni blonda și slobozi un chiot. Unde le-ai găsit?

— În buzunarul pantalonilor lui Gabriel.

— Cei cu care a fost îmbrăcat ieri?

— Da.

— Dumnezeule, nici nu ai idee cât de importantă este descoperirea pe care ai făcut-o.

— Nu văd de ce este așa de importantă atâta vreme cât nu îl disculpă.

— Dimpotrivă, îl afundă și mai tare, dar o scoate din culpă pe Camelia Achimescu. Înseamnă că a vrut să le-o pună pe tavă polițiștilor.

— Mă lasă atât de rece soarta ei…

— Te cred. Ceea ce nu înțeleg este cum de și-a procurat el resturile de ojă.

— Ți-am spus, mă lasă rece.

Începu din nou să plângă.

— Mirela, ce am făcut ca să merit o astfel de soartă? Cu ce am greșit?

— Iubito, viața e împuțită. Nu trebuie să faci ceva anume pentru a provoca răul. Legea lui Ed Murphy funcționează perfect.

— De ce, de ce?

Mirela o luă în brațe cu o milă nesfârșită.

— Ai de gând să te destăinui poliției?

— Dacă nu l-aș fi iubit, totul era așa de simplu…

— Îl mai iubești, nu-i așa?

Daniela Furtună își plecă obrazul pe umărul colegei sale, căutând căldură și protecție.

• Capitolul 47

Gabriel Frăsineanu fu îmbarcat în *Chamade*-ul poliției, pe bancheta din spate. Era încadrat de Alexandru Zamfir și Mircea Atanasiu, iar în față mergea Liviu Ivănescu.

Până în momentul în care autoturismul ajunse în dreptul Hotelului Stăvilar, domni o liniște mormântală. Apoi răsună glasul sonor al lui Zamfir:

— De ce ați făcut-o, domnule Frăsineanu?

— Hm, e o motivație ceva mai specială, răspunse el.

— S-o auzim.

— De când am venit în muzeul acesta, am făcut o constatare ce m-a îndurerat.

Atanasiu îl privi zâmbind, întrebându-se dacă are să spună ceea ce bănuia.

— Anume?

— Nu există un sistem de alarmă cum am văzut în muzeele din Londra, Bruxelles, Roma.

— Într-adevăr, e dureros, recunoscu Atanasiu, dar, cu toate acestea, nu un străin a furat tablourile, ci dumneavoastră.

— Putea să le fure oricine, se împotrivi muzeograful. Mă auziți? Oricine! Nu lipsește numai sistemul de alarmă electronic, ci și disciplina. Știți cât de ușor mi-a fost să le iau? Nu era nici dracu' la etaj.

— V-a fost așa de ușor, zise Atanasiu pentru că erați de-al lor. Altfel ar fi stat lucrurile dacă erați un străin.

Muzeograful evită să răspundă.

— Ce aveați de gând să faceți cu lucrările? întrebă Zamfir.

— Intenționam să le trimit unui ziar.

— Unui ziar? făcu Atanasiu amuzat. Pot să vă întreb la care vă gândiserăți?

— La „Evenimentul zilei”. Nu e genul meu de publicație, dar se știe că are un tiraj mare.

— Chiar vă așteptați să credem una ca asta? întrebă căpitanul.

— Nu este treaba mea.

Între timp, autoturismul ajunsese pe strada Avram Iancu. Dincolo de un gard mărunt, vopsit în verde, se putea zări o casă cu etaj, cu

pereți cafenii, acoperită cu țiglă.

— O rugăminte, spuse muzeograful.

— Ascult, se opri Zamfir din drum.

— Mama este în vârstă și foarte bolnavă. Practic, este aproape imobilizată la pat. Vă rog să o menajați.

— Noi să o menajăm? se miră ofițerul. Dumneavoastră trebuia să o protejați, văzându-vă de treabă.

Frăsineanu se dovedi dintr-odată foarte preocupat de starea trotuarului, privind insistent o crăpătură prin care pătrunseseră câteva fire de iarbă.

— De unde doriți să începeți? întrebă muzeograful.

— Amice, uite ce este, trecu Zamfir la un mod de exprimare direct, noi am venit ca să ne dai tablourile, nu să ne apucăm de căutat prin cotloane. Am fost suficient de clar?

— Cred că da, răspunse Frăsineanu, vizibil impresionat de vocea răsunătoare a ofițerului și chiar de statura sa impunătoare.

— Atunci ce mai așteptăm?

— Tablourile nu sunt la mine în casă.

Zamfir se uită spre Atanasiu cu o privire de copil nemulțumit.

— Căpitane, ce spui de ’mnealui?

— Eu zic să-i aplici metoda Xiu Can Ceao Tzî.

— Excelentă idee, răspunse celălalt, compunându-și o morgă de extremă seriozitate. În același timp, își descheie nasturii trenciului, dezvelindu-și pântecul bine profilat. Pe lângă el, Bud Spencer părea firav. Scena se petrecea în fața peretelui dinspre stradă al casei, iar Frăsineanu stătea lipit, în acel moment, cu spatele de zid.

Iute, ca o felină, Zamfir se postă în fața muzeografului, atingându-l abia simțit cu burta. Acesta se retrase cât putu, uitându-se speriat spre chipul polițistului. Ar fi vrut să-i ghicească intențiile, dar era imposibil. Buster Keaton avea o figură expresivă prin comparație cu a lui.

— Tablourile, șopti Zamfir cu o voce angelică, profitând de stupoarea care pusese stăpânire pe Gabriel Frăsineanu.

Muzeograful își aprinse un Assos. Mâinile îi tremurau mai ceva ca ale unui bolnav de Parkinson.

— Urmați-mă! N-am chef să aflu pe pielea mea în ce constă metoda asta.

— Nici nu există o asemenea metodă, râse Atanasiu.

Ocoli scările de la intrare prin partea stângă, apoi o luă pe aleea

care ducea spre partea din spate a casei. Spre surpriza celor doi, nu se opri în dreptul ușii secundare, ci deschise o poartă din lemn care ducea într-o curte vecină.

— Cine stă aici? întrebă Atanasiu.

— Familia Georgescu, răspunse cel chestionat.

— Sunt acasă?

— Doar vara stau la Sinaia. Acum sunt în București.

— E-n regulă. Să ne grăbim.

— În beci, preciză muzeograful, deschizând cele două uși, după ce, mai întâi, descuie lacătul cu o cheie pe care o avea în buzunarul pantalonilor.

— Cam multă umezeală, remarcă Atanasiu. Astea sunt condiții de păstrare a unor tablouri de valoare?

Cel întrebat se feri să răspundă. Acționă butonul comutatorului electric și coborî cele zece trepte de beton. Beciul era mare, de vreo șase metri lățime și opt lungime.

— Trei dintre cele patru laturi erau ocupate de rafturi imense, unde fuseseră înghesuite fel de fel de articole gospodărești, îndeosebi sticle și borcane goale.

Frăsineanu le arătă polițiștilor un geamantan deteriorat:

— Acolo sunt.

Zamfir, cel mai înalt dintre toți, luă geamantanul și îl așeză pe o masă. Deschise capacul și scoase, rând pe rând, lucrările.

— Frumoase, n-am ce zice, comentă el și, probabil, foarte valoroase. Chiar așa, la cât le estimați?

— Între cinci și zece milioane lei.

— Numai? întrebă Atanasiu. Ieri, când ați fost amprentat, i-ați spus criminalistului nostru că ar valora un milion de dolari.

— Nu-mi aduc aminte.

— Eu am impresia că deja încercați să vă minimalizați fapta.

— În fond, de ce ar fi contat pentru mine valoarea dacă tot nu aveam de gând să le valorific?

— Fără bancuri proaste! spuse Atanasiu. Tâmpenia cu… semnalul de alarmă pe care voiați să-l trageți nu o pot crede nici măcar redactorii de la „Evenimentul zilei”.

— Nu e vina mea că nu mă credeți…

— Și viza pentru Anglia? zise Zamfir.

— S-a nimerit să fie peste trei zile. Scopul deplasării mele este acela de a înfrăți Sinaia cu un oraș de peste Canalul Mânecii.

— De aceea vă luați logodnica și mama care, dați-mi voie să vă citez, „este aproape paralizată”? Doreați să le înfrățiți și pe ele cu un oraș englezesc?

Muzeograful duse o mână tremurândă la tâmplă, ca și cum ar fi fost chinuit dintr-o dată de o migrenă îngrozitoare.

— Ați aflat, deja? reuși el să îngâne.

— Totul se află pe lumea asta, filosofă Zamfir.

Căpitanul, care începuse să strângă tablourile, se opri dintr-o dată, arătându-i-l muzeografului pe cel care se intitula „Venus și Adonis”.

— De unde provin zgârieturile astea?

— Ah, sunt niște simple cracluri. Crăpături naturale ale vopselurilor. Este un fenomen general pentru pânzele vechi.

— Par proaspete, observă Zamfir.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că celelalte nu prezintă aceleași semne de „îmbătrânire”, îl completă Atanasiu. Eu cred că le-ați deteriorat în timpul transportului.

— Asta e culmea! nu se putu stăpâni Frăsineanu, acum o să mă învinuiți și de distrugere?

— Fără discuție, îl asigură locotenent-colonelul.

— Îmi puteți spune ce pedeapsă am să primesc?

— În tot cazul, va fi destul de mare.

Frăsineanu își lăsă capul pe spate și făcu să se cutremure beciul de un râs în cascade.

— Stați fără grijă, n-am să interpretez partitura infractorului care vrea, să scape de răspundere printr-o expertiză psihiatrică. Mă întreb, numai, la ce-or să-mi mai folosească de-acum înainte cunoștințele mele de istoria artei.

— Trebuia să vă fi gândit dinainte.

— Știu trei limbi străine la perfecție: franceza, engleza și italiana.

— Țigănește știți? întrebă Zamfir.

— Nu.

— Păcat, veți sta mai mult printre indivizi care vorbesc romanes. Integrarea era mai ușoară dacă le cunoșteați graiul. De fapt, n-are importanță, oricum vă vor asimila.

— Nu! răcni Gabriel Frăsineanu. E un vis urât. Trebuie să înceteze odată. Vreau să înceteze!

În drumul spre poliție, discuția continuă. Declarațiile lui au fost consemnate, mai târziu, și în scris.

Premeditarea planului de acțiune începuse mai demult. Alesese

ziua aceea de vineri pentru că se dădeau banii. Lucra în muzeu și cunoștea faptul că erau întrunite o serie de condiții favorizante.

Venise foarte devreme, fără a prevedea că va atrage atenția. Urcase la etaj pe la opt și zece minute după ce își lăsase geanta la birou și se convinsese că nu era nimeni în preajmă. Șasiurile au fost scoase așa suna declarația lui – printr-o simplă presare, fiind introduse sub pulover. Haina de piele, lungă și largă, camufla… mulțumitor obiectele furate. Ca să nu piardă tablourile pe drum, le ținea cu mâna stângă pe care o introdusese în buzunar.

Ajuns din nou la parter a vorbit cu câteva persoane. A avut, chiar, tăria să fumeze o țigară în fața intrării personalului. Era înconjurat de colegi, dar…

După ce a transportat tablourile acasă, s-a întors la muzeu pentru a-și lua salariul. S-a văzut cu Daniela, de la care a luat o casetă, și a băut o cafea în barul de la „Tunuri”.

A făcut cumpărături (apă minerală, lapte, sirop) și a trecut pe la circumscripția sanitară pentru tratament. Intrase în sala Rococo trecând prin Imperial. Venise pregătit cu o pereche de mănuși din bumbac pe care „le purtase tot timpul”. Nu-și amintea cu ce ocazie le dăduse jos. După furt, le-a dus acasă și le-a lăsat în camera lui, lângă sobă, convins că își îndepliniseră misiunea.

În urmă cu două săptămâni umblase la tablouri. Singur, fără a fi însoțit de nimeni.

Excludea cu tărie ideea furtului la comandă. El intenționase să atragă atenția asupra muzeului care trebuia să funcționeze „precum o unitate militară”. Întrebat de ce nu se adresase organismelor culturale ale ministerului de specialitate, motivase că nu o făcuse datorită ocultismului care domnește în acest perimetru. Totodată, menționase că are un mare respect pentru poliția din Prahova, pe care nu și-ar permite să o mintă. Cât de adevărat era…

În clipa în care colonelul Marian Demetrescu i-a înmânat tablourile directorului Petre Dumbravă, acesta, le-a privit cu ochii umezi și a spus cu o voce gâtuită de emoție:

— Îmi dați voie să fiu sincer?

Ofițerul aprobă printr-o înclinare a capului.

— Aveam îndoieli că îmi voi vedea lucrările așa de repede. Există muzee care nu și-au recuperat niciodată operele de artă care le-au fost furate.

— Dacă n-au apelat la serviciile noastre… râse colonelul.

•

La câteva zile de la prinderea, vinovatului, Daniela Furtună a abandonat slujba de referent și a plecat undeva, într-un oraș mare. Simțea nevoia să aibă necunoscuți în jurul ei, oameni care să nu-i cunoască povestea. Dimpotrivă, Mirela Panaitopol a rămas la „Șoimul”, continuând să viseze în apartamentul reginei și să se vadă cu locotenentul Bonifaciu.

Camelia Achimescu a scăpat de orice bănuială datorită flaconului de medicamente pe care Daniela îl găsise în hainele lui Frăsineanu. Acesta o surprinsese pe fosta sa soție curățându-și unghiile și adunase fără să fie văzut de nimeni fragmentele de ojă pe care le plasase acolo unde fuseseră descoperite de către criminaliști. Chiar și așa, niște bănuieli au continuat să planeze asupra persoanei sale.

Cristian Popa a trebuit să recunoască, în cele din urmă, că sustrăsese planurile realizate cândva de Wilhelm Doderer. Acestea fuseseră ascunse în interiorul unei sobe decorative din faianță, care o imita pe cea a lui Frantz Iosef de la Palatul Schönbrunn. Se perindaseră sute de mii de persoane prin Micul Dejun Regal, dar nimănui nu-i trecuse prin gând că, în spatele plăcilor de faianță, se ascunde o asemenea avere.

Ernest Romanescu a rămas până la sfârșit un personaj învăluit în mister. Era aproape evident pentru polițiști că avusese intenții dubioase, dar, câtă vreme nu și le materializase, nu i se putea reține nicio infracțiune. Eliberat de presiunea interogatoriilor, el a abandonat ideea de a termina cele două cópii, gândindu-se cu groază la telefonul pe care avea să-l primească în curând. De unde să facă rost de zece milioane? Cum mai avea câteva zile de stat la „Piatra Arsă”…

• Capitolul 48

Conferința de presă organizată în incinta castelului de către direcțiune și Inspectoratul Județean de Poliție Prahova se încheiase de câteva minute. Tablourile fuseseră înapoiate directorului Petre Dumbravă într-un cadru festiv. Explicații, întrebări, reportofoane și blițul aparatelor de fotografiat care străfulgera încăperea supraaglomerată. Curiozitatea presei fusese satisfăcută, după care liniștea își reintrase în drepturi.

Dumbravă se afla în biroul său. Abia își aprinsese o țigară. Era prima pe care o savura după trei zile. Privea tabloul lui Teișan și îi găsea, acum că era fericit, o multitudine de valențe artistice pe care nici nu le observase.

Ușa se deschise și își făcu apariția Raluca Marinescu.

— O cafea? o întrebă el.

— Dacă este mai concentrată, da.

— Nu te-ai odihnit nici măcar noaptea aceasta?

— Deloc, făcu ea.

— Te-ai gândit la același lucru?

— Cred că da.

— Nu sunt șanse să o mai găsim?

— Mă tem că nu. După opinia mea, Madona lui René Lalique a fost furată.

— Dumnezeule! Or fi ajuns departe băieții lui Marian Demetrescu?

Raluca schiță un zâmbet care trăda neputința.

Sfârșit?

Aceste cuvinte pe dos, adică pe dosul copertei, vor să fie mai mult decât o prezentare a romanului „Alarmă la Peleș": o urare de bun venit adresată scriitorului Petre Crăciun. Care, după mine, este pur și simplu un creator de literatură. Ceva în plus față de un autor de romane detectivistice. Adică, fără să o mai dăm pe după leuștean, este un scriitor dăruit cu har. Mai clar, un scriitor capabil să plăsmuiască orice soi de gen literar, nu numai romane de investigație „crime-story"…

De aceea, după ce-a debutat și ca poet, accident inerent oricărui viitor mare prozator, am dedus din cărțile sale, inclusiv „Alarmă la Peleș", că-i vrednic foarte de categorisirea de mai sus. Adică, aceea de SCRIITOR.

Când am pornit la citit manuscrisul prezentei cărți am crezut că voi avea nevoie de minimum trei zile. Ei bine, de la opt dimineața și până la cinci după-amiaza n-am mai lăsat-o din mână. Lecturând-o cu sufletul la gură, până am simțit că-mi crește tensiunea arterială. Și mi-a devenit limpede că ceva nu-i normal cu Petre Crăciun. Adică, virgulă, că nu-i un simplu autor de romane detectivistice. Căci denotă mari calități întru creionarea personajelor, are un dialog inspirat, plin de umor și, unde este cazul, de maliție. Dar și mai mult decât atât, nu există capitol care să nu se încheie cu o lovitură de teatru, care să te lase cu gura căscată. Păi, dacă-i așa, oare Dostoievski nu proceda la fel în „Crimă și pedeapsă"? Sau A.J. Cronin în „Sabia dreptății"? Sau subsemnatul, alături de cei înainte citați, în „Extravagantul Conan Doi"?…

Atunci, dacă există dreptate în lumea literelor, de ce să nu-l cooptăm și pe Petre Crăciun printre noi?

Vlad MUȘATESCU